

yeni demokrasi

Ekim 1991 Sayı: 37 Yıl: 5

Aylık Siyasi Dergi

Fiyatı: 5.000 TL (KDV Dahil)

Seçim Aldatmacasını BOYKOT ET!

Demokratik Halk Devrimi Mücadelesine Katıl!

YENİ DEMOKRASİ'NİN BÜTÜN SAYILARI CİLTLENDİ

4 yıllık yayın süresince 36 sayı olarak çıkardığımız Yeni Demokrasi'yi 6 cilt halinde topladık. Ayrıca bu süre içinde Özel Sayı olarak çıkardığımız yayınları da "Özel Sayı" olarak tek bir ciltte topladık.

Böylece bütün yayınlarımızı, okuyucularımıza sunmuş oluyoruz.

İsteyen okuyucularımız bu ciltleri Yeni Demokrasi bürolarından alabilirler. Bürolara ulaşamayan okuyucularımız ise aşağıdaki hesap numarasına (Yurt dışı gönderim için 200 DM., yurt içi gönderimi için 360.000.- TL.) bedelini ödeyerek ve yatırdığı paranın banka dekontunun fotokopisiyle birlikte bize başvurarak, ciltleri edinebilirler. Ciltler tek tek satılmamaktadır.

Banka Hesap No:

Yurt İçi: Akbank Bahçelievler Şubesi: 6720-7 DHN İstanbul

Yurt Dışı: Akbank Bahçelievler Şubesi: 6764-5 İstanbul

yeni demokrasi

UMUT YAYIMCILIK
ve Basım Sanayi Limited Şirketi
Adına Sahibi
ve Yazı İşleri Müdürü
Ertuğrul KARATAŞ

Genel Müdür
M.Ali ESER

Yönetim Yeri:
Piyerloti Cad. Ortaklar İş Hanı
No: 33-35/37
Çemberlitaş-İstanbul
Tel: 516 60 20 - 518 23 23
Fax: 518 23 23

BÜROLAR VE TEMSİLCİLER

* Ankara
Necatibey Cad. No: 80/12
Maltepe Tel: 230 63 27
* İzmir
Kestelli Cad. 2. Kestelli Sok
No: 49-202

* AVRUPA TEMSİLCİLİĞİ

* Almanya
Turiner Str. 7 5000 Köln 1
* Avustralya
77/1 Rawson St, Auburn 2144
Sydney
* Avusturya
Münzwardeingasse 5/9
1060 Wien
* Fransa
17. Rue De L'echoier
75010 Paris
* Hollanda
Shijker Sraat 203
6828 DD Arnheim
* İsviçre
Herrengaerweg 19
4054 Bassel

ABONE KOŞULLARI

6 aylık 30.000 TL. 30 DM-15 \$
1 yıllık 60.000 TL. 60 DM-30 \$

Yurtiçi Hesap No:
Umut Yayıncılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesap No: 6720-7 DHN

Yurtdışı Hesap No:
Umut Yayıncılık
Akbank Bahçelievler İst. Şb.
Hesabı No: 6764-5

Dizgi: Epsilon Dizgi
Baskı: Aydınlar Matbaacılık
Dağıtım: Hür Basın Dağıtım

Merhaba...

Cumhuriyet tarihi boyunca faşist-feodal partilerin palavra dönemleri olarak yaşamımıza yansınan ve faşist diktatörlüğün kendisini siyasi ve yönetsel olarak yenilenmeyi amaçladığı seçimler; hiç bir dönemde olmadığı kadar bir çok çelişkiyle arap saçına dönmüş, seçim arenasına yansımıştır. Bu seçim döneminde, milyarlarca lira harcanarak üretilen faşist-feodal partilerin amblemleri ve o partilerin başkanlarının reklamlarının becerisiyle dondurulan sırtın "insancılığı"ni, halk küllerine pazarlama çabası ortadadır. Bunlara karşın ezilen ve sömürülen milyonların yüzünde derin çizgilerle beliren ve kaygıyı sevince dönüştürme potansiyeli taşıyan bir çok devrimci-demokrat kesimin de, halk düzenini sınıfların iğrençlikten yalandan, aldatmacadan ve zulümden oluşan bu arenasında, halkın yararına bir "kazanım" elde etme hayaline aynı hızla girmeleri onların sağcılık ve burjuva reformist çizgiye ne derece yakın olduklarını da su yüzüne çıkarmıştır.

Emperyalizmin ve dünya gericiğinin, son derece yoğun bir efor sarfederek, dünya halklarını, "sosyalizm öldü", "sınıf mücadelesi tarihe karıştı" kandırmalarını sistemli bir propogandaya dönüştürdüğü, sınıf mücadelesinin yasalarını uygulayan devrimin örgütlü güçlerinin tecite çalışıldığı bir dönemde; egemen sınıfların ortaya koyduğu seçim tezgahı karşısında "devrimcilik" ve "halkçılık" adına alınan tavırları yorumlamak son derece önemlidir. İşte "Başyazımız, kapak yazımız ve SHP-HEP İttifakının Desteklenmesi Kürt Ulusal Hareketine Ağır Bedeller Ödetecek Bir Yanılıdır" başlıklı yazılarımız bizim seçimlere, parlamentoya ve sisteme bakış açımızı, özellikle bu dönemde seçimler karşısında ML tavrın nasıl olması gerektiğini inceliyor.

Eğitim emekçilerinin örgütlenme sürecinde oluşturdukları "Devrimci Demokrat Eğitim Emekçilerinin Sendikal Programı" başlıklı yazımız bu alanın somut sorunlarının çözümüne ışık tutuyor.

Tütün üreticilerinin taralardan satışa uzanan sömürülme süreçlerini ve yüzyıllardan bu yana üzerlerindeki emperyalist baskının, günümüz koşullarında aldığı biçimi inceleyen "Tütün Üreticileri Ve Çağdaş Reji'ye Karşı Mücadele Üzerine" başlıklı yazımız, yarı-feodal, yarı-sömürge toplumsal yapının tütün üretiminde ortaya çıkarttığı durumu gözler önüne seriyor.

Bir kez daha tutuklanan İsmail Beşikçi'nin İbrahim Kaypakkaya ve Ulusal sorun konusundaki görüşlerinin kısa bir eleştirisini yapıyoruz.

Ozgürlük Dünyası'nın İbrahim Kaypakkaya'ya yönelttiği ama eleştiri tanınmadan uzak karalamalarına Karadeniz'li okurlarımız yanıt veriyor.

Erken seçimin kamuoyunun gündemini işgal etmesine karşın, işçilerin halk arama mücadelelerini kesintisiz bir biçimde devam ediyor.

İşten atılmalar, ücretlerin ödenmemesine varıncaya kadar her gün bir çok soruna karşı karşıya kalan işçi sınıfı, sorunlarının çözümünün seçiminde değil, "DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ" mücadelesinde olduğu bilincine varılmadan gündelik sorunların kesin çözümüne ulaşamayacak. İşçi sınıfı içinde gün geçtikçe güçlenen Proleterya Partisi'nin önderliği ele geçirilmesi başta merkezi görevi olmak üzere, üzerine düşenleri aksatmadan yerine getirmesine bağlıdır. Bugün işçi sınıfının Proleterya Partisi'nin önderliğine her zamankinden fazla gereksinimi vardır.

Yılmaz Güney 7 Eylül'de Harbiye Açık Hava Tiyatrosu'nda anıldı. Gece-nin ve Güney'in değerlendirilmesini sayfalarımızda bulacaksınız.

"Filipinler'de Devrimci Savaşın Son Durumu" 1989 yılında kaleme alınmış bir yazı. Ancak Filipinler konusunda ülkemizdeki bilgi eksikliğini göz önüne alarak yayınlamayı doğru bulduk.

38. sayıda buluşmak üzere...

İÇİNDEKİLER

Sandık Başına Gidilmesini Savunmak Gericiliktir	2
Erken Genel Seçim Egemen Sınıfları İflastan Kurtaramayacaktır	7
SHP-HEP İttifakının Desteklenmesi Kürt Ulusal Hareketine Ağır Bedeller Ödetecek Bir Yanılıdır	17
Devrimci Demokrat Eğitim Emekçilerini Sendikal Programı	21
Tütün Üreticileri "Çağdaş Reji'ye Karşı Mücadele Üzerine"	26
MI-MZD Biliminin Yılmaz Savunucusu Güney ve "Arkadaş"	29
Tüm Sağlık-Sen Açıldı	32
Beşikçi'nin Kaypakkaya Hakkındaki Görüşleri Üzerine	33
İbrahim Kaypakkaya Ülkelerin Değil İlkelerin Peşindedir	40
Üniversitelerde Devlet Terörü	46
Hasanpaşa Operasyonu Mahkemesi	47
Direnişlerden Haberler	50
Tutsaklara Karşı Uygulanan İşkence ve Terör Devam Ediyor	57
Filipinler'de Devrimci Savaşın Son Durumu	59

Sandık Başına Gidilmesini Savunmak Gericiliktir!

Yönetme yeteneğini yitiren iktidarlarını, gereksinim duydukları güce kavuşturmak için yukarıdakiler, seçim oyununa bir yıllık bir erkenlik taşısına da bir kez daha başvuruyorlar. Bu erkenlik "aciliyet" anlamına geliyor. Aciliyet de açık ki içinde buldukları sıkıntının onlar için dayanmakta zorluk çektikleri bir noktaya gelmiş olmalarını ifade ediyor. Bu, aynı zamanda aşağıdakilerin de yaşadıkları sıkıntıya gösterdikleri tahammülün sınırlarının aşılmış olmasından dolayıdır. Ezen-ezilen çelişkinin yöneten-yönetilen düzleminde oluşturulmaya çalışılan denge nin mevcut şekilleniş ile kurulma şansını yitirmiş olduğu görüşüne çoktan bu yana varmış olan halk kitlelerine egemenlerin de tümüyle katılır hale gelmesi seçim sandıklarının ortaya çıkartılmasına neden olmuştur. Yitirilen meşruiyet, yitirilen insiyatif, yitirilen güven; iktidarın kaptırılması sürecinin bu paralelde hız kazanması, egemen sınıfların elbirliğiyle seçim tezgâhını kurmalarına neden olmuş bulunuyor.

Palamento seçimleri yenilenme demek. Yukarıdakilerin aşağıdakileri oynatarak yaptırdukları bir kan değişimi operasyonu demek. Kitlelerin tepkisinin elimine edilmesi, geliştirdikleri mücadelenin baltalanması, halk muhalefetinin kendi dalaşlarına kanalize edilmesi ve denetim altına alınması demek. Klâsik ifadeyle, aralarındaki it dalaşına ezilenlerin alet edilmesi ve dolayısıyla en etkili aldatma taktiklerinden birisini devreye sokulması demek.

Aradan geçen 11 yılın 12 Eylül rejimini artık daha fazla adım atamaz noktaya getirmesi, başka bir ifadeyle

iktisadi ve siyasi iflasa sürüklemesiyle doğan yönetim boşluğunu doldurma amaçlı yapılan atakları, kendi denetimlerinde yeni bir evreye geçerek lehlerine sonuçlandırmak istiyorlar. Bunun için toplu uzlaşma içinde olmaları, durumun ciddiyetinin en iyi göstergesidir. Egemen sınıflar, saltanatlarının şu veya bu biçimde yeniden taban onayıyla biçimlendirilmesine duydukları gereksinimin ürünü olarak, kartların yeniden karılmasına bütün klikleri eliyle onay vermiş bulunuyorlar. Her ne kadar, T.C. devleti, emperyalizmin yönergeleri doğrultusunda bizzat uluslararası finans kuruluşlarının (IMF, Dünya Bankası, Eximbank) tam denetimi altında, MGK, TÜSIAD gibi yüksek karar organları eliyle yöne-litmekteyse de bunun, yasal plândaki kisvesinin maskeleye işlevini sürdürmesi, bugünkü koşullarda zorunlu olma niteliğini devam ettiriyor. Yani "demokratik cumhuriyet" sıfatından vazgeçmeyecekleri bir dönemde bulunuyor.

Tarih boyunca süregelen sınıf savaşımının, 21. yüzyıla girilirken bir takım değerlerin ve hakların vazgeçilemez, açıktan yadsınamaz kazanımlar sunduğu insanlığın, bugünkü toplumsal mevzilenişinde yaşam kuralları bazı çerçeveler içine alınmış bulunuyor. Bu çerçeve içindeki en geniş halka demokrasidir. Demokrasi, en basit tanımıyla halkın, kendi kendini seçtiği temsilcileri eliyle yönetmesiye, burada "seçim" olgusunun değeri ortaya çıkmaktadır. Ve seçim böylece demokrasinin varlığının temel koşulu olmaktadır. Dolayısıyla demokrasiye sarılmak zorunda bulunan her yönetimin temel dayana-

ğı da seçilmiş olmaktan geçiyor. Dayanağını, varlık koşullarını, yitiren yönetimlerini bu durumdan kurtarmak için egemenler, çareyi seçim iste miyle bütün-leştirmenin kurgusunu yapıyorlar. Kitlelerin sürüklendikleri sefalet ortamından, maruz bırakıldıkları baskılardan, uğratıldıkları yıkımdan kurtuluş mücadelesini yeniden ve yeniden seçim tezgâhlarında eritme yoluna gidiyorlar.

Lenin'in tanımlamasıyla "belirli bir süre için parlamentoda halkı, yönetici sınıfının hangi bölümünün ayaklar altına alacağına, ezeceğine dönem dönem karar vermede" kullanılan seçimler öyle bir oyundur ki, seçilenler ile seçenler arasındaki uçurumun yitmemesi için konulan kurallar genellikle aynıdır. Yasaları, ezenlerin kendi içlerindeki el değişimine bile izin verme konusunda çoğu kez ciddi engellerle doludur. Halkın gerçek temsilcilerinin, hele ki komünistlerin bu arenaya sokulması büsbütün olanaksız kılınmaktadır. Olanaklı kılanan çerçevede hareket edenlere yani devlete ve düzene karşı olmamak koşuluyla çalışanlara ise bu kapı arana bilmektedir.

Emperyalizmin dünya çapında kendine yeni bir çeki düzen verme amacıyla hızlı atılımlar yaptığı bir sürecin henüz başlarında. Önderliğini ABD'nin yaptığı bu atak organizasyonu, Rus sosyal-emperyalizminin teslim alınıp çözülüş sürecine sokulmasıyla önemli bir aşamayı geride bıraktı. Bundan sonra bölgesel dengelerin en elverişli bir biçimde kurulması ve yeni düzenin ayaklarının yerine oturmasına, iplerin doğru yerlere çakılan kazıklara bağlanmasının gerçekleştirilmesine çalışılmaktadır. Önemli ayaklardan biri Türkiye. Yeni Dünya Düzeninin yükünü çekecek kazıkların en önemlilerini Türkiye'nin çevresinde yeni açılan yuvalara çakılacağı da açık bir gerçek. 1980 sonlarında istikrarlı ve güvenli bir rejime duyulan gereksinim bugün kendini daha yakı-

cı bir biçimde dayatmaktadır. Ancak bunun yolunun bu kez askeri darbe değil, seçimin ivedilikle gerçekleştirilmesi olduğu gerçeği öteden beri görülebiliyordu. ABD'nin Özal'lı gidişatın ömrünü doldurduğuna Körfez Savaşı'ndan önce karar vermiş olmasına o tarihlerde işaret etmiş, bunun açık işaretlerini sunmuştuk. Şimdi, Körfez Savaşı'nın ömrünü uzattığı Özal'lı ANAP'lı yönetimin emperyalizmin yeni hesapları ve senaryolarına uygun olarak yazgısına terk edilmesine tanık oluyoruz. ABD eski göz ağırsısına "iktidara ortak olabilirsiniz" önerisinde bulunuyor. Çıkarlarının daha fazla yıpratılmasına gösterebileceği sabrın sonu buraya kadar.

Başta işçi sınıfı ve yoksul Kürt köylü hareketinin halkın diğer kesimlerini de hareketlenmeye yönelten hayli ciddi eylem ve aktivitelerinin ulaştığı boyutlar ve sağladığı birikimin düzen için daha tehlikeli bir düzeye erişme yolunda aldığı mesafenin, çaldığı alarm zilleri komprador burjuvazi ve toprak ağaları rejimini paniğe yöneltmiş, çıkardıkları faşist baskı yasaları, karnameleri de geçirdikleri sallantıyı durdurmaya yetmeyince "güven tazeleme" adını verdikleri seçim aldatmacasına sığınmışlardır.

200 milyar lirayı aşan kampanya bütçeleriyle, T.C. tarihinde görülmemiş bir seçim etkinliği yaşanmaktadır. Yerli ve yabancı reklâm şirketlerine havale edilen propoganda kampanyaları egemen sınıf partilerinin birbirine üstünlük sağlamak için yürütecekleri çalışmalarda çekekçileri büyük sıkıntı nedeniyle bu denli sıkı ve zengin bir organizasyonla ele alınmaktadır. Bu, yüksek oranda teşhir olup, işlev yitimine uğramış ve farklı olma görüntülerini yitirmiş olmalarından kaynaklanıyor. Türlü şirketlerce yapılan seçim anketlerinin sonuçları da bu gerçeğe işaret etmektedir. Gerek hiçbir partinin yüzde otuz oranını geçme garantisine sahip

olmayışı, gerekse de yüzde 25'leri bulan "kararsız" seçmen oranı, bir zamanların "çare", "umut" olma özelliğini artık hiçbirisinin eskisi gibi taşıyamaz hale gelmiş olduğunu gösteriyor. Bir diğer durum da kitlelerin bunların özünde birbirinden farklı olmadığı ve halkın çıkarlarını hiçbirisinin temsil etme özelliğine sahip bulunmadığı düşüncesine daha büyük oranda vardığı gerçeğidir. "Hepsi aynı" söyleminin halkın ağızından düşmez hale gelmesi, bu durumun başka bir kanıtıdır.

Kitleler, çok partili rejimin yarım yüzyıla yakın tarihi boyunca, kendisini yöneten başlıca kliklerin farklı biçim ve kimlikler de alsalar devamı niteliğindeki egemen sınıf partilerinin tümünü, acı deneylerle tanıma fırsatı bulmuşlardır. Tümünün iktidardaki ve muhalefetteki işlevlerin hiçbir farklılık arz etmediğini de görebilenlerin sayısı bugün her zamanki toplamının üzerine çıkmış bulunuyor. Buna karşılık oy kullanmayı para cezası tehditiyle zorunlu kılmaya çalışan iktidar ve buna destek veren muhalefet partileri bunu da yeterli görmemiş "vatandaşlık görevi", vb. yalanlarla, göz boyayıcı, göz kamaştırıcı kampanyalarla, gerçekleştirmesinin koşulları bu düzen sınırları içerisinde kesinlikle mümkün olmayan vaatlerle yerine getirtirilmeye çalışılıyor. Kitleleri seçim oyununa getirmek için gösterilen çabalar bunlarla da kalmıyor. Tanınmış ses ve sahne sanatçıları, futbolcular, gazeteciler, isim yapmış kimi bürokratlar, halkça tanınan ve sevilen kim varsa ya aday olarak ya da seçim kampanyalarında görev verilerek devreye sokulmaktadır.

Olmayan farkı fark ettirmek için değerleri kalmamış, inandırıcılıklarını yitirmiş, güvenilirlikleri olmayan egemen sınıf partileri ve onların yönetici kadroları deterjan malzemesi, şampuan, otomobil gibi kendi reklamlarını yaptırma gereksinimini duyuyorlar.

Dertleri, rejimlerinin yasalarıyla kurulu zemininden kopuş sürecine giren düzenle, bağları zayıflayan kitleleri kendi denetim alanlarında tutabilmede zorlanıyor oluşlarından ileri geliyor.

Ayaklarını bastıkları, ayakları altına aldıkları tabanın kaymakta oluşunun, ayaklarını kaydırma işine bilinçli katılıma dönüşmesinin kaygısını taşıyan; anlı-şanlı devletlerini ve egemenlik sınırlarını daha güvenli hale getirme, emperyalizme tam bir bağlılık içinde işleyen ekonomik ve siyasi düzenlerini uzun ömürlü kılmaya çabasındaki siyasi partiler, seçim propagandalarında döne döne bu amaçlarını vurguluyorlar. Neredeyse, ülke sorunlarına getireceklerini ileri sürdükleri "çözüm"leri kelime kelime aynı tümcelerle ifade ediyorlar. Kimi farklı gibi görünen tasarıları da aynı kapağa çıkmaktadır. Bunun en çarpıcı örnekleri, birkaç gün arayla düzene bağlılık yemini içip vize almak için çıktıkları TÜSIAD podyumlarında yaptıkları konuşmalarda savundukları görüşlerin benzerliğinde görülmüştür. Seçime bloklaşarak giren beş egemen sınıf partisinin yanısıra reformizmin yaklaşık yirmi yıldır bayraktarlığını yapan SP'de düzen içi çözümlerin olabilirliğini yaydığı oranda düzene hizmet etmeyi sürdürmektedir. Bütün seçime katılan partilerin ısrarla vurguladıkları durum sandık başına gidilmesidir. Hatta bunu "oyunuzu kime verirsiniz verin ama sandık başına gidin" biçiminde ifade ediyorlar.

İşte 1991 20 Ekim'indeki meclis seçimleri böyle bir atmosferde yapılıyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarını temsil eden siyasi örgütlerin tümü, kendileri için bu son derece önemli olaya elbirliğiyle sarılıp, demokrasinin bu vazgeçilmez prensibini tam bir aldatmacaya dönüştürmenin fırsatını kullanarak yeniden koltuk paylaşımına gitmenin hesabını güderken; halk sınıflarına ait örgüt-

lerin de ne yazık ki aşağı yukarı tümü aynı oyuna alet olmaktan kurtulamamışlardır. Çeşitli biçimlerde, çeşitli gerekçelerle bezeli seçim taktikleri aynı noktada buluşmakta, halka onlar da "sandık başına gidin" çağrısı yapmaktadırlar.

Önce, PKK silahlı ekonomizminin çıplak bir örneğini vererek HEP kanalıyla SHP ile pazarlığa oturmuş, kimi iyileştirici reformlar ve ateşkes karşılığında (onlar "savaş hükümeti kurdurmamak" diyorlar) kurduğu ittifakla nihai hedefinin burjuva özerk bir yapı elde etmeyle sınırlılığını da açığa vurmuş oldu. Pazarlığın milletvekilliği gibi küçük hesapları için değil, Türk ve Kürt emekçi halklarının genel çıkarları düşünülerek yapıldığını, oluşturdukları bağlaştığın devrimci-demokratik ve sol bir nitelik taşıdığı (SHP ile (...)) böylelikle sağlanacak ortamla demo-krazi ve özgürlük mücadelesine önemli yararlar getireceğini savunmaktadırlar. Kısa bir süre önce Kürdistan'da burjuva partilerinin döneminin kapandığını söyleyen ve SHP'yi "sömürgeci" devletin en has partilerinden gören PKK'nın gösterdiği sınıf işbirliğinin, serhildanları arda arda patlatan bir yoksul Kürt köylü hareketinin kendilerinin de önemli katkılarıyla geldiği bugünkü mevzisini yitirmesine neden olacağı açıktır. Hain olarak damgaladıkları Talabani, Barzani gibi burjuva temsilcileriyle aynı çizgiye oturan PKK'nın, 20 Ekim seçimleri ile ilgili alabileceği en kötü tavrı aldığını söylemek kesinlikle yanlış olmayacaktır. SBP gibi mecburiyetlerinin devamını hep kendileri dışındaki güçlerin desteğinde arayanların SHP'ye yamanmasının üzerinde durmaya bile gerek görmüyoruz.

Siyasi varlıkları, çıkardıkları dergi sayfalarından oluşanların boş oy ya da bağımsız aday veya sol blok vb. görüşler adı altında gizli SHP destek-

çiliği de fazlaca önemsenerek bir özellik taşıyor. Ancak Dev-Sol, TDKP gibi hareketlerin de bu gerici seçim taktiğine savrulmaları affedilir gibi değildir. Kimi burjuva demokratların, yurtsever aydınların bile anti-demokratikliği, pespaye aldatmacılığı, bu kadar açıkça görülebilen seçim tezgahını protesto edebildiği günümüzde, komünistlikten dem vuranların, burjuva demokrat bir çizginin dahi gerisine düşmesi hayli ilginçtir. "Boş oy" dan söz etmek siyasi varlığını yadsıyanların kendi kendini kandıranların edebileceği sözlerdir. Burjuva partilerinin ve düzenin teşhirlenmesini ve devrimin propogandasında bulunma olanağı elde edebilmek için bağımsız adayların gösterilmesini/desteklenmesini taktik olarak ileri sürmek ise tam bir legalizm bataklıklığıdır. Bu görüşü savunanların SP'ye imrenerek baktığını söylersek hiçte yanılmış sayılmayız. SP hiç olmazsa bu işi açıktan yapıyor ve kendi içinde bunlara göre daha tutarlı davranıyor. Üstelik onlar (SP) televizyon ekranlarını dahi kullanabilecekler. Ne kadar iyi değil mi (!)

Komünistler hiçbir taktik tavrın mutlaklatılamayacağı ilkesinden devrimle, faşizmin egemen olduğu ülkelerde parlamento seçimlerinin sürekli protesto edilmesi gerektiğini yani boykot tavrının her seçim için koşullara bakılmaksızın geçerli olduğunu savunmazlar ama bu tip koşulları bu kadar uygun olan seçimler için de boykot tavrının çok açık ve net bir biçimde savunucusu olmayı komünizm mücadelesini ilerletici bir tavır olarak kabul ederler, etmelidirler.

Proletaryanın burjuva parlamentosu için yapılan seçimlerde izleyeceği taktiği hemen her sorunda olduğu gibi sınıf mücadelesini ilerletilmesi ölçüsü belirler. Sınıf bilinçli öncülerin kitlelere sağlam ve tutarlı bağlar kurabilmesi, sınıf mücadelesi dinamiklerinin doğru yönde harekete geçirebilmesi için hangi taktiğin iş göreceğinin

saptanmasıdır bu. Bunun için sınıf mücadelesinin o dönemki gelişim seyrine, başta proletarya olmak üzere halk güçlerinin hareket ve ruh halini çözümlmek, genel eğilim ve yönelimlerini saptamak gerekir. Bir de komünistlerin örgütlülük düzeyi ve sınıf mücadelesi içerisindeki işlevlerinin o dönemdeki derecesi önem taşımaktadır.

Sınıf mücadelesi esas olarak kendiliğinden gelişen işçi ve memur hareketleriyle, Kürdistan'daki ulusal temelli baş kaldırı ve gerilla savaşının sürüklediği bir seyir izlemektedir. Çok önemli direniş süreçleri ve zirveleri yaşandı yakın geçmişimizde. Zonguldak'tan Paşabahçe'ye uzanan 89 baharından 91 yazına akan işçi sınıfının halk kitlelerini de direniş safalarına çektiği bir boyut kazanan eylemlilik süreci; kitlelerin siyasi düzenin -başta parlamento ve siyasi partiler olmak üzere- işlev yitimi hızlanan tüm kurumlarına karşı tepkisinin bunlarla bağıni kopartma eğilimine dönüşmesini ilerleten bir rol oynadı. Kitlelerin yararına hiçbir işlevi olmayan meclis ve onu oluşturan siyasi partiler; hiçbir eyleminde, direnişine ciddi ve tutarlı bir destek vermeyen sözde muhalefet partilerinin sergiledikleri politikanın, tümünün aynı soydan olduğu temelli siyasi teşhirin kendiliğinden gerçekleşme oranını yüksek kıldığı bir sürecin içinden geliyoruz.

Kitlelerin parlamento ve seçimlerden umudunu yitirmeye, düzen partilerine bel bağlamacılıktan uzaklaşmaya bu kadar yüz tuttuğu bir dönemde Kürdistan'da kıyasıya yürütülen silahlı mücadelenin ve kitle ayaklanmalarının yangın yerine çevirdiği ortamda, tam da bu nedenlerden dolayı ortaya konulan seçim sandıklarına gidilmemesi gerektiğine savunmamak gericiliktir. Bu, egemen sınıfların kitleleri sandık başına çek-

mek için böyle büyük çaplı ve hayli yoğun bir seçim kampanyası örgütlemelerinden bile rahatlıkla anlaşılabilir.

Öncünün kitlelerle kucaklaşması ve sınıf mücadelesinin ilerletilmesi, düzenin bu pespaye seçim tezgahının, kitlelerdeki mücadele birikiminin kazanımları ve deneyimlerinin öğrettikleri üzerinde edindiği ruh halini devrimci dönüşüme uğratmak için protesto edilmesinden geçiyor. Parlamento ve düzen partilerinden umudu tükenen kitlelerin ileri kesimleriyle birleşmek onları etkin bir boykot tavrına yöneltmek ve kitlelerin geri kesimlerini de bu protasto eyleminin içine çekmek gibi günün koşullarına uygun tek devrimci taktik yerine, kitleleri, gerekçe ne olursa olsun sandığa davet etmek, devrimci ruh halini geriletici bir rol oynayacaktır.

Siyasetin sokaklarda icra edildiği, egemen sınıf örgütlerinin siyaset üretme işlevini ciddi ölçüde yitirdiği koşullarda kesin çözümü ve kurtuluşun devrimde olduğu propagandasına hız verebilmek, seçim tezgahında dolaylı biçimde de olsa yer almamakla mümkün olabilir.

Tam da siyasi ilginin yoğunlaştığı bu ortamda, kitlelerin soğuduğu, düzen partilerinin sloganlarına kadar biçimde de birbirleriyle aynılaştığı arenada boykot tavrıyla kendilerini de, sahte demokrasilerini de iğrenç seçim tezgahlarını da teşhir etmek ve devrimin propogandasını yaymak ve inandırıcı, ikna edici olmak etkin protesto kampanyaları örgütlemekle olacaktır.

Erken Genel Seçim Egemen Sınıfları İflâstan Kurtaramayacak !

Türk egemen sınıfları, iflasa giden düzeni kurtarmak, en azından geciktirmek için yeni yalanlarla ve bir sürü demogojilerle halkın karşısına erken genel seçimle çıkıyorlar. Seçimi bir kez daha halkın kurtuluşu, refaha ulaşmanın gerçek aracı, demokrasiyi tam olarak yerleştirmenin tek yolu olarak göstererek, halka yaptıkları zulmü unutturmaya çalışarak, onlardan oy istiyorlar. Seçim meydanlarında hepsi birbirinden "demokrat" hepsi birbirinden üstün vaatlerle utanmadan nutuk atıyorlar ve atmaya devam edecekler. Sanki bugüne kadar yaptıkları zulmü, işkenceyi, yarattıkları yoksulluğu demokrasi adına yapmamışlar gibi. Sanki halkın karşısına ilk defa çıkıyorlarmış gibi.

T.C. kurulduğundan bu yana, aynı oyunlar sergileniyor. M.Kemal ve İsmet İnönü, demokrasiyi yerleştirmek için tek partili diktatörlük uygulamalarını haklı gösterdiler. Avrupa'da esen faşizm fırtınasını Türkiye'de "demokrasi" olarak gösterdiler. Irkçılığı ve faşizmi halkın çıkarı ve halkın refahı için olduğunu söyleyecek kadar alçaldılar. Kemalist faşizmi; demokrasinin vazgeçilmez uygulamaları olarak gösteren bazı aydınlarımız hâlâ o dönemin faşist diktatörlüğünü en kaba bir biçimde savunuyorlar. Kemalizmin faşist uygulamalarına toz kondurmuyorlar. Aynı

aydınlarımız ne varki "ilerici" kesiliyorlar. Buna hakları yok ve bu ilerici payeyi onlara halkımız kesinlikle vermedi vermeyecektir.

T.C.'nin var olduğu günden beri burjuva-feodal parlamento, halkın temsilcileri olarak gösterilegeldi. Buna "ilerici" ve reformist kesimler de katıldılar. Bugün de egemen sınıfların göstermelik parlamentosu ve seçimleri halkın tek kurtuluş yolu olarak gösterenler az değil. ANAP, DYP, SHP, DSP, RP, MÇP, SBP vb. gibi gerici ve faşist partilerin halkı kandırmak için sergiledikleri oyuna SP, HEP ve bazı reformist kanatlar da aynı iştahla sarılıyorlar. Aman silahlı yola sapmayın. Aman boykot etmeyin vb. gibi zirvalarla halkı egemen sınıfların kuyruğuna takma yarışında en pespaye burjuva partilerinden bile geri durmuyorlar. Çünkü özünde reformistlerin de istediği, burjuva parlamentosu içinde egemen sınıflarla kardeş kardeş yaşamak... Halk ise onları parlamentoya sokması için sadece bir oy aracı.

Özellikle T.C.'nin son 45 yıllık tarihine baktığımızda (ondan önce sadece Mustafa Kemal ve İnönü'nün dediği geçerliydi) seçimlerde yarışanlar hep egemen sınıf partileri olmuştur. Demokrasinin kırıntıları bazı dönem yaşandıysa da ülke, genelinde faşist diktatör-

lük altında yönetilerek, baskı ve zulüm halkın başından eksik edilmemiştir. Türk Devleti'nin 78 yıllık tarihinin salt bir kaç yılında demokrasinin kırıntıları görülür, gerisi ise tüm demokratik hak ve özgürlüklerin gaspedildiği, halkın rahat yaşam düzeyinin en alt yoksulluk sınırında tutulduğu koca bir tarihi süreci kapsamaktadır. Türk devletinin tarihi burjuva demokrasisi tarihi değil faşizmin bazı dönemler ayrıntıların azaldığı ama genelinde ise faşizmin kanlı bir biçimde uygulandığı tarihtir. Bunun tersini söylemek alçaklık ve faşizm yardakçılığıdır. Türk komprador burjuva ve toprak ağalarının kanlı iktidarını temize çıkarma isteğidir. M.Kemal ve Kenan Evren gibi bir dizi diktatörleri "demokrat" gösterme uğraşdır.

Bugün halkın karşısına çıkarılan tablo dünden farklı değildir. ANAP iktidarı yıpranmış, onun yerine yeni bir iktidar; en azından yıpranmamış ve egemen sınıfların faşist düzenini belli bir süre daha halkı ezerek ve sömürerek götürebilecek yeni bir hükümet istiyorlar. Halk kendi iktidarını seçmeyle karşı karşıya değil. Egemen sınıf partileri arasında bir seçime zorlanmaktadır. Reformistler ve bazı ilerici kesilen kesimler de burjuvazinin bu oyununa katılıyor ve halka, kendi elleriyle boğulmasını öneriyorlar.

TÜRKİYE ERKEN SEÇİME GİDERKEN NASIL BİR DÜNYADA YER ALIYOR?

Bundan önceki 87 Kasım seçimlerinde dünyada birbirleriyle kıyasıya bir pazar dalaşında olan iki büyük Emperyalist güç vardı. Aralarında belli bir yumuşama olsa da hâlâ çelişkiler keskindi ve Rus Sos-yal Emperyalizmi (RSE) gücünü koruyordu. ABD emperyalizminin birinci derecede rakibiydi. Bugün gelinen noktaya baktığımızda RSE'nin dağıldığını ve büyük güç konumunu yitirdiğini rahatlıkla söyleyebiliriz. Artık Rusya eski gücünü kaybetmiş kendi iç sorunlarıyla boğuşan cumhuri-yetlerin, birer birer bağımsızlık ilan ettiğinin tanıklığında görüyoruz. Revizyonist maskeli burjuva ekonomisinin iflas bayrağını çektiğini ve bunların sonucu RSE İmparatorluğunun yıkıldığına, tarih tanık olmaktadır.

RSE'nin emperyalist sahnedeki çekilmesiyle birlikte dünya jandarmalığını bugün için tek başına ABD emperyalist haydutları üstlenmiş durumdadır. Körfez savaşıyla birlikte ABD dünya jandarmalığını da şimdilik rakipsiz olduğunu dosta düşmana göstermiş oldu. Şu anda bunun meyvelerini toplamakla uğraşılıyor. Ancak özellikle Avrupalı emperyalistler de boş durmamakta, ABD ile yarış etmektedir. Dünya pazarını ABD'ye kaptırmamak için hummalı bir silah ve sermaye yarışı içine girmişler, ellerindeki pazarları yitirmek bir yana RSE'den boşalan pazarları kapmak için kendi aralarında yoğun bir savaşa girmişlerdir.

RSE'nin "barış" demogojileri altında emperyalist sahnedeki çekilmesiyle, bütün emperyalistler halklara sahte barış nutukları atmaya başladılar.

RSE'nin katında komünizmin çöktüğünü ilan ettiler. Oysa Rusya'nın çöküşü ne komünizmin ne de devrimci bir iktidarın çöküşüydü. Çöken sosyalizm kılıflı kapitalizmin ta kendisiydi. Çünkü Rusya daha 1956 yılında kapitalist restorasyonuna girmiş ve hızla sosyalizmden uzaklaşarak 1960'ların içinde emperyalist bir ülke haline gelmişti. Yine buna paralel olarak Doğu Avrupa ülkeleri de aynı restorasyondan geçerek halk cumhuriyetleri olmaktan çıkıp RSE'nin güdümünde yarı-sömürge ülkeler haline gelmişlerdi. Komünistler daha 1970'lerin başında RSE'nin gerçek yüzünü ortaya koymuşlardı. Ancak daha dün kadar küçük burjuva orta yolcu devrimcileri RSE'yi "sosyalizmin kalesi", "dünya halklarının dostu" olarak göstermekten geri durmadılar. Eğer bir hafta daha ayakta kalabilseylerdi Rusya'daki son darbeyi de göklere çıkarmaktan geri kalmayacaklardı. Ne var ki darbeciler fazla direnemediler de onları yeni bir yanılığdan kurtardılar.

Emperyalist burjuvazi 1990 ve 91'i "barış" ve "komünizm çöktü" söylevleriyle geçirdi. Dünya halklarını "barış"la kandırmaya çalıştılar ve bu yalanlarına hâlâ devam ediyorlar. Oysa barış denen şey ortalıkta yoktu ve emperyalizm yok olana kadar da gerçek barış sözü konusu olmayacaktır. Çünkü barışın gerçek düşmanı emperyalizmin kendisidir. Şu anda emperyalistler arası bir sıcak savaş yoksa bu geçici ve görecelidir; ileride emperyalistler arası sıcak bir savaşın olmayacağı ve yine birbirini boğazlamayacakları anlamına gelmez. Bugün olan; emperyalistler arasındaki çelişkinin kısmen yumuşamasıdır. Ama derinden derine bir çelişki de varlığı-

nı korumaktadır. Emperyalistlerin uzun süredir taktiği bölgesel savaşlardır. Son Körfez Savaşı bunun basit bir yansımasıdır. Savaşı başlatan Irak'ı yerle bir eden yine ABD ve Şurekası oldu. RSE'de bu savaşın kendi ekonomik ve siyasi durumunu kurtarmak için destekledi, ama parçalanmaktan kurtulamadı.

ABD bugün dünya halklarının baş jandarması olarak tarih sahnesinde yerini alırken, derinden sessizce gelenler de var. Bunların başını Almanya ve Japonya çekmektedir. Almanya ucuza yuttuğu Doğu Almanya'yı sindirmek ve onun getirdiği ekonomik ve siyasi yükleri çözümlenmekle uğraş veriyor. Japonya ise ekonomik ve teknolojik olarak ABD ile boy ölçüşecek durumda ve hatta bir çok alanda ondan daha ileridedir. Tek eksiği askeri gücünün zayıflığıdır. Bu da onun açısından çözümlenmeyecek bir sorun değil.

Emperyalistlerin kendi aralarında geçici olarak konsensus (uylaşım) ilan etmeleri halklara yönelik baskı ve sömürülerini ikincil plana itmemiş, tam tersi daha sinsi baskı ve sömürü planları ortaya koymuşlardır. ABD sözde "halkların dostu ve barışın koruyucusu" olarak kendini lanse etme uğraşı içinde. Diğer yandan ise silah tekelleri boş durmamakta. Silahsızlanma demogojileri altında yoğun bir silah satışına başlamışlardır. Yeni silahlanma, yeni savaşlara gebe dir. Patroitler şimdi başat durumda. Ama yeni bir bölgesel savaşta yeni patroitler piyasaya sürülerek silahlanma yarışı devam ettirilecektir.

Emperyalistlerin "Yeni Dünya Düzen"leri, kendilerinin her istediğini rahatça yapması ve halkların devrimci mücadelesinin kanlı bir şekilde bastırıl-

Türkiye'ye Orta Doğu jandarmalığı rolü İran Şahı'nın devrilmesiyle, aktif olarak gündeme ABD tarafından getirildi. 12 Eylül cuntası biraz da bu formülün ürünüdür.

masından başka bir anlam ifade etmiyor. Onların istedikleri proletarya ve halklar susun, kendilerine baş kaldıran bazı yarı-sömürge ülkelerin diktatörlerinin başı ezilsin ve sömürülerini rahatça sürdürsünler. Saddam dikbaşlılık yaptığı için cezalandırıldı. Aslında cezalandırılan Saddam değil Irak halkı oldu. Saddam'ın ise sadece burnu sürtüldü. Yine katledilen, sürülen, kitleler halinde göçe zorlanan Irak Kürt Ulusu oldu. Yine ulusal hakları gaspedilen Filistin halkı oldu. İşte bir avuç petrole egemen olmak için kanlı bir biçimde oluşturulmak istenen "Yeni Dünya Düzenini" safatasının küçük örnekleridir bunlar.

Emperyalist barış aldatmacasına inat, ulusal ve sosyal mücadeleler de durmuş değildir. Bir çoğu önemli zaafa uğraşsada esasta ML çizgiye sahip olanlarla, tutarlılığını koruyan ulusal güçler emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı mücadeleye devam etmektedir. Peru Komünist Partisi önderliğinde, Peru proleter-yasının onurlu ve kahramanca mücadelesi bütün dünya halklarına örnek olmakta onlara kuvvet vermektedir. Yine Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal mücadele ezilen uluslara cesaret vermektedir. Türki-

ye'nin bütün alanlarında Marksist-Leninist Parti önderliğinde yürütülen sosyal kurtuluş mücadelesi Orta-doğu ve dünya halkalarına güç ve moral vermekte, komünizm çöktü diyenlere birer şamar indirmektedir.

Bugün zaafa uğrayanlar genelinde RSE'ne yakınlık duyan devrimci hareketler olmuştur. Bunların basında Latin Amerika ülkelerindeki devrimci hareketler gelmekte. Nikaragua'da yıllardır verilen devrimci mücadelede bir seçim oyunuyla yenilgiye uğramıştır. El Salvador'daki mücadele ise ABD yanlısı yerel güçlerle anlaşmalara yanaşmaktadır.

Arnavutluk'u göklere çıkaran revizyonistler de neye uğradıklarını şaşırarak halka doğru dürüst bir açıklama yapmaktan kaçındılar. Sosyalizmin kalesi dedikleri Arnavutluk Enver Hoca'nın revizyonizme kaymasıyla birlikte sosyalizmin kalesi olmaktan çıkmıştı. Geçen süre içinde ise kapitalizmin restorasyonu tamamlandı. Biraz da emperyalizmin baskısına boyun eğerek bu süreci hızlandırdı. Komünistler daha 1978'lerde bu gerçeği belirtirken, "Hoca"cı revizyonist akımlar hışımına ayağa kalkıyordu. Hoca'nın revizyonizme kaydığını inkar ederek, dünya proletaryasının önderlerinden Mao'yu karşı-devrimci görece kadar ileri gitmeyi de göze aldılar. Tarih, yine komünistleri doğruladı. Re-vizyonistler ise kuyruğu kısık köşelerinde sorununu açıklamak-tan uzak kalarak ah vah edip durdular.

Bugün UKH (Uluslararası

Komünist Hareket) önemli bir yara almıştır, 1900 yıllarının başlarındaki durumuna dönmüştür. Ancak ondan farklı yanı, bir sürü deneyim ve kazanımlar elde etmiş olmasıdır. Proletarya diktatörlükleri yaşamış ve geriye dönüşlerinin nedenlerini ortaya koyabilmiştir. Öte yandan hala proletarya önderliğinde savaşlar sürmekte ve geleceğe güvenle bakabilmektedir. Sos-yalist tek bir ülke dahi kalmadı ama, onun proletaryaya kazandırdığı siyasal deneyimler vardır. Bugünün komünist proletaryası bunu geleceğini kurmak için birer rehber edinerek yoluna devam ediyor ve edecektir.

EGEMENLERİ ERKEN SEÇİME ZORLAYAN İÇ/DIŞ SİYASİ VE EKONOMİK ETMENLER

Türkiye'ye Orta Doğu jandarmalığı rolü İran Şahı'nın devrilmesiyle, aktif olarak gündeme ABD tarafından getirildi. 12 Eylül cuntası biraz da bu formülün ürünüdür. Körfez Savaşıyla bu formül gerçekleştirildi. Gerçi Körfez Savaşına askeri olarak katılmasa da, ABD'nin geri plandaki vurucu gücü ve savaş uçaklarının kalktığı bir üs olarak kullanıldı. O günden beri de bu rol aynen devam etmekte. Bu amaçla Hazır Çekiç Güç yerleştirilmiştir. Zaten ortada bir bahane olmadan emperyalist askeri gücün Türkiye'ye getirilmesi daha büyük tepki yarattı. Bahane ise vardı. Özal kliği uşaklığını göstermek için, içerdeki tepkileri hiçe sayarak ABD'nin askeri varlığını resmen ülkeye yerleştirdi. Bunun birçok nedeni var elbet. Birincisi ABD'nin Orta Doğu jandarmalığı, ikincisi ise bu gücü Kürt ulusal mücadelesine ve proletaryanın yürüttüğü sos-

yal kurtuluş mücadelesine karşı yeri geldiğinde kullanmak, en azından Kürdistan'ı kaybetmemek için ABD'nin müdahale zeminini güçlendirmek.

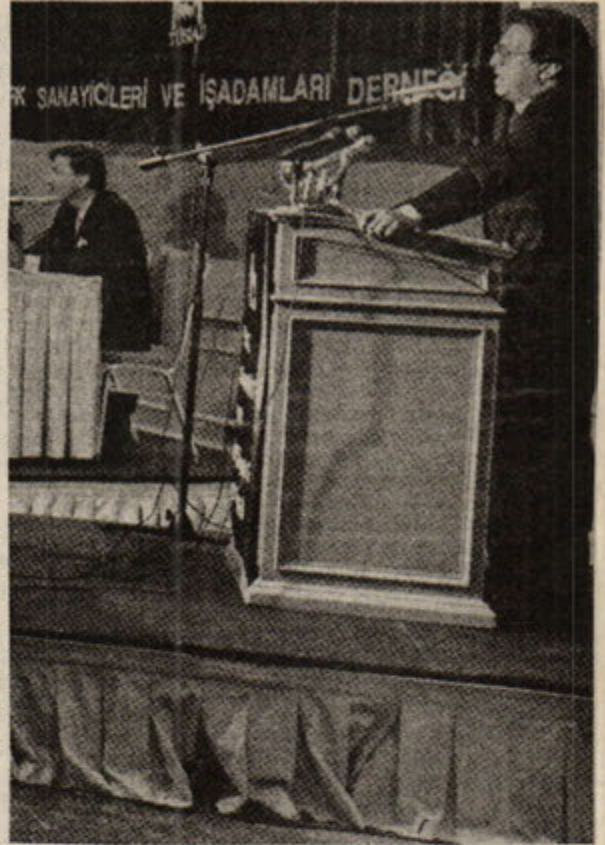
EKONOMİNİN İFLÂS BAYRAĞI

Dışarıda sırtını tamamiyle ABD'ye bağlayan Türk egemen sınıfları içerde ise ekonomik ve siyasi bunalımın içinde debelenmeye başladı. 12 Eylül Cuntasıyla 80'lerde ekonomik ve siyasi bunalımını atlatamayan egemenler, son on yıl içinde (ve özellikle son 5-6 yıl içinde) ekonomik olarak ağır bir krizin içinde debelenmeye başladılar ve iflasın eşiğine geldiler. Özal kliğinin temsil ettiği ABD'ci patronlar tüm desteğini Özal'a vererek ekonomik iflasın yükünü halkın sırtına yıktılar. Enflasyon jet hızıyla durmadan yükseldi veya yüksek tutuldu. Enflasyonu "düşüreceğiz" çığlıkları alçakça bir yalan olarak kaldı. Çünkü enflasyonu düşürmeye niyetleri olmadığı gibi, sahip oldukları ekonomi, enflasyonu düşürmeye de uygun değildi. Enflasyonu yüksek tutarak, ekonominin belli bir süre ayakta kalmasını sağlamaya ve iflası bütünüyle önlemeye çalıştılar. Son yıllarda yatırımlar azaldığı gibi istihdam etme gücü kalmadı ve işçi çıkarmalar çığ gibi büyüdü. Bunlara ek olarak Körfez Savaşı'nın Türk ekonomisine getirdiği faturalar halkın sırtına yıkıldı. Evet, göklere çıkardıkları kapitalist ekonomi, serbest piyasa safsataları balon gibi söndü. Kredi bulmak için kapı kapı dolaşıldı, bu da yeterince sağlanamayınca iç borçlanmanın önü alınmadı ve yeni çıkarılan bütçe daha ilk alt ayında 16 trilyon TL. açık verdi. Bunun yanında vadesi dolmuş dış

borçlar ve iç borçlanmanın yanı sıra; kamu işçilerinin sözleşmelerden kazandıkları yeni ücret artışları, memurların % 25'lik maaş artışları, egemen sınıfları karşılıksız para basmaya zorunlu olarak itmiştir. Bu da enflasyonun daha da tırman-dırılması ve kitlelerin sırtına yeni ve katmerli yüklerin binmesi anlamına gelmektedir. Yani kitlelerin alım gücü daha da düşmüş ve yoksullaşma en alt düzeye inmiştir.

Patronların örgütü TÜSIAD. gidişatın kötülüğünden dem vurmaya başladığı gibi, siyasi bunalımın yarattığı durumdan da korkarak erken seçim önerdi. Çünkü ANAP bu haliyle ekonomiyi düzlüğe çıkaramıyacağı gibi yeni bir "istikrar paketi" altında ezilecek olan halkın öfkesini ve mücadelesini de durduramayacaktı.

Egemen sınıflar ekonomiyi düzeltmek için yeni "istikrar paketleri" önerdiler. Bu paket vergileri artırmak, ücret ve maaş artışlarını önlemek, taban fiyatlarını düşük tutmak ve baskıyı biraz daha. Bunu yıpranmış ANAP hükümeti sağlamazdı. Seçimle başa gelen hükümet belki sağlayabilirdi. Bunun için de egemenler erken seçim konusunda ANAP'ı sıkıştırdı. Erken seçim ANAP'ında işine geldi. Ekonomi bugünkü haliyle 91'i çıkaramıyacaktı. Patronların önerdiği istikrar paketi uygulamaya sokulduğu

anda, ANAP'ın kitleler önünde teşhiri daha da hızlanacak, belki de 92'de yapılacak seçimde hiç oy alamıyacaktı. Bu nedenle kısa süreli bir seçim ekonomisi uygulayarak oy potansiyelinin düşüşünü durdurmayı ve devletin tüm olanaklarını kullanarak oylarını artırmayı planladı. Bunun sonucu seçimi alelacele gündeme getirdi. Daha, bundan 2-3 ay önce "erken seçim yok" diyen ANAP, ekonomideki kötü gidişatı ve toplumdaki huzursuzluğu görünce yelkenleri indirdi. Erken genel seçime karar verdi.

Ekonominin durumu 1980 öncesi durumundan pek farklı değildi. Aynı bataklığın içinde debelenmekte ve kriz gün geçtikçe artmaktadır. Bel bağladığı emperyalist krediler ise istedikleri gibi akmadı. Körfez savaşı sırasında bol vaatlerde bulunan emperyalistler ve petrol şeyhle-

rinin, savaş bitince "pintilik" leri tuttu. Özal kliği de kara kara düşünmeye başladı. Ekonominin düzlüğe çıkması için tek çare olarak seçimi gördüler. Şu anda askeri darbe için siyasal koşullar elverişli değildir. Zaten ülkenin yarısı askeri işgal altındadır ve savaş yasaları uygulanmaktadır. Diğer yarısında ise polis devleti yasaları uygulanmakta. Askeri darbe de gelse bundan fazla yapacağı pek birşey yok. Ancak bugünkü gidışat sorunları çözmez ve sınıf mücadelesi de sürekli bir gelişme gösterirse askeri darbeye baş vurmaktan çekinmeyeceklerdir. Egemen sınıfların ekonomisi o denli batağa saplanmış ki, yeni gelecek olan hükümetin ilk işi yüksek oranlı zamlarla işe başlamak olacaktır. Halkın üzerinde baskı ve sömürü daha da artacak. Tabii ki yeni gelen hükümet, zam uygulamasına gerekçe olarak: "Enkaz devraldık" demogojisini yapacak. Ancak, ağır vergiler ve bir o kadar zamlar da egemen sınıfların ekonomisini bataklıktan kurtarmaya yetmeyecektir. Ekonomik ve siyasi bunalım daha da artacaktır.

SİYASİ BUNALIM EKONOMİK KRİZLE ATBA- ŞI GİDİYOR

Siyasal durum da ekonomi gibi. Ekonomik ve siyasi kriz at başı gidiyor. Geçmişe oranla ulusal mücadele daha köklü gelişmekte ve egemenlerle dış bir savaş yürütmektedir. Gerileme yerine silahlı olarak gelişme göstermekte ve Kürt kitlesinin geniş desteğini almaktadır. Bugün için egemen sınıfların en önemli sorunu Kürt sorunudur. 84'den beri Kürdistan tam bir savaş alanı ve özel savaş uygulamaları yürürlükte. Her türlü askeri saldırı ve katliama karşı ulusal mü-

cadeleyi geriletemedikleri gibi, tam tersine gelişme göstermektedir.

Egemenler Kürt sorununu geçmişten beri olduğu gibi baskı ve zulümler çözme çabasında. Son zamanlarda Kemalist politikadan vazgeçer gibi gözükselerde ya da kısmen (dil vb.) ödünler verir gibi gözükseler de, özünde aynı politikayı devam ettiriyorlar. Amaçları önce PKK'nın silahlı hareketini kırmak ve ondan sonra zorunlu kaldıkları için bazı ulusal hakları vermek. Bu egemen sınıfların özellikle de Özal kliğinin düşüncesi. SHP ve DYP gibi egemen sınıf sözcüleri ise, Kemalist politikanın olduğu gibi katı bir şekilde uygulanmasından yanalar.

Egemenler, Kürt sorunu konusunda çıkmaza düştüklerini ve bu sorunun kendilerine pahalıya mal olacağını çok iyi biliyorlar. Bu nedenle Kürt ulusal hareketini zayıflatıp, reformist ve uzlaşıcı Kürt hareketlerini öne çıkarma istegindeler. Ancak PKK'nunda ilerde bu politikaya yatmayacağını hiçbir güvencesi yoktur. Ulusal burjuva önderliklerin uzlaşmacı yanı göz-önüne alınmalıdır. Irak Kürt hareketinin dü-nü ve bugünü gözönüne alındığında, ulusal hareketin yeri geldiğinde emperyalizme ve gericiliğe nasıl peşkeş çektiği rahatlıkla görülebilir.

Çünkü ulusal burjuva önderliğindeki ulusal hareketlerin anti-emperyalist yönü tutarlı değil, kaypak-tır. Kaygan bir zemin bulduğunda kayması önlenemez. Ta-

labani ve Barzani'nin ABD ve Türk devletine yaptığı gibi...

Egemenlerin en önemli sorunu Kürt sorunu iken, ikinci sorunu siyasal anlamda sınıf mücadelesidir. Bir taraftan gelişme içinde olan Proletarya Partisi TKP/ML yürüttüğü silahlı mücadele diğer tarafta işçi sınıfının ve diğer halk kesimlerinin ekonomik ve demokratik mücadelesi... Egemen sınıfları siyasal istikrarsızlığın içine iten önemli öğeler olarak asılı durmaktadır.

Özellikle '89 baharından bu yana sürekli inme gösteren işçi hareketi, egemen sınıfların ekonomik ve demokratik hak gasplarına karşı önemli bir direniş gösterdi. İşçi hareketi her ne kadar ekonomik-demokratik çerçeveyi aşamasa da, Proletarya Partisi'nin ve devrimci örgütlerin içinde bulunduğu durum dikkate alındığında önemli bir aşamadır. 12 Eylül'den beri depolitizasyon kısıncı içine alınan işçi sınıfı Türk-İş ve diğer gerici sendikaların tüm oyunlarına karşın tamamen olmasada üzerindeki ölü toprağını önemli oranda atmasını bilmiştir. Devlet işçi sınıfını gerici sendikalar sayesinde önemli ölçüde pasifize etmeyi başarmıştır. Bu durumun bütünüyle kalktığını söylemek yanlış olur. İşçi sınıfının en önemli sorunu devrimci ve proleter önderlikten yoksun oluşudur.

Son zamanlarda Kemalist politikadan vazgeçer gibi gözükselerde ya da kısmen (dil vb.) ödünler verir gibi gözükseler de, özünde aynı politikayı devam ettiriyorlar.

Kısa zamanda da bunu sağlanacağı zor. Ama, düne göre olumlu bir ilerleme vardır. 12 Eylül'den beri kitleler örgütsüzleştirilmiş ve yeni faşist yasalarla örgütlenme daha da zorlaştırılmıştır. Çalışanların büyük çoğunluğu sendikasız ve sigortasızdır. Ayrıca sosyal haklardan da önemli ölçüde yoksundur. Kitleler egemenlerin baskı ve katmerli sömürülerine daha fazla sessiz kalmayacak devrimci önderlikle birleşeceklerdir. Şu anda işçi sınıfı içinde reformist eğilimler ağırlıktadır. Ancak işçi sınıfı bunu da aşacaktır. Son zamanlardaki eylemler bunun belirtileridir. Seçim sonrası getirilecek ekonomik paketler başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilen yığınları yeni direnişlerin içine sokacaktır.

EGEMENLERİN ARALARINDAKİ DALAŞ- MALARIN BOYUTU

Egemen sınıfların kendi aralarında da önemli çelişkiler bulunmakta. Ancak birleştikleri noktalarda mevcut. Sınıf ve ulusal mücadelenin kitlelerin pasifize edilmesi ve burjuva-feodal düzenin sürmesi için her yola baş vurulması noktasında aynı düşüncededeler. Kürt politikası konusunda ayrıldıkları bazı noktalar var. Özal bazı ödünlere yana iken, Demirel, Ecevit ve İnönü hiçbir ödün vermemekten ve böylece Kemalist politikanın olduğu gibi yürütülmesinden yanadır. Bu üç sözcü Kürt kelimesini bile ağzına almaktan kaçınıyorlar. Özellikle Ecevit ve Demirel daha da tutucu bir yol izlenmesini ateşli bir biçimde istiyorlar. İnönü'de bunlardan geri kalmıyorlar.

Aralarındaki çelişkinin odak noktası seçimler ve % 20 lik oy potansiyeline sahip olan

ANAP'ın parlamentonun % 65 gibi büyük bir çoğunluğunu elinde tutması idi. Ekonomik uygulamalar ve halka yaklaşımda pek bir ayrılık yanları yok. Sorunları parlamento aritmetiği. Her ne kadar SHP ve DYP, seçim yasasında adaletsizlik var deseler de, aynı seçim sistemiyle kendileri çoğunluğu elde ettiklerinde, bunu değiştirmeyecekleri bir gerçek. Anayasadan da o denli hoşnutsuz değil, tam tersi hoşnutlar. Kitleleri kan-dırmak için attıkları "demokrasi" söylevleri, salt bir demogojiden ileri gitmiyor. Burjuva muhalefet partilerinin tümü muhalafette oldukları zaman iktidardaki partiyi "diktatör", kendilerini ise "demokrat" olarak nitelerler ve halka birçok şey vaadederler. Oysa iktidara geldiklerinde seçim meydanlarında söylenenler bir bir unutulur, baskı ve sömürü düzeninin devamı için elden gelen yapılır.

İktidara talip DYP ve SHP'nin, ANAP'ın ekonomik politikasına alternatif politikaları söz konusu değil. İktidara kim gelirse gelsin ANAP'ın sürdürdüğü ekonomi politikasının özünü uygulayacaklardır. Siyasal anlamda ise halka yönelik ödünlere verilmesi beklenmemelidir. Aynı partiler Terör Yasası'nda birleştikleri gibi Olağanüstü Hal Yasası'nda da birleşmişlerdi. Demokrasi anlayışları aynıdır. Hatta Özal diğerlerinden daha ileri adım atmış Kürtçeyi serbest bırakmış, 141-142'yi kaldırmış, ama diğer yandan bunlardan daha ağır yasalar getirerek faşist yüzünü daha iyice göstermiştir. DYP ve SHP'nin de anti-terör yasasında karşı çıktıkları pek birşeyleri yok. İktidara geldiklerinde Kenan Evren ve Özal'dan kalma yasalar aynen geçerli olacaktır. Egemen sınıf

klikleri böyle istemekte. İçinde buldukları ekonomik ve siyasi bunalımdan dolayı da iyice kısa kaç altına girdiklerinden başka türlü hareket etmeleri beklenemez. Bu bir niyet sorunu değil, sahip oldukları rejimin ekonomik ve siyasi dayatmaları ve kendi iktidarlarını yürütmeleri için gerekli ve zorunlu gördükleri baskı ve sömürü yasalarıdır.

Bütün partilerin seçim sloganlarında ekonomik durumun iyileştirilmesi baş köşeyi almaktadır. Ekonomik ve demokratik haklardan söz eden pek yok. Çünkü iktidara geldiklerinde bu yönde bir çaba harcamak istemiyorlar. Demirel'in hükümet olduğu dönemlerde uygulamalarını halkımız bilmektedir. ANAP'ın ise ipliği bütünüyle pazara çıkmış ve TC tarihinde görülmedik bir yağmalama ve vurgun dönemi yaşanmıştır. SHP'nin ise geçmişi bellidir. Üzerinde yükseldiği miras CHP'dir. Türkiye'de faşizmin yerleşmesine ön ayak olan ve döneminde tüm anti-demokratik yasaları yürürlüğe koyan bir partidir. Bugünkü SHP ise, sadece sözde demokratik haklardan söz etmektedir. İlerici kesimin oyunu kendi faşist kanalına aktarabilmek için "reformcu" gözükmeye çalışmaktadır. Oysa Kürdistan'daki uygulamaları yetersiz bulan ve daha fazla baskı isteyen yine İnönü ve sürekasıdır. Paris'te Kürt konferansına katılan milletvekillerini ihraç eden yine SHP ve İnönü'dür.

Egemenlerin demokrasi anlayışı faşizmin Türkiye koşullarına uyarlanmasından başka bir şey değil. 141-142'nin sözde kaldırılması, komünist düşüncenin serbest bırakıldığı ve de düşünce özgürlüğünün (Avrupa Düzeyinde de olsa) gerçekleştirildiği anlamına gelmiyor.

Tersine, bu maddeleri kaldırma kılıfı altında daha ağır maddeler getirilerek, toplum bütünüyle susturulmaya çalışılmaktadır. Türk devleti tam bir polis devletine dönüş-türülmemekte, bütün burjuva kurumları faşistleştirilmektedir.

İşçilerin toplu sözleşme hakları dahil, sendikal örgütlenme ve diğer hakları da kuşa çevrilerek tamamiyle antidemokratik yasalar egemen kılınmış, sendikaların işlevi kırılmıştır. Ayrıca ilerici sendikalar hala kapalı olduğu gibi, yenilerin kurmak ise deveye hendek atlatmak gibi zorlaştırılmış ve kurulmalarını önlemek için her türlü yol denemiştir. önlenmeye çalışılmaktadır. İşten çıkarılmaları karşısında işçiler hiç bir hak talep edememekte, patronun tek bir sözü işçinin tazminatsız işten çıkarılmasına yetmektedir.

Memurların büyük kesiminin hakları yok. Sendikalaşmaları yasaklanmış ve bazı iş kollarına da grev yasakları getirilmiştir, kısaca 12 Eylül öncesi var olan bazı demokratik hak ve özgürlükler, 12 Eylül anayasasıyla tümüyle gaspedilmiş, toplum örgütsüzleştirilmiştir. Örgütlenme ve siyaset yapma hakkı sadece egemen sınıf sözcülerine ve patronlarına verilmiştir.

Egemen sınıflar sınıf mücadelesinin önünün almak, ulusal mücadeleyi geriletmek için anti-terör yasasını gündeme getirdiler. Anti-Terör Yasası daha çok sınıf mücadelesini geriletmeye ve pasifize etmek için yürürlüğe sokuldu. Bu yasayla ANAP iktidarı gündeme getirdiyse de diğer burjuva-feodal partileri pek bir ses çıkarmadılar. Toplumdan tecrit olmamak

ve oy kaybetmemek için ufak çığılıkların ötesinde karşı çıkışları olmadı. Anti-Terör Yasası'nın esas amacı, silahlı mücadele veren devrimci örgütleri toplumdan tecrit etmek, her türlü baskı ve katliamı meşru kılmak ve onları silahları bırakarak düzen içi mücadeleye çekmektir. Ancak, bunu başarmaları olası değil. Ne var ki, bazı revizyonist akımlar dünyadaki gelişmelerden de etkilenerek reformizmin kucağına atılmaktan kaçınmadılar. Oysa, düzenin istediği de buydu. Devletin devrimcilerinden istediği: Silahları bırakın, devletin

yasasından sonra tecil yasasını gündeme getirerek; "şimdilik size bir hak daha tanıyoruz, eğer devrimcilğe devam ederseniz, doğduğunuza piş-man olursunuz" mesa-jını verdi. Tecil yasasını çıkması konusunda egemenler arasında tam bir görüş birliği olmamasına karşın, Özal klığı bu yasanın çıkmasından yanaydı ve çıkardılar. Bu yasanın tutukluları da kapsamına PKK'nın yasadan etkilenmiyerek mücadeleye devam etmesi, PKK davası tutuklularının yasanın kapsamı dışına da tutulmasına neden oldu, daha doğrusu, tutuklular

PKK mücadelesinde bir koz olarak kullanıldı. Devrimci-demokrat tutsakları çıkarmaları ise, devrimcilerde uzlaşma ya da taviz gördükleri için değil, faşistlerin bırakılıp devrimcilerin ve demokratların bırakılmaması toplumda tepki aldığı içindir.

Bugünkü SHP ise, sadece sözde demokratik haklardan söz etmektedir. İlerici kesimin oyunu kendi faşist kanalına aktarabilmek için "reformcu" göziükmeye çalışmaktadır.

bölünmezliğini kabul edin, düzen için mücadeleyi seçin, dışarda devleti yıpratmaktan vazgeçin. Eğer bunları devrimciler yerine getirirse düzen içinde kardeş kardeş yaşama gerçeğe gelecek...! Bu çağrıya uyanlar oldu. Zaten bu çağrıya uyulduğunda devrimcilik diye bir şey kalmayacaktır. Devrimci mücadele bir tas düzen çorbasına satılmış olacaktır. Reformistler ve hızla reformize kayanlar bu çorbayı içmekte tereddüt etmiyorlar. Komünistler bu çağrıya ve halkın kanıyla pişirilmiş bu çorbayı içmeyi reddediyor ve devrimci ilkelerden en küçük taviz vermedi ve vermeyecek. Bunu bugünkü mücadeleyle de gösteriyoruz.

Egemen sınıflar anti-terör

SEÇİMLERDE DEVRİMCİ TAVIR NE OLMALIDIR? SEÇİM OYUNU VE PARLAMENTONUN İŞLEVİ:

Reformist ve revizyonist akımlar, devletin kimler tarafından yönetildiğini gözardı ederek ve T.C.'yi halkın devleti, parlamentoyu ise, halkın oylarıyla seçilen kişilerin oluşturduğu yalanıyla, egemen sınıfların ağzını kullanıyorlar. Türk devleti halkın değil, bir avuç patron ağanın devletidir. Türk devleti komprador burjuvaziyle birlikte onlara yarıdakçılık eden talancı ve kan emicilerin devletidir. Halkın devleti değildir. Parlatonun ise, Türk devletini yönetmesi gibi bir işlevi olmadığı gibi, göstermelik bir demokrasi oyununun küçük bir aletinden başka bir şey değildir.

Sözde Türk yasalarına göre yasama görevi parlamentoya ait. Ama işin özü bu değil. Türk devletinin kararları patron ve büyük toprak ağalarının kulislerinde alınır. Ondandır sonra Milli Güvenlik Kurulu'na gelir. Buradan da karar olarak çıkar. MGK kararları sözde hükümete "tavsiye" olarak gider. Ama, hükümet bu kararları onaylamak zorunda kalır. MGK, egemen sınıfların çeşitli terörcü temsilcilerinde oluşur. Egemen sınıflar içinde etkin olan kesim, burada da yönetimdedir.

Parlamento göstermelik demokrasi oyunu olarak halkın karşısına; halkın iradi temsilcisi olarak çıkarılır. Oysa seçilenlerin hiçbirini halkın temsilcisi değildir. Yanlışlıkla belki birkaç tane "demokrat" seçilebilir. Bu parlamentonun özünü ve işlevini değiştirmez. "Burjuva ahır" niteliğinde bir şeydir. Milletvekili olarak seçilenler, devletin halktan aldığı vergilerle ceplerini şişirmeye bakarlar. Bugüne kadar olan da budur. Yarın da böyle olacaktır. Cüneyt Canver gibi en "demokrat" (!) kesilenler bile parayla rahatlıkla satın alınabilirler. Çıkarılacak yasalar yine egemen sınıfların yönergeleriyle olur. Milletvekillerinin görevi, yukarıda alınan kararları herkesin gözü önünde onaylamak ve yasal bir statü kazandırmaktır. Kısacası egemen sınıfların piyonudurlar. Ama halka karşı, halkın seçtiği temsilciler olarak gösterilirler. Sadece Türkiye'de değil, bütün kapitalist ülkelerdeki burjuva parlamentoların işlevi ve niteliği böyledir. En demokratik burjuva ülkelerinde bile bu böyledir. Böyle bir niteliğe sahip parlamento için halkı kandırmak en büyük alçaklıktır. Bu alçaklığa devrimciler ve komünistler ortak olamaz. Devrimci ve komünist-

lerin görevi; parlamentonun bütün pazara çıkarıp halkın gözü önünde teşhir ve tecrit etmek olmalıdır. Bazı dönemler parlamentodan geçici olarak yararlanma taktiği güdülse bile, devrimci ve komünistler parlamentonun niteliğini ve egemen sınıfların halkı kandırmak için bir oyun aracı olduğunu halka açıklarlar. Yararlanmanın yönü de budur. Yoksa, parlamentoya iktidarı alma sorumluluğu için girilemez. Çünkü iktidar parlamentoya girmekle, seçimlere katılmakla alınmaz. İktidar, proletarya önderliğinde halkın devrimci şiddetiyle ele geçirilebilir.

Seçimler, egemen sınıfların çeşitli kanatlarından, hangisinin hükümeti ele geçireceğini ve sömürüden daha fazla pay alacağını belirleyen bir yoldur. Seçim, kendileri için bir demokrasidir. Halk için değildir. Ama, yerine göre birbirini alaşağı etmek için birbirine karşı kanlı darbeler düzenlemekten de çekinmezler. 1960 darbesi böyle bir niteliğe sahipti.

SP gibi reformist ve bazı revizyonist akımlar, bu parlamentoyu halk temsilciler meclisi olarak göstermeye ya da bu devletin yönetimi altında böyle bir meclisin kurulabileceği yalanını alçakça yaymaya çalışıyorlar. Egemen sınıfların devleti böyle bir şeye kesinlikle izin vermez. Demokratik hak ve özgürlüklere izin vermeyen bir düzenden, halk temsilciler meclisi beklemek saflık değilse, burjuva yaltakçılığından başka bir anlama da gelmez. SP'nin bunu bilmemesi olası değil. Onların amacı, komprador burjuvazi ile kardeş kardeş yaşamak. Kardeş kardeş yaşamaya burjuvazi hiç bir zaman razı olmadığı gibi, proletarya ve ezilen yığınlar da böyle bir aldatmacanın peşinden gitme-

yecektir. Proletaryanın kendi bağımsız kızıl bayrağı vardır. Proletarya; halkı kendi bayrağı altında toplayarak iktidarı devrimci yöntemlerle ele geçirecektir.

Proletarya, iktidarı kansız bir biçimde ele geçirmek ister. Proletarya kan dökmeye meraklı olmadığı gibi, savaşları ortadan kaldırmayı amaçlayan ve insanların refah içinde kardeşçe 'sınıfsız' sınırsız ve sömürsüz bir dünyada yaşamayı amaçlayan bir ideolojiye ve anlayışa sahiptir. Ancak burjuvazi iktidarı hiç bir zaman gönüllü olarak proletarya ve halka teslim etmez. Burjuvazi elinde tutmak için her türlü zorbalığa ve zulme başvurur. Türk egemen sınıfları bir milyona yaklaşan orduyu ve polisi boşuna beslemiyor. "Vatanı dış düşmanlardan koruma" ikincil durumda kalıyor. Bütün burjuva ordularının kurulmasının amacı budur. Asıl olarak halka karşı, halkın mücadelesini bastırmak ve sömürücü devletin yaşamını uzatmak halkın mücadelesini bastırmak için besliyor. İşte, bu nedenle proletarya, zorunlu olarak iktidarı devrimci şiddetle ele geçirme mücadelesi verir. Rusya'da, Çin'de, Vietnam'da ve daha birçok ülkede olduğu gibi. Devrimci şiddetin biçimini ve yöntemini ise ülkenin içinde bulunduğu siyasal ve sosyal koşullar belirler.

HALKIN KURTULUŞU SEÇİMDE DEĞİL DEMOKRATİK HALK İKTİDARINDADIR!

Seçimlerde devrimci tavrı belirlerken, egemen sınıfların, halkın durumu ve sınıf mücadelesinin gelişme seyri dikkate alınmalıdır. Bunlara yukarıda kısaca değinmeye çalıştık. Her şeyden önce de egemen sınıfların bu seçimi hangi koşullarda

ve ne amaçla yaptığını görmek gerekir. Egemenler, ekonomik ve siyasi krizin yükseldiği bu dönemde, ekonomiyi iyileştirmek için yeni "istikrar paketleri"ni uygulamak istiyorlar. Ancak, ANAP'ın yıpranmış haliyle bunu uygulayamayacağını ve toplumdan gelen tepkileri kaldıramayacağını bildiklerinden seçimi gündeme getirdiler. Kısaca seçimi gündeme getirmeleri; halka yeni ağır vergi yüklerini, baskıları ve yoksulluğu onaylatmak amacıyladır. Çünkü bugünkü ekonomik durum kışa yetişemeyecek durumdadır. Bunun getireceği siyasal bunalımlar da dikkate alınır; halkın oyuyla ve seçimle iktidara gelmiş bir partiyle "istikrar paketi" dedikleri zam, zulüm ve her türlü demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı daha iyi yürüyebilecektir. Egemenlerin düşü budur. Bu oyuna halkın alet edilmesi isteniyor.

Öte yandan ülkede, tüm demokratik hak ve özgürlükler 12 Eylül'den beri gaspedilmiştir. Halkın da seçimlerde bunu yeniden onaylaması isteniyor.

İŞÇİLERDEN, grev yapmamaları, ücretlerinin artışı ve demokratik hakları için mücadele etmemeleri, patronların işten çıkarmalarına ses çıkarmamaları, fabrikaları işgal etmemeleri isteniyor.

MEMURLARDAN, toplu sözleşmeli, sendikalı ve grevli hakları için mücadeleye son vermeleri, enflasyona ve tüm demokratik hak ve özgürlüklerden feragat etmeleri, kemer sıkmaya fazlasıyla hazırlanmaları isteniyor.

KÖYLÜLERDEN, tefeci ve tüccar sömürüsüne ve devletin

tüm yaptırımlarına baş kaldırmamaları, devletin belirlediği taban fiyatına boyun eğmeleri, her türlü tarım giderleri için alınan yüksek vergi oranlarına tepki göstermemeleri isteniyor.

ÖĞRENCİ GENÇLİKTEN, kışla disiplinine aynen uymaları, siyasetten uzak kalmaları ve devrimci mücadeleye bulaşmamaları, devletin isteği doğrultusunda tek tip öğrenci olarak yetiştirmeleri isteniyor.

Kürt ulusundan, tüm ulusal haklarından vazgeçmesi, bunun için verdikleri mücadeleyi durdurmaları ve Türk egemen sınıflarının tüm yaptırımlarına uymaları ve katliamlar karşısında sessiz kalmaları isteniyor.

Egemenler, halkın her türlü demokratik hak ve özgürlüklerden yoksun, ağır baskı ve sömürü koşulları altında kölece yaşaması ve kendi kanlı iktidarlarının sürmesi için kitlelerin önüne seçim sandıkları koyuyorlar.

Seçimler bunları pekiştirmek ve seçmenlere yeni bir soluk aldırma amacıyla yapıyor.

Sözde adı "demokratik seçim". Hangi demokratik seçimden söz ediliyor? Egemenlerin kendi açılarından bile demokratik olmayan bir seçimdir. Hükümette olan ANAP, tüm devlet olanaklarını kendi lehine kullanıyor. Bunlar bir yana, halkın örgütlenme ve söz özgürlüğü yoktur. Devletin basın ve yayın olanaklarından tümüyle egemen sınıf sözcüsü partiler yararlanıyor. Diğer yandan halkın demokratik hak ve özgürlükleri ve komünistler böyle bir şeye alet olmazlar ve kitlelerin de alet olmaması için yoğun bir mücadele alçakça ve zorla gaspedilmiş durumda.

Proletaryanın öz partisi ve diğer devrimci teşkilatların yasal olarak seçimlere katılmaları yasak. Seçim yasası ise tam anlamıyla faşist bir yasadır. Genel oyun % 26'sını alan bir parti parlamentonun çoğunluğuna sahip oluyor. Burjuva demokrasisinin var olduğu ülkelere göre bir kıyaslama yapılırsa ANAP'ın getirdiği ve diğerlerin de onayladığı bu seçim sistemi Hitler parlamentosunda bile yoktu. % 20'lik baraj sistemiyle küçük partilerin parlamentoda temsil edilmesi önlenmiştir. Bugünkü seçim sistemiyle ancak iki veya üç parti parlamentoda temsil edilebilir. Bugünkü seçim sistemiyle % 26 azınlık geriye kalan %74 çoğunluğun üzerinde egemenlik kuruyor. Burjuva açı-sından bakılsa bile bunun neresi "demokratik" ?

Parlamento işlevini yitirmesine karşın, geniş yığınların katında işlevsel görünmektedir. Komünistler yerine göre parlamentoya katılıp, orayı halkın devrimci kürsüsü olarak kullanmaya çalışabilirler. Ama bu, ne olursa olsun her koşul altında olmaz. Reformist ve kimi revizyonist akımlar ne olursa olsun, her koşul altında burjuva parlamentosuna girmeye çalışırlar. Komünistler ne olursa olsun her koşul altında boykot anlayışına da karşıdır. Yerine göre ve koşulları varsa parlamentodan yararlanmaya çalışırlar.

Egemen sınıfların içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi krizin boyutunun yüksek oluşu, hiç bir demokratik hak ve özgürlüğün olmayışı, seçim yasasının tamamıyla faşist bir niteliğe sahip olması, sınıf mücadelesinin ve ulusal mücadelesinin yükselme göstermesi, seçim konusunda devrimci tavrının BOYKOT taktiği olması gerektiğini ortaya koyuyor.

Bunun dışında seçime katılma ya da salt boş verme gibi taktikler egemen sınıfların ekmeğine yağ sürme, onların kuyruğuna takılmaktır. Bazı reformist çevreler ve düzen içi mücadeleye kaymış olanlar, proleter-yanın BOYKOT taktiğini yanlış bulacaklar ve 'kitlelerden tecrit olma' olarak yargılayacaklardır. Onların kitlelerden tecrit olmaktan anladığı, kitle kuyrukçuluğu ve egemen sınıfların oyunlarına alet olmaktır. Egemen sınıfların kulvarında yapılacak bir seçim ya da "yarış" (!) yine egemen sınıfları güçlendirecektir. Egemenler erken genel seçimi darboğazdan çıkmak ve yeni bir "istikrar paketi" için gündeme getirdiler. Bu pakette hayat pahalılığı, yoksulluk, yeni vergiler, demokratik hakların daha da kısıtlanması, Kürt ulusuna yönelik katliam ve baskıların artırılması vardır. Devrimciler sürdüreceklerdir. Komünistler bu tür düzen içi mücadeleyi esas alan anlayışları mahkum eder. Doğru olan taktiği kitlelere götürmek ve kitlelerden desteklenmesini istemek tecrit değil; egemen sınıfların oyunlarını ve demokrasi dedikleri faşist uygulamaları kitlelerin önüne sermek, faşizmi tevir ve teşhir etmek demektir.

Komünistler bu seçimde kitlelerin karşısına, bazı reformist istemlerle değil, siyasi ve devrimci iktidar perspektifi olan istemlerle ve egemen sınıfların kitleleri köleleştirme politikasına karşı, devrimci bir programla ortaya çıkmalıdır. Siyasi atmosferin yükseldiği böylesi dönemlerde egemenlerin kitleleri oyuna getirmek istediği bir aşamada, kitleleri parlamento ahırına hapseden

bir programla çıkmak, egemenlerin politikasının kuyruğuna takılmak olur.

Proletarya Partisi, burjuva partileri içinde sözüm ona demokratları destekleme politikasını yanlış buluyor. Reformist adayları da desteklemeyecektir. Çünkü böyle bir destekleme politikası genel politikayı kararttığı gibi kitleleri aldatmak olacaktır.

Seçimlere katılmak ve de kitlelerin katılmasını istemek, boğulan egemen sınıflara siyasi

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının gerçek kurtuluşu; egemenlerin insiyatifini denetim altındaki seçim oyunlarında ve onların kuklası parlamentoda değil, Demokratik Halk İktidarı'ndadır.

can simidini atmak demektir. Komünistler egemenlere istediği bu desteği vermeyeceği gibi kitlelerin de vermemesini isteyecek ve BOYKOT taktiğini en iyi biçimde (yerine göre aktif yerine göre pasif olarak) uygulamaya çalışacaktır.

Çeşitli uluslardan Türkiye halkının gerçek kurtuluşu; egemenlerin insiyatifini denetim altındaki seçim oyunlarında ve onların kuklası parlamentoda değil, Demokratik Halk İktidarı'ndadır. Kürt ulusu üzerindeki her türlü baskının ve tahakkümün kalkması, ezilenlerin özgür, bir dünyada yaşaması, sömürü, baskı ve katliamların kaldırılması, Demokratik halk devrimi ile gerçekleşecektir ve

insanlık sosyalizm ve sonunda komünizmle erime ulaşacaktır. Egemen sınıfların faşist düzeni çeşitli uluslardan Türkiye proletaryasının önderliğinde demokratik halk devrimiyle yıkılmadığı sürece, halkımız hep ezilecek ve kanlı bir sömürü ağında yaşama-maya zorunlu kılınacaktır. Egemen sınıfların Kürt ulusu üzerindeki baskı ve her türlü tahakkümü devam edecektir. Bu nedenle, Türk ve Kürt halkları ancak ortaklaşa mücadele ederek, egemen sınıfları yerlebir edip, kendi demokratik iktidarlarını özgürce kurabilirler.

Bugün dağlarda halkın ulusal ve sosyal isyan ateşi yanmaktadır. Halkımız haklı isyan ateşlerine omuz vermeli, kurtuluş mücadelesine aktif olarak katılmalıdır. Nerede olursak olalım fabrikada, okulda, tarlada, büroda kısacası hayatın her alanında isyan ateşini körük-leyelim. Biz ezilenlerin yitirecek birşeyleri yoktur ama müca-deleyle kazanacağımız koca bir dünya ve özgürlük vardır. Özgürlük ateşini körükleyelim. Seçim meydanlarında egemenleri tecrit edip sandıkları boş bırakarak umutlarını tüketelim. Özgürlüğün ve halkların kardeşliğini güçlendirecek altınçağ meşalesini alevlendirerek gerçek kurtuluşa ışık olalım.

Diyoruz ki:

Kürt ulusu üzerindeki katliamların ve baskıların kalkmasını istiyorsan,

Demokratik hak ve özgürlüklerin gaspına karşı çıkıyorsan,

İşçilerin işten sorgusuz sualsiz atılmasına karşıysan,

Köylülerin tefeci tüccarlar tarafından soyulmasına ve devletin her türlü baskısına karşısın,

Memurların her türlü demokratik haklarının elde edilmesinden yanaysan,

Öğrenci gençliğin kışla disiplininin çıkıp akademik ve demokratik haklarını almasını istiyorsan,

İşkencenin, zulmün, her türlü sömürü ve soygunun kaldırılmasından yanaysan

SANDIK BAŞINA GİTME!

SEÇİMLERİ BOYKOT ET!

**SEÇİM DEĞİL,
DEMOKRATİK
HALK DEVRİMİ İÇİN
MÜCADELEYE OMUZ VER!
İSYAN ATEŞİNİ DESTEKLE!**

SHP-HEP İttifakının Desteklenmesi, Kürt Ulusal Hareketine Ağır Bedeller Ödetecek Bir Yanılgıdır!

ÖZGÜR HALK: "Özellikle Kürdistan'da halkın mevcut partilere ve sisteme güvenin iyice tükendiği gerçeği burjuva partilerince bile dile getirilmek zorunda kalınan bir olgu haline geldi.

(Seçimin amacı konusunda) "Tikanan özel savaş rejiminin önünü açmak ve bu rejime taze bir güç kazandırmak amacıyla erken genel seçime gidildi"

A. ÖCALAN: (partiler hakkında) "Kürt meselesinde partilerin değil devletin politikası sözkonusudur. Devletin emniyet örgütlerinin yaklaşımı sözkonusudur. Geçerli olan onların sözleridir. Onun için partilerin bu konuda politika oluşturup uygulayabileceklerine inanmıyorum. Hatta Özal'ın bile "Hepsinin politikası özel savaşa ayarlıdır. İnönü Özal'dan daha fazla devletçidir".. "Bunlar diğer meselelerde dalaşırlar, ama Kürt meselesinde birleşirler.

YENİ ÜLKEDEN SORU: Savaşın bitmesine kim karar verecek?

ÖCALAN: "Kendileri, Özel savaş Generallerinin kendileri. Bu hesaplaşmayı bunlarla yapacağız, Hükümetle, parlamentoyla, partilerle değil... Partiler biz gelir hallederiz diyorlar, hepsi fasa-fiso.

Özgür Halk 11. sayı, Öcalan'la röportaj. Yeni ülke 1-7 Eylül)

Yukarıda aktardıklarımız; aylık yayınlanan Özgür Halk dergisinin seçimlere ve partilere ilişkin görüşleri ile PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN'ın partilere ilişkin görüşleridir.

Patron-Ağa devletinin işleyişi ve burjuva-feodal partilerin niteliği, kapasitesi ve referanslarını ifade etmede özü itibarıyla yanlış olmayan bu tahliller, Özgür Halk'ın "erken genel seçim" karşısında belirledikleri tavra gelince, birden bire tepetaklak oluyor. Üstelik birgün sonra değil, ikinci bir yazıda ve ikinci bir sayıda da değil; aynı sayıda ve aynı yazıda... Partilere ve erken seçime yükledikleri misyonu unutmuş olarak aldıkları, HEP-SHP İttifakı destekleme kararı tam anlamıyla şaşırtıcı oluyor. Bu karar yanlışlığında ötesi, önünü görek arka-arkaya yürüme kararıdır da.

Bir noktadan diğer bir noktaya, bir süreçten diğer bir sürece gidişin temel taşları olan taktikler süreçte belirlenen tek bir stratejinin parçaları olup, stratejiyi başarıya ya da başarısızlığa götürmede belirleyici rol oynarlar.

Politikada; özellikle kaçınılmaz olarak şiddete evrilmiş bir politikada taktikler, somut ve dönemsel koşulların tahlili üzerinde biçimlenir. Koşulların doğru tahlili doğru taktikleri

getirken doğru olarak yapılmış durum tahlilleri uygulanabilir doğru taktikler getirirken, tersi başarısızlığı doğurur. Ancak Özgür Halk'ın durumu ikisine de uymuyor. Yanlış tahlilden yanlış taktikler saptamadığı gibi, doğru tahlilden doğru taktikler de saptamış değil. O kabaca yanlış olmayan durum tahlilinden fazlasıyla kaba bir yanlış "taktik" tesbitine gidiyor. Bu da Özgür Halk'ın dolayısıyla Kürt Ulusal politikasının, ulusal örgütlülüğün tahlil ve taktik diyalektiğinden birşey anlamadığını ortaya ko-yuyor.

Tahlil ve taktik diyalektiğinden anlayabilseydi: "Halkın mevcut partilere ve sisteme güveninin kalmadığı" bir tahlilden; Kürt ulusal hareketinin önderi durumundaki A.Öcalan'ın deyişiyle "Özal'dan daha devletçi bir parti" olan SHP'yi desteklemez; dolayısıyla gerçekten halkın nazarında bütün uygulamalarıyla tahrip ve güvensiz olan burjuva seçeneğini onarmak; burjuva partilere Kürt ulusunun oylarıyla kan vermek yerine, ulusal-demokratik seçe-nekten ısrar mesajı verirdi.

Kuşkusuz bu, sınıf bakış açısına ve sınıf tavrına sahip olan bizlerin ummadığı değil, umduğu bir tavır olarak ses vermedir. Ne var ki "taktiğin" bu derece kaba bir tarzda konmuş olması, olasıdır ki özer-klik düşüncesine yatma istemi ile onu yüksek sesle ifade edememenin sancısı bu derece ilginçleşmiş olabilir. Başka nasıl yorumlanabilir ki? Hem Burjuva partileri "siyah"tır diyeceksin; sistemi lime lime olmuş bir kurtçuk bataklığı olarak göstereceksin (ki doğ-rudur) hem de dinleyenin

"bunun peşinde ak ve aydınlık bir şey ve çiçeklik çimenlik bir yer tavsiye edecek" düşüncesi biçimlenmeye başlamışken "yine de siyah iyidir ve lime lime olmuş kurtçuk bataklığında yaşanabilir? diyerek şok etkisi yaratacağın. Ne adına? Aydınlığın ve özgür-lüğün savunuculuğu adına!

Oysa, rejimin ve onun siyasi partilerinin toplanma alanı parlamentonun bunalıma girdiği durumlarda devrimci taktik; bu bunalımı biraz daha ateşlemek, rejime ve feodal faşist partilere karşı halkın duyduğu güvensizliği devrimci bir tarzda güvene dönüş-türmektir. Derin politik tahlillere gerek duyulmayacak kadar açık olan Kürt ulusal hareketinin faşist rejimi felç etme düzeyine ulaşmış durumuyla; bu hareketi kendi tanımla özel savaşın "He-man"i Özal ve partisi ANAP'tan "daha devletçi" bir partiyi; Kürt ulusal devrimine yarar getireceğini ummak; eğer önemli zararlar verecek kaba bir taktikle sınırlı değilse; farkında olunmadan düşülen bir özel savaş tezgahından da kuşkulananmayı gerektiriyor.

Bilindiği gibi Peru'daki halk savaşına bu tezgah çekilmek istendi. Ulusal bir politika-dan ve programdan üstün avantajlarından dolayıdır ki,

Hem Kürt halkına bu partiyi yıllardır "sömürgeci güçlerin" partisidir diye tanıtacaksın, hem de "sömürgecilerin" seçim oyununa, özel savaşa yeni kan verme manevralarına katılacaksın.

proletarya partisinin sınıf uyumluluğu onu, APRA Partisi'nin seçim oyununu desteklemek, ya da ilgisiz kalmak yerine, seçim aldatmacasını ve bol vatli tezgahı aktif bir biçimde boykot ederek, seçim dönemini yeni devrimci bir kampanyaya çevirip halk savaşına önemli ileri mevziler kazandırdı. Ama yine de "sosyalist başkan" ın ilk icraatı olarak yüzlerce Peru Komünist Partisi gerillasının cezaevinde katledilmesini ve kirli savaşa raha bulaşıcı mikroplarla takviyesini engelleyemediyse bu suç ortaklığına bulaşmamış olması Peru Komünistk Partisini ve Halk Savaşını hem taktik hem de stratejik bakımdan yara almaktan kurtardı.

İşte APRA ve onun "sosyalist" başkanı ile, SHP ve onun başkanı İnönü aynı örgütün ("sosyalist" Enternasyonal) üyeleridir.

İşte bu nedenden dolayı Özgür Halk'ın SHP'yi destekleme kararını anlamak zordur!

Hem Kürt halkına bu partiyi yıllardır "sömürgeci güçlerin" partisidir diye tanıtacaksın, hem de "sömürgecilerin" seçim oyununa, özel savaşa yeni kan verme manevralarına katılacaksın. Göz oyan karganın bir "taktik" olarak beslenebileceği nerde görülmüştür. Niçin SHP-HEP ittifakını desteklediğini Özgür Halk şöyle ifade ediyor:

"SHP eskiye nazaran biraz daha esnek bir politika izleyerek belli bir hazırlık yapmakta? İyide neden SHP "eskiye nazaran daha esnek bir politika izlemektedir?" Seçim döneminde esnek olmayan politika izlemeyen mi var? Sınır ötesi operasyonun, Bush'a 12 devrimcinin katliyle hazırlanan kan banyosunun sahiplen-

ri, masum kız cilvesiyle gazete sayfalarında değiller mi? Özgür Halk bunu göremiyor. Ama SHP'nin esnek politika izleme nedenini "HEP ile ittifak politikasını geliştirerek seçimi kazanma umudunu taşımaktadır" biçiminde açıkladığında yine şaşırtıyor. Herhangi bir burjuva partinin "seçimi kazanma umudu"yla benimsediği bir taktikten ulusal hareketin çıkarı nedir? Ki zaten her feodal-faşist parti, sadece seçimi kazanmak için çırpınacaktır. Hedeflediği iktidara ulaşmak, yani seçimi kazanmak, oy aracı olarak gördüğü kitleleri sandığa kazanmaktan; oy aracı olarak gördüğü halkı kazanmanın da onu kandırmaya yarayacak taktik politika ve propaganda tesbitinden geçtiğini bilmeyen mi var? Bu açıdan bakıldığında Kürt halkının oylarını kazanmanın bir aracı olarak HEP'le ittifak yapması (daha doğrusu HEP'in tavanını kendine iltihak ettirmesi) SHP'nin verdiği bir ödün değil, onun taktik açıdan önemli bir başarısıdır. Kaldı ki henüz siyasal bir kimlik kazanmamış olsa bile tabanında azımsanamayacak yurtsever-demokrat insanların toplanmaya başladığı bir aşamada, HEP yöneticilerinin tabanın karşı iradesine rağmen SHP'ye iltica etmesi, ne Kürt ulusal hareketi için başarılı bir taktiktir, ne de HEP yöneticilerine, Kürt ulusunun ulusal özlemlerinin kararlılıkla patron-ağa ahırında savunabilecekleri düşü gerçekçi değildir. Ne varki bu noktada da Özgür Halk hoş görülebilir, ölçülü umutlar beslemenin ötesine taşınarakta anlaşılmaz bir "kazanım" paketi sunuyor bu ortaklığa. HEP-SHP ittifakını olası en geniş katılımı desteklemek gerektiğini söyleyen Özgür Halk, bu desteğin iktidarla sonuçlanması du-

rumunda ulusal harekete kazanımlarını şöyle açıklıyor:

"Bütün şiddeti ile sürdürülen özel savaşa son verilmesi, bölge valiliğinin, özel kordunun, özel Tim'in Kontrgerillanın ve köy koruculuğu sisteminin lağvedilmesi, siyasal etkinlik ve örgütlenme özgürlüğünün gelişmesini, zindanların tamamen boşaltılması Kürt kimliğinin kabul edilmesi"

Özgür Halk'ın "yeni gerici bir sağ iktidar" olarak tanımladığı ANAP ve benzerlerine yol vermemeyi düne kadar "sömürgeci" olarak gördüğü, bugün kendi tanımlamasında karşısını "ilerici-sol" iktidar olarak bulan SHP'nin yukarıda ifade ettiği kazanımları vereceği hayaline kapılmış olması, ulusal hareketlerinin en sağ ve en teslimiyetçi yönü olarak önümüze çıkıyor. Üstelik açık yürekli ve tutarlı olarak değil; Apo'nun tanımlamasında "fasafiso" olarak "değer" bulan feodal-faşist SHP; Özgür Halk'ın hülyalarında "ilerici-Sol" iktidar (Bize göre hükümet'tir) olarak Kürt Halkına sunuluyor. Artık Kürt ulusal hareketi ve Özgür Halk dergisi SHP-HEP ittifakını destekleme tavrını geri almayacağına göre; gerçekten kendisini destekleyen ulusal hareketin "U" suna bile düşman bir partinin (SHP) bütün bu "mütavazi" sözlü sözleşme metnine nasıl da uymayacağını görmek kalıyor.

PKK'NİN KÜRT ULUSAL HAREKETİNİN GERÇEKLİĞİNE UYGUN DOĞRU TAKTİĞİ NE OLMALIYDI?

Kürt ulusunun irili ufaklı soykırım hareketleriyle hergün imhaya tutulduğu, özel savaşın en iğrenç araçlarının Kürt halkının bedeni ve ruhu üzerinde acı ve zulme dönüş-tüğü, tarla-

ya, ormana, yaylaya ve sokağa çıkmanın Generallerin talimatına bağlı olduğu; Mahkemesiz, sorgusuz sualsiz olarak Kürt aydınının, işçisinin-köylüsünün ulusal harekete yardımcı olduğu için evinden, işyerinden alınarak vahşi işken-celer sonucu katledildiği; en temel gereksinim maddeleri (yağ, şeker ekmek) nin karneye bağlandığı, bütün bunların üzerine başta SHP olmak üzere tüm feodal-faşist partilerin, Kürt halkının neden "hala susturulmadığı" yönünde hükümete baskı yaptığı bir duruma karşın Kürt ulusal hareketinin; geleneksel Kürt hareketlerinin çizgisi dışında, en azından şimdiye kadar daha tutarlı olarak sürdürdüğü ulusal müca-delenin Kürt halkının, kepenk kapatma, ateşli sokak gösterileri, kelle avcılarının ve cellatların taşa tutulması ve son olarakta Vedat Aydın'ın cenazesinde Serihil'dana dönüşen şehitlerini sahiplenme tavrındaki görkemli kimlik buluş, onun ulusal istemleri uğruna savaşan siyasal önderliğin seçim aldatmacası karşısında koyacağı tutumun faşist-feodal bir partiyi desteklemek değil, AKTİF BOYKOT olarak biçimlendirmeliydi.

Sadece Kürt ulusal hareketi değil, karşı devrimin etten kemikten bütün canlıları da Kürt Halkının bütün burjuva partilerinden umudunu kestiklerinin bilincindedirler: ve bu nedenledir ki, herhangi bir feodal-faşist partinin aracılığıyla faşist devletin, Kürt halkını; faşizmin kendisi için bir kan yenileme, "güven tazeleme" aracı olan seçime katılımı sağlaması, "şifahi" verilen sözlerin içerik değeri ne olursa olsun; ulusal hareketin değil sistemin başarısıdır. Zira, ulusal hareketin seçim tavrında sözkö-nusu olan, henüz belirgin bir sosyal ve si-

Her ne kadar Öcalan bu özel savaşın özellikle ABD emperyalistlerinin hazinesinden ıstıldığını, bu savaşın her aşamasında ABD'nin yönergelerinin geçerli olduğunu unutmuş olsa bile, partiler için söylediği yanlış değildir. Kaypakkaya'nın yıllar önce devletin niteliği ulusal sorun ve Kemalizm sorununda yaptığı çözümlerinden çıkan; parlamento-nun işlevsiz bir vitrin, partilerin de patronların, ağaların ve onların düzenini koruyan generallerin bir kuklası olduğu görüşümüzü paylaşmış oluyor

yasal kimlik bulamamış, ancak, Kürt ulusal hareketinin programına ve siyasal tavrına tutarlı bir uyum gösterebilme yönünde de bir referansa sahip olmayan HEP'in desteklenmesi değil-dir; HEP'in tavanını gövdesine indiren faşist-feodal SHP'nin desteklenmesidir. Denilebilir ki, Kürdistan'da seçime katılan her aday kürttür ve aldığı oylarda Kürt oylarıydı. Bu yüzeysel olarak böyledir. Fakat Kürt ulusu hareketinin etkilediği tabanın oylarını SHP'ye basılmış mühürün altında ayırt etmenin olanağı yoktur. Ama SHP'nin "bu olaylar bana verildi" savunmasının tersi de delillendirilemez. Bu sandıkların güçlen-dirdiği partilerin "sömürgeci"lerin parlamentosunda ne kadar "anti sömürgeci" bir tutuma dönü-şeceğini hesap etmekte zor değildir. Zor olan ulusal hareketin, "fasa-fiso" olarak değer biçtiği bu kukla partilerden medet ummasına götüren görüş ve tavır değişikliğinin altındaki nedenleri çok net görmemektedir. Eğer partilerin rolleri için kullanılan "fasa-fiso"nun "işe yaramaz, değeri olmayan" sözcük anlamının değişime uğradığında olanak verseydik neden bu işe yaramaz partilere birden bire değer verilmiş olduğunu anlayabilirdik. Ancak kullanılan deyim bir biçimde gerçeği ifadelendiriyor. Her ne kadar Öcalan bu özel savaşın özellikle ABD emperyalistlerinin hazinesinden ıstıldığını, bu savaşın her aşamasında ABD'nin yönergelerinin geçerli olduğunu unutmuş olsa bile, partiler için söylediği yanlış değildir. Kaypakkaya'nın yıllar önce devletin niteliği ulusal sorun ve Kemalizm sorununda yaptığı çözümler-

lerinden çıkan; parlamentonun işlevsiz bir vitrin, partilerin de patronların, ağaların ve onların düzenini koruyan generallerin bir kuklası olduğu görüşümüzü paylaşmış oluyor. Üstelik ulusal hareketin sözcüsü ve bu hareketin pratik yürütücüsü olduğu için de öncelikle onun söyledikleri önemlidir. Geline durumda Öcalan'ın yanıtlaması gereken bir soru daha var: Kimin söyledikleri doğrudur; Özgür Halk'ın mı Öcalan'ın mı? Ya da hangi anlayış uygulanacak?

Öcalan'ın dedikleri uygulanacaksa; "fasa-fiso"ları desteklemek ve onların icraatından Kürt ulusunun özgürlüğü Lehine medet ummak budalalıktır.

Özgür Halk'ın çağrısına uyulacaksa, Öcalan'ın buna tavır alması beklenir. Zira Kürt ulusunun umutlarını kendi ek-seninde hızla kenetlediği bir ortamda Özgür Halk'ın bu "taktiği" oyun bozanlıktır!

Fakat Kürt halkı, işçisi, yok-sul köylüsü gençliği iki arada bir derede bocalamak zorunda değildir. Bütün ulusalcı kaygılardan uzak olarak sadece devrime yarayacak doğru sınıfsal tavrı; Burjuva seçenekleri BOY-KOT EDEREK gösterilebilir, göstermelidir de.

Kurtuluş seçim aldatmacasında değil;

Yeni Demokratik Halk Devrimi'ndedir.

Zafer devrimde, devrim mücadelesinin kararlı yürütülüşündedir.

Eğitim Emekçilerinin Örgütlülük Sürecinin Yeni Bir Adımı Olarak

Devrimci-Demokrat Eğitim Emekçileri'nin Sendikal Programı

Emekçiler üzerindeki baskı ve zulmün cumhuriyet tarihi boyunca devlet politikası olarak kimi zaman açık-askeri kimi zamansa örtülü olarak hüküm sürdüğü, dış sermaye güçlerine bağımlılığın getirdiği istikrarsızlıkla içine düştükleri ekonomik ve siyasi krizi aşmak için her on yılda bir darbelerin tezgahlandığı, ekonomide ve siyasette (askeri darbeler de dahil) hiçbir istikrar önleminin kâr etmediği, birkaç yıl sonra neler olacağını kimsenin bilmediği bir ülkede yaşıyoruz.

Egemenler kendi iktidalarına yönelik en küçük bir hak arayışına ve muhalefete katlanamamaktadır. Gelişen toplumsal mücadelenin seyrine göre zaman zaman bir takım ödünler verildiğini de görmekteyiz. Ancak bu verilirken gelişen toplumsal mücadelenin kendi denetimine sokulması noktasından devinmektedir. Emekçiler kendi haklarını almak için örgütlenme istemyle devinime geçtiklerinde; eğer bunun önünü alamıyorlarsa, hemen kendilerine ulaşılık edebilen birilerini bulup, sözkonusu istemlerin bir bölümünü ulaşmaları aracılığıyla "lütfederler". Bunun en iyi örneğini 1950'lerde ABD ve yerli ulaşıkla-

rının gelişen işçi mücadelesini kendi denetimlerinde tutmak için Türk -İş gibi gerici, işçi düşmanı bir sendika kurdurtmalarında görüyoruz.

Ezilen, sömürülen ve insanlık dışı bir yaşama mahkum edilen toplumsal katmanlardan biri olan biz eğitim emekçileri; Gerici devlet çarkının iğrenç bürokrasisine mahkum edilerek yıllarca sesini çıkaramayan, haklarını arayamayan uysal köleler durumuna getirildik. Öylesine yöntemler kullanıldı ki; insanlar kendilerine ve topluma yabancılaştırıldı. Zaten egemenlerin istediği de budur. Çünkü, en iyi böyle ezebilir, en iyi böyle sömürülebilir, ve en iyi böyle köleleştirilebilir. Eğer bu iğrenç çarkın içine sokamıyorsa, insanı kendine ve topluma yabancılaştıramıyorsa, egemenler açısından orada tehlike var demektir. Orada başkaldırı, orada kendi haklarını arama ve sahiplenme mücadelesi var demektir.

Ülkemizde eğitim ve diğer kamu emekçilerinin örgütlenmesi her dönem sakıncalı bulunmuş ve yasaklanmıştır. Baskıcı ve gerici devlet çarkının önemli hatta asıl bünyesini oluşturan bürokrasi ve onun memuru, egemenler için her dönem büyük bir tehlike olmuş

ve siyasal iktidarın korkulu düşü haline gelmiştir. Egemenler şunu çok iyi bilmektedir. Devlet aygıtının can damarını oluşturan bürokraside herhangi bir tıkanıklık onun felcine neden olabilir. Ve kitleleri artık yönetemez (..) hale gelebilir. İşte bu tıkanıklığı yaşamamak için özel bir ilgi göstermekte, özel yasalar, özel yönetmelikler ve kanun hükmünde yeni yeni kararnamelerle ipin ucunu bırakmamaktadır. Kendi sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek, kendisine karşı gelişen toplumsal muhalefeti bastır-mak, ortadan kaldırmak için her türlü yola başvurmaktadır.

Türkiye'de kamu emekçilerinin örgütlenmesinin köklü bir geçmişi yoktur. Dönem dönem bazı kesimlerden oluşan dernekleşme ve egemen sınıfların izin verdiği tabela sendikacılığı anlayışı ile çelişen sendikal örgütlenmelerin de fazla bir ömrü olmamış, kışlalardan çalan düdükle kapılarına kilit vurulmuştur. Son on yıllık süreçte ekonomik olarak çöker-tilen bizler demokratikleşme sürecinden uzak tutularak tam bir sosyal bunalıma sürüklendik. Kültürel ve ahlaki yozlaşmanın girdabına sokularak kendimize, ailemize ve topluma yabancılaştırıldık. Diğer yanılla

açık bırakılan rüşvet yoluyla ahlakî çöküntü içine itildik. Ekonomik anlamda da ülke genelinde yaşanan ekonomik krizin getirdiği çöküntünün yükünü en fazla omuzlarında hisseden bizler ek işlerle bireysel olarak bu krizi aşmanın yollarını ararken mesleki-kültürel gelişmenin gerisinde kaldık.

Bu gidişe dur demenin zamanının geldiğini kavrayan eğitim emekçileri derneklerde örgütlenme yasağına rağmen fahri üyeliklerle bu yasağı deleterek Eğitim-Der çatısı altında Grevli-Toplu Sözleşmeli sendika istemiyle bir araya gelerek 1989 yılında başlattığımız sendika çalışmalarımızı 1990 Temmuz sıcağında hükümetin belirlediği zamlara karşı "GÜNDEMDE ARTIK BİZ DE VARIZ!", "SENDİKA HAKKIMIZ SÖKE SÖKE ALIRIZ!", "HAK VERİLMEZ ALINIR!" diyerek EĞİT-SEN örgütlülüğümüzü yarattık.

DEVRİMCİ-DEMOKRAT EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKAL ANLAYIŞI

Devrimci sendikal hareket alabildiğince geniş bir kitleyi saflarında birleştirmeyi, günden güne büyüyerek gelecekte ücretli emekçilerin ezici çoğunluğunu kucaklamayı hedeflemelidir.

Kitleselliğe önem vermeyen, taban hareketine burun kıvrıyan anlayışlar ve sendikal yapılanmalar, yükledikleri misyonu yerine getiremezler. Ancak biz devrimci-demokratlar kitleleşme uğruna biçimsiz, ilkesiz kof birliklere yönelmemeliyiz. Eğitim emekçileri bizimle olsun, daha büyük, daha kalabalık görünelim kaygısına düşüp, ilke ve amaçlarımızdan ödün vererek, reformist, ekonomist, uzlaşmacı anlayışlarla ayırım çizgimizi bu-

nalıklaştırmama-lıyız. Ancak ve ancak niteliğimizi koruduğumuz sürece nicel olarak büyümemizin bir anlamı olabilir. Tersine bir anlayış eğitim emekçilerinin verdiği mücadeleye bir yarar sağlama-yacaktır. Öte yandan emekçiler arasındaki birliğe zarar verebilecek dar grupçu ve sektör anlayışlarla mücadele edilmelidir. Bu temelde geniş kitleler içinde çalışma ve örgütlenme koşullarını yaratmalıyız. Kısa-cası biz devrimci-demokrat eğitim emekçileri ilkeli ve tutarlı BİRLİK anlayışını emekçilerin üretim ve yönetimde söz ve karar sahibi olmasının yolu olarak görmekteyiz.

Sendikal mücadele anlayışımız, reformizm ve ekonomizmle temelden farklıdır. Onlar "Süreklilik olarak en geniş katılımın sağlanabileceğini" söyledikleri istemler ve "en geniş uygulanabilirliğe sahip olduğunu" ileri sürdükleri eylem türleriyle mücadelenin kapsamını sınırlamaya çalışmışlardır. Ve aslında, olabildiğince geri, etkisiz ve güdük araçlar için yaptıkları "en geniş uygulanabilirlik" saptamasında bugün için bir gerçeklik payı varsa; o da halen kendi yoğun etkilerinden dolayıdır. Daha ileri içerik ve biçimlerde gelişecek bir mücadele hattını emekçi kitesine benimsetmek istediklerinden ve ilerici etkileri kırmak için ellerinden geleni yaptıklarından, ileri gidenin paçasından tutup geri çektiklerinden dolayıdır.

Sendikalar emekçi kesimlerin sermayeyi elinde bulunduranlara kesimlere karşı ekonomik-demokratik hakları için yığınsal mücadele örgütleri olarak doğmuştur. O halde sendika dendiğinde anlaşılması gereken, emekçi kesimlere hizmet eden yapılanmalar olmalıdır.

Ne var ki; adı sendika olan her kuruluşun böyle olmadığı da bir gerçektir. Emekçiler için kurulduğu söylenerek üyelik kaydı yapan, fakat üyelerinin yerine sermaye sahiplerinin çıkarlarını koruyan çeşitli tipte sendika vardır. Kimisi, (örneğin "partiler üstü" politika ürettiklerini söyleyen faşist sendikalar) doğrudan devlet eliyle kurulmuş ve emekçilere dayatılmış, kimisi emekçilerin kendiliğinden mücadelesi içinde oluştuktan sonra emekçilerin çıkarlarından uzaklaşarak uzlaşmacılığı seçmiş, giderek sendikacılığı meslek edinmiş bürokrat unsurların ihanetine alet olmuştur. Kimisi ise reformistler tarafından, bir kısmı da gerici düzen içi muhalefet güçleri ve mevcut siyasal sistemi daha da katı bir diktatörlüğe dönüştürme çabasındaki fanatik-faşist odaklar tarafından kurularak, bu güçlerin emekçilerin saflarına nüfuz etmelerinin aracı olmuşlardır. Dış görünüşleriyle bunların hepsi de sendikadır. Yani emekçilerin üye oldukları ve toplu sözleşmelerde "temsil" edildikleri örgütlerdir. Kaldı ki başka türlü de sendika adını alamazdılar. Ama görüldüğü gibi sendika adını anmak, biçimsel olarak sendikaya benzemek ve sendika statüsüne sahip olmak, üyelerinin söz ve karar sahibi olduğu ekonomik-demokratik istemleri kazanma noktasında emekten yana tavır alma anlamında sendika olmaya yetmiyor. Dolayısı ile biz Devrimci Demokrat Eğitim Emekçileri olarak bu tip sendikalardan söz ederken, bunların gerçekte emekçilerin örgütleri olmadıklarını ve biz çalışanlar bu yapılanmalarda egemen duruma gelmedikçe, bu örgütlerin emekçileri denetim altında tutmaya hatta basit köleler olarak

tutmaya yarayan burjuva yapılanmaları olarak kalacaklarını unutmamalıyız. Bu tür sendikal anlayışlar sömürü ve zulüm düzeni üzerinde hiçbir baskı gücü oluşturamaz. Egemenlerin istediğinde işte böyle toplu sözleşmeden toplu sözleşmeye, ekonomik sorunların dar çemberi içinde etkinlik yürütecek, en fazlası ekonomik yaşamı doğrudan etkileyen bazı yasalara muhalefet etmekle yetinecek; bütün bunların temelini inme-yecek, bir bütün olarak sömürü düzenine karşı mücadeleyi şiddetlendirme-yecek, protokol sendikacılığı, rica, minnet, hak arayan (...) tabela sendikalarıdır.

Emekçi kesimlerin çıkarlarını egemenlere karşı sonuna kadar korumada kararlı emekten yana olan sendikaların varlık nedeni sermaye ile emek arasında bir köprü oluşturmak (...) çalışma barışını sağlamak, sömürü düzeninin çelişki ve çatışmalarını yumuşatmak olmadığı gibi, varlık koşullarını da sömürü düzeninin yasaları ile egemen sınıfların izni ve onayı oluşturamaz. Sendikal anlayışımızın meşru zeminini onun haklılığı ve meşruluğu oluşturur. Egemenlerin yasalarına hiçbir zaman kendimizi bağımlı kılmadan kendi öz gücümüze dayanmak zorundayız. Bu belli yasal olanakları kullanma anlayışımızı da yadsımaz. Sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışı örgütlenmelerini ve mücadelelerini yasaların ve yönetici sınıfların izni ve onayı ile değil; baskı yasalarına eylemsel engellemelere, polis terörüne karşı geliştirir. Açıkça yasaklandıklarını takdirde ve ortadan kaldırılmaya çalışıldıklarında bütün güçle-riyle direnerek yasal alandaki varlıklarını sürdürmeye çalışır. Bu olanaklar tümüyle ortadan kaldırılırsa iş yerleri

bazında yarattıkları örgütlenmelerle eylemsel sendikacılığı sürdür-melidir.

Devrimci-demokrat bilinçli kamu emekçilerin sendikal mücadeleye anlayışı belli bir tarihsel an için saptayacağımız ileri hat-tın o andaki nesnel ve öznel koşullara aykırı, kitlenin ileri kesiminin dahi kavrayamayacağı serüvenci bir hat olmaması, ileri kesimin başarı ile yürütebileceği, orta ve geri kesimin ağır ağır çekilebileceği ve en azından yakınlaştıracığı gerçekçi ve güven verici, cesaret artırıcı bir hat olmasıdır. Böyle olmak koşulu ile kısa vadede eylemli çabamız; mevzi ya da genel direnişler içinde açıkça seçilen, devrimci niteliği ve mücadele çizgisi ile diğerlerine örnek olarak direnişler yaratmak erimi üzerinde yoğunlaşmalıdır.

ÖRGÜTLENME

Eğit-Sen taban örgütlülüğünü ve kendi gücüne dayanmayı esas almaktadır.

Bugün en önemli sorumuz 12 Eylül'ün memur kitlesi üzerinde yaratmış olduğu depolitizasyon ve yılgınlık atmosferini kırmaktır. Kitleyi kendi sorunlarına sahip çıkacak konuma getirmeli ve duyarlı kılmalıyız. Bunun yöntemi taban örgütülülüklerini yaratmaktır. Örgütlenmede vaz-geçilmez yöntem; işyeri temsilcileridir. Kitlenin sendikal mücadeleye çekilmesinde ve bilinçlendirilmesinde, yönlendirilmesinde tamamen işyeri temsilcileri sorumludur.

Gerek sendikaların işyerlerinde sesi-kulağı ve gözü olmaları gerekse de kitlenin hem sendikal, hem de işyeri sorunlarının izleyicisi, denetleyicisi olmaları dolayısıyla, işyeri temsilcilerinin önemi oldukça fazladır. Hiç kuşku yok ki bir sendikanın örgütlü bulunduğu

işyerlerindeki örgüt varlığının en önemli kanıtı işyeri-sendika temsilcileridir.

Bir başka anlatımla işyeri temsilciliği bir sendikanın, pratikte işlevi fazla olan örgüt organlarıdır. Bu organ olmadan ne çalışanlar, ne de sendika tarafından işyerleri denetlene-mez, işyerlerindeki sorunlara karşı örgütlü mücadele edilemez ve işyerleri hakkında sağlıklı kararlar alınıp uygulanamaz.

İşyeri komitelerinin bir başka açıdan önemi de; tabanın sendikalarda söz ve karar sahibi olmalarının, yani demokratik-merkeziyetçilik ilkesinin, sendikal demokrasinin uygulanıp uygulanmadığının denetlenmesi yükümlülük ve sorumluluğuna sahip olmasında yatar.

Burada dikkat edilmesi gereken konu; işyeri temsilciliğinin sendika yönetim temsilciliğine büründürülmesi anlayışıdır. İşyeri temsilcileri özde işlevsizleştirilerek temsilciler salt sendika ve şubelerinin sesi ve gözü durumuna getirilebilir. Burada çalışanların hak ve çıkarlarından çok sendikaların hak ve çıkarları ön plana geçirilmektedir. Bugün mevcut işçi sendikalarında düzenlenen yasa ile hem anti-demokratik hem de temsilci tanımı edilerek ve kavramları anlaşılabilir hale getirilerek bu durum uygulanmaktadır. Bizler bunu yaşamamak için işyeri temsilcilerini üyelerin seçimi yöntemini hayata geçirerek aşmalıyız.

Özetlemek gerekirse; temsilci, sendikanın örgütlü olduğu işyerinde hem temsilciğini yaptığı kesimin, hem de sendikanın her türlü hak ve çıkarlarını savunan, koruyan, geliştiren, denetleyen ve memurların söz ve karar sahibi olması için mücadele eden üyeleri tarafından iş-

yerilerinde seçilmiş kişilerdir.

İŞYERİ TEMSİLCİLERİNİN GÖREVLERİ

1- İşyeri temsilcileri, işyerlerindeki eğitim emekçilerinin hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmekle yükümlüdürler.

2- İşyeri temsilcileri, işyerlerinde farklı mesleki grupların birleştirilmesi ve her türlü meslek şovenizminin yıkılmasıyla görevlidirler. Eğitim iş kolunda öğretmen, teknik öğretmen, teknisyen, memur, hizmetli vb. Bu grupların herbirinin kendilerine özgü sorunları vardır. Ancak ortak zemin bulunmaktadır. Bu da sendikal mücadeledir. Bu mücadele içindeki mesleki gruplar kendi temsilcilerini seçerek kendi sorunlarıyla ilgilenirken, sendikal mücadele için her grubun temsilcileri biraraya gelerek İşyeri Temsilcilerini oluştururlar.

3- İşyeri temsilcileri, eğitim emekçilerinin iradesini doğru yansıtarak, çalışanların çıkarlarını savunmayan hantal, bürokrat sendikal anlayışları eğitim emekçilerine anlatarak teşhir etmelidir.

4- İşyeri temsilcileri, işyerinde sendikanın üye sayısını yükseltme çabası içinde olmalı, sendikanın güçlenmesi yolunda çalışmalar yapmalı, memurlara doğru sendikal anlayış ve mücadeleyi anlatmalı, eğitim seminerleri düzenleyerek üyelerinin sendikal bilinç düzeyini yükseltme erimine yönlenmelidir.

5- İşyeri temsilcileri, kendilerini aşan sorunları bir üst kurula götürerek çözümleme yoluna gitmelidirler.

6- İşyeri temsilcileri, memurların hak ve çıkarları yönünde (veya tersi yönde) ve memur sorunlarına ilişkin yasa ve yönetmelik hükümlerini bilmeli, üyelerine anlatmalıdır.

SENDİKAL ÖRGÜTLENME İLKELERİ VE ÇALIŞMA TARZI

◆ Her koşul altında Devrimci-Demokratik dayanışma esas alınmalıdır.

◆ Sendika üyelerinin sendikanın en üst yönetimine kadar seçilebileceği gerçeğinden devinimle bu konudaki tüm kısıtlamalara her zaman karşı olunmalıdır.

◆ Kendi iç işleyişi ve disiplinini konusunda, üyelerinin ortak iradesi dışında hiçbir iradi müdahaleyi kabul etmemelidir.

◆ Sendika kendi içinde demokratik-merkeziyetçilik ilkelerini savunup, uygulamalıdır. Anti-demokratik tutum ve davranışlara karşı mücadele etmelidir.

◆ Her türlü yönetim organının oluşturulmasında demokratik seçim esas alınmalı, kontenjan ve atama uygulamaları reddedilmelidir.

◆ Kurulacak sendika, şube, federasyon ve konfederasyonların yönetim ve merkezi yönetim, disiplin ve denetleme kurulu üyelerinin doğal delegelik hakkı veren ve söz konusu örgütlenmelerdeki üyelerin iradelerinin yadsıması olan uygulamaları reddetmelidir. Yönetim, denetim ve disiplin kurulu üyeleri gözlemci delege olarak genel kurul ve kongreye katılırlar. Seçilme hakları vardır. Ancak seçme hakları yoktur. Kongre ve genel kurul üyelerinin ortak iradeleri dışında bir irade tanımaz.

◆ Sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin yolu olarak iradenin ürünü olan seçilmiş delegelerin Yönetimi belirlemesidir. Seçilmiş delegeler yenden kendilerini seçerse yönetime gelebilir.

◆ İş kolları düzeyinde tek

tip toplu sözleşme anlayışı reddedilerek, Toplu Sözleşmeleri tek tek işyeri bazında yürütülmelidir.

◆ Toplu Sözleşme taslakları en geniş katılım ile memurlar tarafından belirlenmelidir.

◆ Toplu sözleşmelere sendikacı ve temsilciler dışında işyeri toplu sözleşme komitelerinin de katılması ve bu komitelerin memurlar tarafından demokratik seçimler sonucu belirlenmesi savunulmalıdır.

◆ Toplu sözleşmelerin memurlara danışılmadan sonuçlandırılması reddedilmelidir. Toplu sözleşme gelişiminin her aşaması memurlara anlatılmalı ve imza için memurların onayı alınmalıdır.

◆ Grev konusunda kararın çalışanlar tarafından verilmesi koşul olmalıdır. Grev komiteleri demokratik yöntemle belirlenmeli ve kendisi grevin bu komiteler tarafından yönetilmesi esas olmalıdır.

◆ Sendika görevli ve çalışanlarının ücretlerinin kongre ve genel kurullarda karar altına alınması gereklidir.

GÜNCEL İSTEMLER

◆ Grev konusundaki tüm yasaklar kaldırılmalıdır.

◆ Tek yanlı ücret belirleme politikasına son verilmez.

◆ Eğitim Emekçilerine özgür toplu sözleşme hakkı tanınmalıdır.

◆ Genel grev suç olmaktan çıkarılmalıdır.

◆ Kamu emekçileri üzerindeki baskı ve anti-demokratik uygulamalara son verilmelidir.

◆ Sürgünlere son verilmelidir.

◆ Kamu kesimindeki faşist ve gerici kadrolaşmaya son verilmelidir.

◆ Memur maaşları çekirdek ailenin insanca yaşamını sürdürbilmesi koşulu gözönüne alı-

narak belirlenmelidir.

◆ Bir bölüm ilaca uygulanan % 50'lik kısmının memur tarafından ödenmesi uygulamasına son verilmelidir.

◆ Hizmetliler günde sekiz saatten fazla çalıştırılmamalıdır.

◆ Son 5 yıllık gizli sicil raporu iyi olan memurlara birer kademe verilmesi uygulamısından vazgeçilmelidir.

◆ Halen ayda 20.000 TL. olan İLK-SAN kesintileri uygulaması durdurularak bugüne kadar kesilen miktarlar değer kaybı da eklenerek geri ödenmelidir.

◆ Öğretmenevleri eğitim emekçilerinin yönetim ve denetimine verilerek, tüm eğitim emekçilerinin yararlanabileceği bir statüye kavuşturulmalı, üst düzey bürokratların özel dinlenme yeri durumundan çıkarılmalıdır.

◆ Halen kullanılmakta olan okul lojmanlarının kişilerin tekelinden kurtarılarak ihtiyacı olan eğitim emekçilerine tahsisi ve tüm eğitim emekçilerine lojman verilmesi noktasında çalışmalar başlatılmalıdır.

◆ Teknik öğretmenlerin tazminatlarının % 40'tan % 8'e indirilmesi gibi uygulamalara karşı tavır alınmalı ve söz konusu tazminatların % 50'ye çıkarılması yolunda çalışmalar başlatılmalıdır.

◆ Doğum yapan bayan eğitim emekçilerinin, doğum sonrası izni en az bir yıla çıkarılmalı ve ücretli olmalıdır.

◆ Emeklilik uygulamasındaki yaş sınırı hemen kaldırılmalıdır.

◆ En az bölgesel düzeyde kreş ve alt sınıfı uygulamasına en kısa zamanda başlanmalıdır.

◆ Hizmetlilerin giyim yardımının günün şartlarına göre ayarlanması ve bu ücretlerin zamanında kendilerine nakit

olarak ödenmesi hususunda çalışmalar başlatılmalıdır.

◆ İşyerlerinde düzenli olarak öğle yemeği verilmeli ve denetimin o işyerindeki çalışanlara bırakılması yolunda bir kampanya başlatılmalıdır.

◆ Tüm eğitim emekçilerinin şehir içi ulaşım sorunu servis, paso ya da benzer bir uygulama ile ücretsiz bir hale getirilmelidir.

◆ Özellikle teknik okullarda olmak üzere işyerinde meydana gelebilecek kazalara karşı gerekli tüm önlemler alınmalı ve işyerlerinin sağlıklı yaşam koşullarına uygun hale getirilmelidir.

◆ Görev aldığımız eğitim sisteminin gerici çağdışı anlayışına karşılık çağdaş- bilimsel düşünebilmeyi geliştiren alternatif bir eğitim programı oluşturarak bu eğitim programını yaşama geçirecek olan araç-gereç ve çalışma ortamı yaratılmalıdır.

◆ Eğitimde fırsat eşitliği ve ana dilde eğitim hakkı sağlanmalıdır.

◆ 1 Mayıs Uluslararası İşçi Sınıfının ve Emekçilerin Birlik Dayanışma ve Mücadele Günü olarak kutlanmalıdır. 1 Mayıs günü resmi tatil olarak kabul edilmelidir.

DEVRİMCİ- DEMOKRAT EĞİTİM EMEKÇİLERİNİN SENDİKALAŞMADAKİ TEMEL İLKELERİ

◆ Sendika, faşizme, emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı direniş ve savaşımlı haklı görmeli, savunmalı ve destek verilmelidir.

◆ Sendika nerede ve kime

yapılırsa yapılsın baskı, zulüm ve işkenceye karşı tavır almalı ve ortadan kaldırılması için mücadele etmelidir.

◆ Sendikamız dünyanın nesrinde ve hangi ulusa olursa olsun; ırkçı-şoven-baskıcı-asimilasyoncu uygulamalara karşı durarak, Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını savunmalıdır.

◆ Sendika Uluslararası Sendikal Hareket içindeki günümüz koşullarına uygun bir birlik ve dayanışma platformu için atılımda bulunmalıdır.

◆ Sendika Türkiye'de sınıf ve kitle sendikacılığını savunan sendika, şube, federasyon ve konfederasyonlarla bir çatı altında birleşmeyi hedefleyerek ortak düşman olan egemenlere karşı güçleri bölmemeli, aksine BİRLİK/MÜCADELE/ZAFER ilkesinden hareket etmelidir.

YAŞASIN GREVLİ TOPLU SÖZLEŞMELİ SENDİKAL MÜCADELEMİZ!

SÖZ, KARAR, ÖRGÜTLENME HAKKIMIZ ENGELLENE- MEZ!

BİRLİK-MÜCADELE-ZAFER! KAHROLSUN SÖMÜRÜ VE ZULÜM DÜZENİ!

YAŞASIN ALTINÇAĞ MÜ- CADELEMİZ!

DEVRİMCİ DEMOKRAT EĞİTİM EMEKÇİLERİ

Tütün Üreticileri Ve "Çağdaş Reji"ye Karşı Mücadele Üzerine

Yıl, 1968, Şubat'ın dördü. Ömer Toprak adında tütün üreticisinin pankartından yükselen feryat : "BAY EKSPER, SEN HİDAYET DEĞİL HIYANETSİN"

" Müşterekülmenfaa Inhisar-ı Duhan-ı Devlet-i Aliyye-i " Osmaniye" (...) kısaca REJİ denilen kuruluş tütünde ilk tekel'in adıdır. 1884 yılında Osmanlıdan alacaklı olan yabancı şirketlerin yönetiminde oluştu-rulan REJİ, tekel yetkisindedir. REJİ, anlaşma gereği sağlanan avantajlarla üreticilerden tütü-nü ucuza almakta ve % 300 kârla satmaktadır. Ne var ki bu uygulama tütünde kaçakçılığı ortaya çıkartmaktaydı o dönem. Bunu önlemek içinse REJİ'nin isteği doğrultusunda devlet tarafından özel bir yasa çıkartılıyor ve Reji Özel Güvenlik Örgütü oluşturuluyordu. Bu örgüt tütün üreticisi üzerinde yoğun bir baskı uyguluyor, üreticiye kendi içecekleri bir kilo tütünü bile çok görüyorlardı. Bu arada kaçak-çılarla Reji Kolcuları arasında birçok çatışma çıkıyor ve binlerce kişi yaralanıyor ve ölüyordu.

Reji'ye karşı yoğun protesto ve yakınmalara karşı REJİ'nin ayrıcalıkları İttihad ve Terraki tarafından 1913'de yeniden uzatılıyordu.

REJİ-Osmanlı ilişkileri, Emperyalizmin sömürü mekanizmasının somut bir kanıtıydı

KEMALİZMİN SAHTE YÜZÜ

Kemalist hareketin ülke içinde gelişmesi ve sözde bağımsızlıkçı sloganları tütün üreticisinin Reji üzerinde yoğun baskılar oluşturmalarına, bu dönemlerde üreticinin REJİ karşıtı hareketleri geliştirmesine fırsat yarattığı için, ülke genelinde yoğunlaşan protestolar karşısında 1925 yılında Reji'nin varlığına son veriyordu. O dönem yaklaşık 4 milyon liraya satın alınıyordu REJİ. Ne var ki bu kez Devlet tekeli ortaya çıkıyor, diğer yandan da üretici tüccar bırakılıyordu. Kısaca, emperyalizmin doğru-dan bir kuruluşu olan reji, bu kez kılık değiştirerek ve ülke içinde kendine bağımlı kompradorların aracılığı ile üreticiyi kısıtlamaya alıyordu. Çünkü Kemalist hareket bağımsızlıkçı sloganlarını kitleleri kendi potasına akıtmak için ustaca kullanmasını biliyor, diğer yandan da emperyalist ülke tekellerinin komisyonculuğunu ülke içindeki tüccarlar aracılığı ile özendiriyordu. İşte tütünde REJİ'nin tüccarla yer değiş-tirmesi ve Tekel'in kurulması özde birşey değiştirmemesine karşın, o dönem doğru seçe-nekler sunulmaması nedeni ile, üreticinin geliştirdiği REJİ karşıtı hareketin de böylece bastırılmasına yarıyordu. Tekelse tütün üzerinde fazlaca etkili bir alıcı olmamasından dolayı üretici ile doğrudan ilişki içinde bulunarı, her zaman emperyalist tekellerin ülke içinde-

ki komisyonculuğunu yapan tüccarlar oluyordu. Tekelin üretici karşısında yeterli ve hatta yok denecek kadar az istekli olması, kuş-kusuz, yine ipleri elinde tutan yabancı tütün tekellerinin istediği ve özellikle hazırladığı bir ortamdı. Kemalist hareketin sözde bağımsızlıkçı, özde ise Türk ve müslüman komprador ve toprak ağalarının önderliğinde ve çıkarları yönünde olması ve ulusal burjuvazinin önderliğinin ikincil planda kalması; sonuçta Tekel'in ulusal bir kuruluş gibi öne sürül-mesine karşın, özde emperyalizmin ülke içindeki yöner-gelerini uygulayan bir kuruluş olarak karşımıza çıkıyordu. Böylece Tekel-Tüccar ikilisi emperyalizmin ülke içindeki uzantıları olarak konumlandırılıyordu. Ve burada asıl rol Tüccar'a düşüyordu.

TÜTÜN ÜRETİCİLERİNİN SON DURUMU

Ülkemizde şu an yaklaşık 600.000 aile tütün üretimi ile uğraşmaktadır. İşleme sanayindekilerle birlikte bu sayı 3.5 milyonu bulmaktadır. Tütün üretiminin yapıldığı Topraklar, ortalama 5-10 dekarlık sahalarla sınırlıdır. Yani tütünde aile emeğinin temel alındığı "aile işletmeciliği" egemendir diyebiliriz.

Tütün üretilen toprakların çoğunluğu kır arazilerdir (%54). Bunu % 38'le kırtaban, % 8'le taban araziler izlemektedir. Bu

arazi dağılımı tütünün üretimine zorunlu olmasını doğuran önemli bir etmenidir. Kır ve kırtaban arazilerde tütün dışında bir ürün yetiştirmek ve buradan yaşanılacak düzeyde bir gelir elde etmek olanaksızdır.

Bir başka özellik de tütün yetiştirmeye uygun alanların şu an ekilen alanlardan daha fazla olmasıdır. Arazilerinde başka ürün yetiştiriciliğinden iyi gelir alamayan üreticiler, kötünün iyisi düşüncesiyle tütüne yönelmektedirler.

1989'da ekici sayısı 588.163 dür. Önceki yıllara göre % 49'luk bir artış vardır. Aynı dönemlerde tütün ekim alanlarında % 32 üretiminde de % 45'lik bir artış olmaktadır. Tütün pazarlamasındaki sorunlar ve giderek artan stoklar artık "izinle" ekilebilen tütünün ekim alanlarını arttırmaya engel olmamıştır.

Üretici ailelerin ay emek vererek ve tüm aile bireylerinin çoluk-çocuk çalışmasıyla hayat bulan tütün, Maliye ve Gümrük Bakanlığının piyasayı açmasıyla satılır. Genelde Aralık-Şubat arasında açılan piyasa, çok kısa bir sürede alımların sona ermesi ilye kapanır.

Tekel ve Tüccar tütünün iki alıcısıdır. Tüccarın aldığı tütünün hemen hepsi dışa satılmaktadır. Toplam dış satımın % 45'i ABD, % 25'i AT ülkelerine olmaktadır. Satılan tütün miktarı ortalama 100 bin tondur. Tekel, aldığı tütünün bir bölümünü satarken, çoğunluğunu işlemektedir. Türkiye'nin tütün iç tüketimi, 60 bin ton filtrelü 20 bin ton filtresiz olmak üzere toplam 80 bin ton dur. Tütün ve sigara dış alımı 1984'de sıfır (0) iken 1989'da 18 bin ton, 1990'da 20 bin tondur.

80 bin tonluk iç istemin 20

bin tonu dış alımla karşılandığından, yerli tütünün 60 bin tonu içte tüketilmekte, 100 bin tonu dışa satılmakta, toplam üretim olan 280 bin ton tütünün 120 bin tonu elde kalmaktadır. Bu stoklara 1989 ve önceki yılların stokları da eklenirse sorunun içinden bu koşullar ve sistemle çıkılmayacağı görülmektedir. Tütün üretimi ve tüketiminde planlı sisteme dayanılmaması ve genel anlamda ekonomik dışa bağımlı yapı diğer alanlarda olduğu gibi tütün üretiminde de bu açmazı zorunlu olarak karşımıza çıkarmaktadır. Tütün üretiminde ve tüketiminde tamamen tüketim toplumu yaratma, göbekten bağımlı sosyo ekonomik yapının bir sonucudur. İşte bu dışa göbekten bağımlılık ilişkileri tütün üreticisinin hiçbir dönem sorunlarına çözüm getiremediği gibi, her yıl yeni sorunlara ve var olan sorunların da daha karmaşık bir hal almasına neden olmaktadır.

TÜTÜNÜN AVRUPA VE AMERİKA PAZARLARINDAKİ REKABETİ

Türkiye'de üretilen tütünlerin % 43'ü (A)grad, % 38'i (B)grad ve % 19'u Kapa tütünüdür.

Dünyadaysa pazar olanağı bulan başlıca üç tip tütün bulunmaktadır. Burley, Virginia ve Türk tütünü olarak bilinen Şark tipi. İlk iki tip tütün ABD ve İngiliz tütünü olup, dünya sigara tekellerinin kullandığı tütün tipidir. Bu nedenle Burley ve Virginia tütünü ile Şark tipi arasında, uluslararası tekellerin pazar mücadelesi yatmaktadır.

Avrupa pazarlarında 1938'li yıllara kadar Şark tipinin payı % 97 gibi yüksekken, bugün bu oran % 10'lara düşmüştür.

Çoğu ABD kökenli sigara tekelleri Avrupa pazarını elde etmek için, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı yıllarında ve sonrasında Virginia ve Burley tipi tütünden üretilen sigaraları çok ucuz fiyatla piyasaya sürmüşlerdir. Bazen ekonomik yardım adı altında ücretsiz vermişlerdir. (B.Almanya'ya 2 yıl süresince Marlboro sigarası ücretsiz verildi) Bu politika sonucu 1979'da Şark tipinin dünya pazarlarındaki payı % 16'ya düştü.

1974 yılına gelene dek çok uluslu tütün tekelleri İtalya, Avusturya ve Türkiye'ye istediği şekilde girememişti. Uluslararası tütün tekellerinin etkinliği sürmesine karşın sömürü mekanizmasını daha büyük boyutlara çıkarmaları gerekiyordu. Çünkü özellikle Türkiye, sigara tüketimi nedeniyle bu tekeller için çekici bir pazardı. Ve yasal olarak istenildiği ölçüde aşılmasını yollar kaçakçılıkla aşılanacaktı. Kaçakçılık yöntemleri ile Türkiye pazarı, yabancı tütün tekellerine psikolojik-siyasi ve sosyal değiştirilerek hazırlanırken, daha 1977'de Koç ve Sabancı grupları ile yabancı sigara pazarlaması ve üretimi konularında ilk anlaşmalar yapılmıyordu. 1984 yılında Türkiye pazarının tütün tekellerince daha koyu biçimde ele geçirilmesinin ikinci perdesi açıldı. Devlet, sigara dış alımına başladı ve 1986'da Mecliste dahi tartışılmadan tütünde devlet tekeli kaldırıldı.

Tütün ve sigara tekelleri, tekellerin en arsız, en acımasızdır. Yabancı tütün tekelleri girdiği ülkenin tütüncülüğünü yerle bir eder ve zaten amacı da budur. Yerli tütünü ve tütüncülüğü öldürüp, kendi sigara ürünlerini pazara sokmak ve egemen hale getirmek... Os-

manlının çöküşünde dört ana unsurdan biri de Tütün Reji'sidir. (Demiryollarının yabancılara eline geçişi, Duyun-u umumiye, Madenler ve Tütün REJİ'si)

Tüm dünyada üretilen harmanlanmış sigara (Blended Cigarette) sanayide büyük bir yeri olan Türk tütünü dışsatımı yaklaşık 100 bin ton olarak gerçekleşmiştir. Karşılığında yaklaşık 300 milyon dolar döviz gelir elde edildiğini söyleyebiliriz. Ancak elde edilen dövizin yarısından fazlası ithal sigaralara ödenmektedir. Blended sigara dışalımının yapılması ve buna olan alışkanlığın yaygınlaştırılması (Yabancı sigara reklamları, tüketicileri, bu amaçla oluşturdukları işbirlikçi iktidarlarının da dayatmaları sonucu bu yöne kanalize etmektedirler. Ki bu da uluslararası sigara tekellerinin ülkemizdeki pazar politikasının sonucudur.) sonucu, ithal sigara için ödenen döviz miktarı her geçen yıl artış göstererek 1987'de 178 milyon dolar, 1988'de 169 milyon dolar, 1989'da 161 milyon dolar olmuştur.

Kısaca söylemek gerekirse, yabancı sigara dış-alımıyla ülkemiz halkı yabancı sigaraya bilinçli bir teori ile alıştırmıştır.

Son dönemde ise uluslararası tekellerin tütün üzerinde sonsuz tahakkümünü sağlayacak olan Tekelin özelleştirilmesi gündeme getirilmiştir. Bunun için hazırlanan düzenleme şu an son biçimini almış durumdadır. Bu olgu, üreticinin daha bir ezilmesini ve sömürülmesini getireceği gibi, tekellerin tütün pazarını istediği gibi belirleyeceğini ortaya çıkartacaktır. Zaten borç batağında olan üretici, uluslararası

tütün tekellerinin bu kez, doğrudan kısılcasına girecektir.

TZOB EGEMEN SINIFLARIN GÜDÜMÜNDEDİR...

Kuşkusuz bir çok ürün, üretiminden pazarlamasına kadar değişik sorunlarla karşılaşacaktır. Ancak sorunların çözümü yönünde sunulan seçenekler, mevcut sosyo-ekonomik ve politik yapılar içinde kalındıkça sonuçsuzluğa mahkumdur. Emperyalizme göbekten bağımlılık ilişkilerinin devam etmesi de bunun çözümünü çözümsüzlüklere, yeni karmaşa ve daha koyu sömürülere itmektedir. Tütün üzerinde oynanan oyunlar egemen sınıflar iktidarda kaldıkça katmerleşerek devam edecektir. Şu an tütün üreticilerinin içinde yer aldığı TZOB (Türkiye Ziraat Odaları Birliği) tamamen egemen sınıfların güdümünde ve üstelik bizzat egemen sınıflarca oluşturulmuş bir örgüttür. Bağımsız ve Demo-kratik köylü örgütlenmesinin önünü kapatmak için Kompradorların ve Toprak Ağalılarının temsilcileri tarafından oluşturulmuştur. TZOB, çeşitli dönemler hareketlenen tütün üreticilerinin önünü kapatmakta, tütün üreticilerinin seslerini duyurma yönündeki eylemlerinin önüne ses emici tampon olarak dikilmektedir. TZOB, üreticinin öfkesini ve tepkisini kendi potasına akıtma, egemen sınıf temsilcileri arasındaki dalaşa, bu egemenlerden birini tutarak diğerine karşı üreticilerin öfkesini kullanma eğilimindedir. Bu da üreticilerin gerçek mücadeleye atılmasını engellerken tütün üzerinde oynanan oyunların kitlelerden gizlenmesine yaramaktadır.

*

Bir dönem ANAP yandaşı

kesilen TZOB yönetimleri, son dönemde DYP yanlısı tavırlar almakta ve tütün fiyatlarının açıklanması ile üretici kitleleri bu yönde yerel protestolara yöneltmektedirler. Ki bu da TZOB'un iradesi dışında gerçekleşmekte ve üreticinin bu kendiliğinden hareketini dar alanlara kanalize etmektedir. Bugün tütün üreticisinin önündeki görev kendi öz örgütünü yaratmadır. Tütün üreticileri fiyat belirleme dönemlerinde söz ve karar verme ilkelerinin yaşama geçirilmesi için kendi öz örgütlerini oluşturma yönünde hareketlenmelidirler. Özellikle bu yönde; Maliye ve Gümrük Bakanlığınca fiyat açıklama-sının yapılacağı dönemlerde üreticilerin bir arayıcı gelerek tütün alım fiyatı Belirleme komiteleri, hem üreticinin öz örgütünü yaratma yönünde, hem de kendi iradeleri ile mücadele yönünde etkinlik kazanmalarını sağlayacaktır. Ege Bölgesinde hemen her alım döneminde kendiliğinden gelişen başıboş ve örgütsüz üretici eylemleri ancak bu komitelerin oluşturulması ile örgütlü eylemliliğin Devletin tek yanlı alım fiyatı belirleme politikasına karşı da bir karşı çıkışı ifade edecektir.

Tütün üreticilerinin şu ya da bu egemen sınıf partilerinden birinin kuyruğuna takılmaları ile sorunlarının çözülme-yeceğini vurguladık. TZOB'un amacının aslında bundan farklı olmadığını da belirttik. İşte bu Komiteler tütün üreticisinin gerçek sesi olma yönünde demokratik bir organ olabildiği ve bunu kendine görev edindiği sürece gerçek işlevine kavuşacaktır. Ancak tütün üretici komitelerinin salt alım dönemlerinde fiyat belirlenmesi ile ilgili işlevleriyle sınırlan-

dırılmaması gerekir. Bu, komitelerin ve tütün üreticilerinin boğulmasını gündeme getirebilir. Bunun için Komiteler geniş bir bakış açısı ve mücadele yöntemi ile örgütlenmeli, tütün üreticisinin bir bütün halinde kendini ilgilendiren dolaylı ya da doğrudan sorunlarına sahip çıkabilmelidir.

"REJİ"YE KARŞI MÜCADELEYİ YÜKSELTELİM

Evet yeni bir döneme giriyoruz. Tütün üreticisi, REJİ'nin zorbalıklarından yerli Tekel'in zorbalıklarına ve şimdi oradan da Yabancı Tekellerin zorbalığına ve sömürüsüne tutsak edilmiştir. Yani REJİ'nin 1884'de doğuşu, 1925'de sözde kapatılışı ve ardından 1991'lerde yeniden doğuşu sürecindeyiz diyebiliriz. Tütün üreticisi ise sorunlarının giderek çoğalmasıyla başbaşa. Kuşkusuz kurtuluşu kendi ellerinde. 21. yüzyıla girerken çağdaş REJİ'ye karşı mücadelesini yükseltmenin artık zamanıdır.

Tütün Üreticileri, Tütün Üreticileri Komitelerini yaratmak için İLERİ!

Yaşasın Tütün Üreticilerinin Örgütlü Mücadelesi!

Kahrolsun REJİ!

ML-MZD Biliminin Yılmaz Savunucusu Güney ve "Arkadaş"

"Benim İçin Sürgün, Sürgün Değildir..."

Yer: Harbiye Açık hava Tiyatrosu

Tarih: 7 Eylül 1991...

İzleyiciler yavaş yavaş yerlerini alıyorlar. Beyaz perdedeki kare kare Yılmaz Güney resimleri: Bir işçinin yüzüne bakarken gülümseyen Yılmaz Güney; bedeni şafak zamanı güneşe silüet olmuş, elinde mavzer... Kar içinde saç sakalı birbirine karışmış savaşıcı Yılmaz Güney... Emekçi yığınların ve dört mevsim doğanın diyaletik çelişki-leriyle haykıran Yılmaz GÜNEY:

"Benim için sürgün, ülkemin taşına toprağına, havasına suyunu, ağacına kuşuna, insanına aşına özlem demektir.

Benim için sürgün, ülkeme yeneden dönebilmek için, kararlı mücadelem demektir.

Benim için sürgün, dünyanın çeşitli halklarıyla ilişki kurmak demektir...

Benim için sürgün, bir anlamda sansürsüz film yapabilmek ve özgürce düşünmek demektir...

Benim için sürgün, sürgün demek değildir..."

Evet, kendini ezilen emekçi yığınların kurtuluşuna ve uluslararası proletaryaya adanmış; Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimine dört elle sarılmış bir halk savaşıcı için sürgün, "Altınçağ" a devinen kavgalarda, dimdik bir baş ve onurlu, çelik adımlarla yürümektir.

İşte böyle bir insanı anmak, yani O'nu ideolojisinden yahtmadan anlatmak gerekirdi.

Gecede Nur Sürer ve Halil Ergün sunucu, Fatoş Güney ve İHD İstanbul Şubesi Başkanı Ercan Kaner konuşmacı olarak katıldı. Ayrıca Mehdi Zana'da Kürtçe bir mesaj okudu. Mektup ve şiirleri de çeşitli sanatçılar tarafından sunuldu.

Coşkulu bir izleyici topluluğu çeşitli sloganlarla geceyi renklendirdi. "Arkadaş" filmi başlayınca değin yapılan konuşma ve değerlendirilmelerde, MLMZD Biliminin rehberliğiyle, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının yılmaz savunucusu olan GÜNEY'in, yeterli derecede anlaşamadığını gördük.

Çünkü O'nun asıl niteliği, sanatçı yönünden öte, siyasi konumu ve düşünceleriyle belirir. Yılmaz GÜNEY 25 Haziran 1976'da yargılandığı Mahkemede kendini şöyle anlatıyor: "Kendimi anlatmalayım. İki yılı aşkın askeri cezaevi günlerinde, düşüncelerim tek bir noktada toplanmıştır: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ. Başta işçi sınıfı ve köylüler olmak üzere, tüm emekçi kitleleri, aydınları, sanatçıları, küçük iş ve mülk sahiplerini ekonomik-toplumsal ve siyasi kölelikten kurtuluşa götüreceğ bağımsız Demokratik Yeni Türkiye'yi kuracak ve sosyalizme götüreceğ Demokratik Halk Devrimini'nin gerçekleştirilmesi ve devrim sürecinde

birey olarak bana düşen görevlerin berraklaştırılması temel düşüncem olmuştur.

İşte ben, bu hayati görevlerin üstesinden gelebilmek, eksikliklerimi giderebilmek umuduyla inançlı bir çalışmaya verdim kendimi.

Atacağım her adım, emeğin nihai kurtuluşu fikrine, yani sınıf-
ların kendilerini ortadan kaldıracacağı, devletin kendisini tüketeceği, söndüreceği bir dünya fikrine hizmet etmeliydi. Kurtuluşun önümüzdeki aşaması olarak Demokratik Halk Devrimi fikrine ve mücadelelerine hizmet etmeliydi. Bu amaçla sinema alanında, iki yıl altı film yapmayı planlamıştım. "ARKADAŞ" bu düşüncenin ilk ürünüdür.

Evet. Yılmaz GÜNEY'in yukarıda anlattıkları gösteriyor ki; MLMZD ve DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ kavranmadan "Arkadaş" filmi anlaşılabilir. Çünkü O'nun kişiliği, daha doğrusu siyasi kişiliği sanatçılığına ve ürünlerine yön vermiştir.

Sanatçı tutsak olduğu yıllarda durmadan okumuş; ülke gerçeklerini tarafsız olarak gözlemlemiş ve sonuçta MLMZD Bilimini kendine rehber edinmiştir. Güney dergisinin 10. sayısında Türkiye devrimci hareketinin 70 dönemindeki değerlendirmesini yapmış ve kaleme aldığı bir yazıda; İbrahim KAYPAKKAYA önderliğinde kurulan TKP/ML'nin o günün koşullarında biricik komünist örgüt olduğunu ortaya koymuştur.

Hatta 1978 yıllarında esen Mao Zedung inkarcılığına karşı Enver Hoca'cılara şöyle seslenir: "Şimdi vestiyer kafalara soruyoruz: Daha düne kadar "Mao Zedung çağımızın en büyük Marksist-Leninstidir" diyordunuz, "Mao Zedung Düşüncesi" demeyenleri Marksist kabul etmiyordunuz, Mao Zedung'u beşinci

usta olarak görüyordunuz. Ve kendinizi bu öğretiler doğrultusunda biçimlemeye çalışıyordunuz. Şimdi Enver Hoca, "Mao Zedung ve şürekası," diyor: "Marksist-Leninst yolu izlemediler."

Ne diyeceksiniz şimdi? Bir çırpıda "Mao Zedung oportünisttir mi diyeceksiniz?"

Uzun süre ÇKP'nin gözüne girmek için tel cambazlarına taş çıkartacak numaralar yaptınız, şimdi de, aynı öz ve tutumla Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin ve AEP'nin gözüne girmek için pãrendeler atıyorsunuz. (...)"

"Yine vestiyer kafalara soruyoruz:

Enver Hoca diyor ki: Amerikan Emperyalistleriyle, Sovyet Sosyal Emperyalistleriyle ya da faşist devletlerle diplomatik ilişkilerimiz yoktur ve olmayacaktır.

Sizler, Türkiye'deki siyasi rejim biçimini "faşist diktatörlük" olarak niteliyorsunuz. Bu değerlendirmenizde hatalı değil-seniz, Enver Hoca, Türkiye'deki siyasi rejim biçimini "doğru değerlendiriyor" demektir. İki değerlendirme de aynı anda doğru olamayacağına göre hangisi yanlıştır? Sizin değerlendirmeniz mi, Enver Hoca'nın değerlendirmesi mi? Siz; Türkiye'deki siyasi rejim biçimini faşist diktatörlük değil, anti-demokratik, gerici burjuva diktatörlüğü olarak nitelleyen devrimcileri; bundan ötürü "revizyonistlik", "anti-Marksistlik", "Devrim zararlı olmak" la suçladınız. Peki şimdi ne yapacaksınız?

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin Türkiye ile diplomatik ilişkileri vardır. Üstelik Enver Hoca diyor ki:

"Türkiye ile dostça ilişkilerimiz iyi ticari ve kültürel ilişkilerimiz var; bunları daha da geliştirmek istiyoruz"

Enver Hoca "Faşist diktatörlük" altındaki Türkiye ile mi dostça ilişkilerden ve bu ilişkilerin geliştirilmesinden söz ediyor acaba?

Vestiyer kafalar değişmelidir!.. Yalnız unutulmasın ki gerçeğe çarpınca değişen kafa sağlıklı bir kafa değildir. Önemli olan çarpmadan gerçeği görmektir. Vestiyer kafaların değiştirilmesi için ideolojik-siyasi mücadeleyi yoğunlaştıracağız. Çünkü vestiyer kafalar devrimimizin önündeki temel engellerden biridir."

İşte Yılmaz GÜNEY gerçeği bu siyasi-ideolojik hatta aramalıdır. O, bu ışıklı çizgide üretmiştir filmlerini. Bu ışıklı çizgi: MLMZD Bilimi'dir.

Konuşmalarda sanatçının "asıl yönü" ne hiç değinilmedi. Üstelik İsmail BEŞİKÇİ'nin Yılmaz GÜNEY katında özdeşleştirilmesi de çok çelişkili bir durum yaratıyordu. İsmail BEŞİKÇİ, faşizme karşı kaleme alıp yayınladığı belgelerden dolayı yıllarca cezaevlerinde yatmış ve bütün aydınların korkup, sindiği dönemlerde bilinçle ileri atılarak gerçekleri gözönüne sermeyi bilmiştir. Fakat büyük bir yanlıgı hala görülmemektedir.

Özellikle Kürt Ulusal Sorunu'nu ve Kemalizmin İrkçı-faşist ideolojisini ilk kez İbrahim Kaypakkaya çözüm-lemiş ve TKP-ML'nin programına almıştır. Buna karşın İsmail Beşikçi İ.Kaypak-kaya'nın iki önemli bulgusunu kendi adına üstlenme çabasına girmiştir.

Üstelik bir dizi söyleşide çetli milliyetlerden Türkiye Halkının Önderini karalamaya çalışmış, bunu da bir aydına yakışmayacak yöntemlerle yapmıştır. İ.Kaypakkaya'nın görüşlerini aktarırken tahribatlar yoluyla sözcüklerde oynamış, alıntıları çarpıtmıştır.

Biz İ.Beşikçi'nin özverili mücadelesini nasıl destekliyorsak, o da kendi "aydın" dürüstlüğüyle, İbrahim Kaypakkaya'ya yaptığı saygı-sızlığın özeleştirisini vermesi gerektiği-

ni anlayacağına inanıyoruz.

Bu yüzden bir kişi Yılmaz GÜNEY'le özdeşleştirilmek isteniyorsa; o kişi sanatçının örnek aldığı Önderi ve Proletarya Partisi'ni; MLMZD Biliminin ışıklı yolunu iyi kavramış ve pratikte uygulamış olması gerekir.

Bu değişimlerden sonra "ARKADAŞ" filmine gelelim. 70'li yıllardaki ülke gerçeklerinin, özellikle ayrıntılı görüntüler ve yerinde, abartısız konuşma diline uyan tümcelerle gözönüne serildiği bir film "ARKADAŞ".

Komprador nitelikli burjuvaların "sefahat" içindeki yaşamları, onların içindeki çelişkileri gizlememektedir. Yoksulluk içinden gelen küçük burjuva, düzenin nimetlerinden yararlanmış ve safını sömüren sınıflardan yana belirlemiştir. Komprador burjuvazinin niteliği gereği; kendi aralarındaki ilişkiler son derece yüzeysel, sahte; dostluk ve insani duygular paranın göz alıcı büyüyle tamamen yitmiş durumdadır.

Böyle bir ortam içinde boca-layan; sevgiyi, dürüstlüğü ve yaşamın gerçekliğini algılamaya çalışan bir genç kız...

Diğer yanda kompradorlara karşı kin duyan ama bu kını sınıf bilincine çıkaramayan, bu yüzden mücadele biçimini yanlış belirleyen işçiler...

Burada komprador burjuvazi ile işçiler arasındaki çelişkiler vurgulanıyor.

Âzem (Y.Güney) böyle bir aileye konuk oluyor. Gözlemliyor ve erimini belirliyor. Genç bir işçiden yola çıkarak kitleyle bağ kuruyor. Onlara gerçek kurtuluşun otomobil lastiklerini kesmekle, cam kırmakla değil de, okumak, bilinçlenmek ve sonuçta sosyal pratiği yaka-

Güney Yargılanırken Haykırıyor: "Düşüncelerim Tek Bir Noktada Toplanmıştır: DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ"

lamakla olacağını anlatıyor.

Bu arada kompradorlar aile içi ilişkilerde birbirlerini aldatmakta, cinselliği iğrenç bir araç haline getirmektedirler.

Zaten kendi doğası gereği; baskının sömürünün ve tahakkümün sınıfsal araçlarını içinde barındıran aile, sanatçının bakış açısında en ince ayrıntısına kadar irdelenmiştir.

Âzem böyle bir çarpık ortamda yaşayan genç kıza "Arkadaş" olur. Ona çelişkileri gösterir ki bu çelişkiler uzlaşmazdır.

Yaşamının gerçekliği genç kızın beyninde netleştikçe "Arkadaş" a bir kurtarıcı gözüyle bakar. O'nu bekler, yanında olmasını ister, yollarını gözler... O'na aşık olur.

"Âzem" bireysel bir aşkla sı-

nırlandırmaz kendini. O, bütün ezilen insanların "Arkadaş" ıdır. O, bütün ezilen insanları seviyordur.

Ülke gerçekliği salt metropollerdeki çelişkilerden oluşmamıştır.. Bu nedenle köylere, yoksul köylülüğede uzanır Âzem.. Toprak ağalarıyla köylülük arasındaki çelişkilerin temel olduğunu gösterir. O'nun kırlara yönelişinin ve asıl gerçekliğin orada yattığını belirlemesinin nedeni Demokratik Halk Devrimi'nin doğru çözümlemesinden kaynaklanmaktadır.

Kendi deyimiyle, "Türkiye'nin biricik önderi İ.Kaypakaya ve biricik partisi TKP/ML'nin Demokratik Halk Devrimi yolundaki MLMZD bilimi ışığın-daki bulgularıyla üretmiştir "Arkadaş". Ve burada şu çelişmeyi özellikle vurgulamıştır:

"Bugün ülkemizde feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişme, diğer çelişmelerin gelişmesini tayin ve onların üzerinde etkili olduğu için, "yönetici ve belirleyici rolü oynadığı" için baş çelişmedir.

"Emek-sermaye çelişmesinin veya başka bir deyişle proletarya-burjuvazi çelişmesinin gelişmesi, "feodalizmle-halk yığınları arasındaki çelişmenin" gelişmesine ve çözümüne bağlıdır; bu çelişme geliştiği ve çözüldüğü ölçüde, proletarya ve burjuvazi ortaya çıkar ve gelişir.

Proletarya-burjuvazi çelişmelerinin netleşmesi, keskinleşmesi ve olgunlaşması, feodalizmin halk yığınları tarafından bütün kökleriyle silinip süpürülmesine bağlıdır. " * "

Bu tamamıyla diyalektik bir bulgudur.

"Arkadaş" doğru siyasi sapmaların; güzel, çarpıcı ve ger-

çekçi görüntülerin, çok güzel bir ezgiyle örüldüğü, örgelen-diği bir film:

"bir kıvılcım düşer önce
büyür yavaş yavaş
bir bakarsın volkan olmuş
yanmışsın arkadaş.
Doldurulamaz boşluğunu
ne ana, ne kardaş..."

Evet, Yılmaz GÜNEY'i bütünlüğü içinde anmak, O'nun mücadelesini ve yaptıklarını anlamak demektir.

"O halde, Yılmaz Güney'i; tutarlı, anti-faşist, anti-emperyalist kesimler bilir. Dünya çapında emeğin nihai kurtuluşu için mücadele edenler anabilir O'nu... Ülkemizde Demokratik Halk Devrimi ve silahlı devrim, buna ulaşmanın aracı olarak uzun süreli Halk Savaşı stratejisini önüne görev koyanlar anabilir O'nu... Sanatını, kalemini, mürek-kebinin, devrim için harcayan gerçek halk sanatçıları anabilir O'nu..."

İşte O'nu anmak; dünya çapında emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadele etmektir.

O'nu anmak; komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı faşizmini yerle bir etmek için mücadele etmektir.

* I.K. Seçme Yazılar sayfa 402-403

Tüm Sağlık-Sen Açıldı

Ülkemizde çalışan emekçi yığınların önemli bir bölümünü oluşturan memurlar sözde Cumhuriyetin kurulmasından bu yana örgütsüz sendikası bırakılmış ya da mücadeleyle elde ettikleri haklar faşist darbelerle gaspedilmiştir.

Bu süreçte yeniden canlanan emekçi yığınlar önce işçiler sonra da memurların eylemliliğini yükseltmesiyle 89-90 yıllarından başlayarak Devrimci Demokratik Sendikacılık anlayışıyla örgütlenmişlerdir. Uzun bir süre sessiz kalan memur hareketi '90 yılı ile birlikte sokaklara taşmış, ekonomik-demokratik istemler doğrultusunda örgütlenme hakkı için mücadeleyi yükseltmişlerdir.

Kurulan Sendikaların düzenin denetimini dışındaki gelişimi, egemenleri ürküterek, geri adım atma ve zararsız sendikalar kurma taktiğini uygulamaya yöneltti. Kurulan sendikalar üzerinde baskılar yoğunlaşırken el altından yasal düzenlemelerle güdümlü sendikaların kurulması yönünde çaba sarf ediyorlardı. Tüm Sağlık-Sen bu süreçte bağımsız ve tabana dayalı bir perspektifle kamu çalışanları platformunda diğer sektörlerde çalışan emekçilerle birlikte mücadelesini sürdürmüştür. Son dönemde valilik tarafından "umuma açık yer" gerekçesiyle yasa dışı bir şekilde mühürlenmiş kamu çalışanları sendikaları için mahkemelere başvurulmuştu. 15 Mart 91'de polis tarafından kapatılan Tüm Sağlık-Sen emekçileri de mahkemelere başvurdu. Mahkeme izni olmaksızın polislin herhangi bir yeri mühürlemeyeceği ve valiliğin yaptığı keyfi uygulamalar ortaya çıktı. Amaç sendikaların faaliyetini olabildiğince engellemek zaman kazanmaktı. Mahkeme "yürüt-meyi durduma kararı" aldıktan sonra valiliğin mühürü sök-memekte

direnmesi ile sağlık emekçilerinin yasaları uygulayarak mühürleri kendilerinin sök-mesinden başka yapacak birşey kalmamıştı. Bu nedenle 21 Eylül cumartesi günü Tüm Sağlık-Sen Genel Merkezi önünde toplanan sağlık emekçileri coşkuyla kapıdaki mühürü sökerek sendikadan açılışını gerçekleştirdiler. Yüzden fazla sağlık emekçisinin katıldığı açılışa, Genel Başkan Fevzi Gerçek bir açıklama yaptı: "Artık iş başa düşmüştür. 14.9.91'de Eğitim-Sen'li öğretmenler, 16.9.91 günü Tüm Bel-Sen'li memurlar birer birer mahkeme kararlarını kendi elleriyle uygulayarak Sendikalarının mühürlerini sökmüşlerdir. Bugün ikinci kez doğma sırası Tüm Sağlık-Sen'de. Biraz sonra Sendikamız ellerini kollarını bağlayan "keyfi uygulama" isimli kara kilitlen kurtulacak. Ardına kadar açacağımız kapıların bir daha kapanmaması için meşru ve yasal bütün haklarımızı kullanarak mücadele edeceğiz direneceğiz. Çünkü yaşamın tek garantisi örgütlü olmak ve direnmektir. İnsanca yaşamak köleliği kabul etmemek için bundan başka çıkar yol yoktur.(...) Hepinizin bildiği gibi mühürleri açmakla her sorun çözüm-lenmiyor. Yolumuz uzun ve engellerle dolu. Bu uzun soluklu mücadeleye hazır mısınız? Mesele burada. Eğer baskıdan uzak, insanca yaşamak istiyorsanız mücadele ederek kurduğumuz Tüm Sağlık-Sen'imizi dindik ayakta tutalım"

Konuşmanın bitiminde alkışlarla tempo tutan kalabalık daha sonra hep birlikte kırılan mühürleri kapıdan içeri girerek sendikayı fiili olarak açtılar. Polis ekiplerinin de yakınlarda olduğu ve müdahale etmediği gözlemlendi.

Beşikçi'nin Kaypakkaya Hakkındaki Görüşleri Üzerine

İ.BEŞİKÇİ, "Kürtlerin Mecburi İskanı", "Türk Tarihi Tezi ve Kürt Sorunu", "Doğu Anadolu'nun Düzeni", "Cumhuriyet Halk Fırkası Tüzüğü ve Kürt Sorunu", "Devletler Arası Sömürge, Kürdistan", "Tunceli Kanunu ve Dersim Jenodsidi" gibi, Kürdistan üzerine ağırlıklı olarak Kuzey Kürdistan üzerine özel bilimsel araştırmaya dayalı yapıtları ile, bu alanda uzmanlığı kanıtlanmış bir bilim adamıdır. Bizim için bir Marksist-Leninist ve Mao Zedung Düşüncesine sahip olmayan, buna karşın somut araştırmalarla bir dizi gerçeği ortaya koyan, doğru bildiğini savunmak için olası bir burjuva kariyerini kaldırıp atmaya hazır olduğunu pratiği ile gösteren bu bilim adamına karşı tavrımızı belirleyen, her şeyden önce, karşı devrimci saldırılar karşısında onu savunmaktır. Bu savunma, onun tüm görüşlerinin savunulması demek değildir. Ve O'nun yanlış bulduğumuz görüşlerine karşı yürütülmesi gerekli olan dayanışma içinde bir ideolojik mücadeleyi dışalamaz.

Markizm-Leninizm adına konuşan bir çok grubun yaptığının tersine, İ. Beşikçi ile dayanışmayı O'nun adından ve ününden yararlanmak amacıyla eleştirisiz ve övgü bezirganlı-

ğı olarak kavramıyoruz.

Bu yüzden de İ.Beşikçi'nin son olarak Serxwebun'da yayınlanan röportajından çıplaklığıyla dile gelen bazı yanlışlara, bilimsel olmayan tavirlara işaret etmeyi gerekli görüyorum.

İ.BEŞİKÇİ'NİN İBRAHİM KAYPAKKAYA'YA YÖNELTİĞİ ELEŞTİRİ

Serxwebun gazetesinin 105. sayısında İ.Beşikçi ile yapılan bir röportaj yayınlandı. Söz konusu olan röportaj, genel çizgileri itibari ile İ.Beşikçi'nin son dönemlerde yayınlanan iki kitabı olan "Devletler Arası Sömürge Kürdistan" ve "Bilim, Resmi İdeoloji, Devlet, Demokrasi ve Kürt Sorunu" adlı eserlerinde savunduğu görüşlerin bir özetlemesi niteliğini taşıyor.

Ancak bu röportajda kitaplarda olmayan bir "yenilik" de vardır. Söz konusu yenilik bu röportajda -benim bildiğim kadarı ile ilk defa- İbrahim Yol- daş'ın adı verilerek ve O'ndan alıntı yaparak doğrudan getirilen bir eleştiri bağlamındadır.

İ.Beşikçi, şimdiye kadar ki eserlerinde "Türk Solu" adını verdiği hareketleri hiç ayırmı- sız, "sosyal-şoven" konumda gösterdiği noktada bilimsellik-

ten uzaklaşmakta idi. Çünkü O'nun hiç ayırmı- sız, sosyal-şoven ilân ettiği "Türk Solu" dediği hareketler içinde şovenizm ve milliyetçiliğin her türüne karşı mücadele eden İbrahim yoldaş ve partisi TKP/ML de vardı.

İ.Beşikçi, şimdiye dek İbrahim yoldaş ve onun kurduğu TKP/ML ile Marksizm-Leninizm adına konuşan tüm cümle oportünist-revizyonist gruplar arasında ULUSAL sorun bağlamında olan NİTEL ayrılığı gözlerden gizleyerek bilimsellikten uzak bir tavır takınıyor.

İbrahim yoldaş doğrudan eleştirisini getirmiyor. Benim bildiğim kadarı ile, bu röportaj İ.Beşikçi'nin İbrahim yoldaş doğrudan eleştirisini belgelemesi açısından bir "ilk" oluyor. Bu doğrudan eleştiri, gerek yönte, gerek içerik açısından İsmail Beşikçi'nin bilimselliğinin sorgulanması içinde malzeme veriyor.

Serxwebun'da söz konusu röportajda İbrahim yoldaş şu eleştiriyi getiriyor:

"Türk devrimcilerinin, Kürt tarihine, Kürt toplum yapısına Kürt olarak bakmaları büyük bir ihtiyaç olarak ortaya çıkmaktadır. Bu gereksinim kendini günden güne daha fazla duyurmaktadır.

Türk Komünist önderlerinden

Ibrahim Kaypakkaya Kürdistan'ın Lozan'da dörde bölünmesinin haksızlık olduğunu belirttikten sonra şöyle diyor:

"Bu tarihi haksızlık artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir. Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek gibi bir mahiyet taşımaktadır. (Doğrusu ise taşımamaktadır.) Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini gösteremezler... Türkiye'de komünist hareket, Türkiye sınırları içerisinde milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme kavuştururlarsa, söz konusu haksızlığın hiçbir değeri ve önemi kalmayacaktır."

(Bütün Yazılar, Sayfa 215 - 217)

Kürtler böyle düşünemezler. 'En doğru' denen çözümlerin Kürtler için çözüm olmadığını bilincine varmak durumundadırlar.

(Serxwebun, sayı 105, sayfa 23)

Eleştirinin içeriğine geçmeden önce yapılan alıntının doğrusunu aktarmak ve tartışmanın bağıntısını göstermek gerekiyor. Yoksa, İ. Beşikçi'nin alıntıyı işine geldiği gibi kullanması göz ardı edilmiş olur. İşte bir bütünlük içerisinde İ. Kaypakkaya'nın tavrı:

"Burada bir noktayı daha belirtelim:

Kürdistan'ın Lozan antlaşmasıyla kendi kaderini tayin hakkı çiğnenerek parçalanması, elbette tarihi bir haksızlıktır. Ve Lenin yoldaşın bir başka vesile ile söylediği gibi, haksızlığı durmadan protesto etmek ve bütün hakim sınıfları bu konuda ayıplamak, komünist partilerin görevidir.

Ama böyle bir haksızlığın düzeltilmesini programına koymak akılsızlık olur.

Çünkü günün meselesi olma niteliğini çoktan kaybetmiş bir sürü tarihi haksızlık örnekleri vardır. "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemekte devam eden bir tarihi haksızlık" olmadıkları sürece, komünist partiler bunların düzeltilmesini sağlamak gibi, işçi sınıfının dikkatini temel meselelerden uzaklaştırıcı bir tutuma giremezler. Yukarıda işaret ettiğimiz tarihi haksızlık, artık günün meselesi olma niteliğini çoktan yitirmiştir. "Sosyal gelişmeyi ve sınıf mücadelesini doğrudan doğruya kösteklemek" gibi bir mahiyet taşımamaktadır. Bu nedenle komünistler onun düzeltilmesini istemek akılsızlığını ve basiretsizliğini gösteremezler. Bu noktayı belirtmemizin sebebi, Program Taslağı üzerindeki tartışmalarda bir arkadaşın Kürdistan bölgesinin birleştirilmesini programa koymak yolundaki isteğidir. (Beşikçi burayı "... şeklinde atlayarak, bağıntıyı gözardı etmektedir. -BN.) Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür."

Irak ve İran'daki komünist partileri de, milli meseleyi kendi ülkeleri açısından en doğru çözüme (bu cümle, yine Beşikçi tarafından gösterilmemektedir. -BN.) "... kavuşturulursa, sözkonusu tarihi haksızlığın hiç bir değeri ve önemi kalmayacaktır." Beşikçi'nin ekilterek yaptığı alıntı, burada kesilmektedir. Biz devam edelim: "Bütün Kürdistan'ın birleştirilmesini programımıza koymamız bir de şu açıdan sakattı: Bu bizim tayin edeceğimiz bir şey değildir. Kürt milletinin kendisinin tayin edeceği bir şeydir. Biz Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, yani ayrı bir devlet kurma hakkını savunuruz. Bu hakkı kullanıp kullanmayacağını veya ne yönde kullanacağını Kürt milletinin kendisine bırakırız."

(Bütün Yazılar, Sayfa 215-217)

Alıntıyı bütünlük içinde aktardıktan sonra, İ. Beşikçi'nin yönetsel tavrını özetleyelim: İ. Beşikçi, İbrahim yoldaştan yalnızca işine gelen bir bölümü alıntulamakta; söylenenlerin bütünlüğünü bozmaktadır. İ. Kaypakkaya; alıntı yapılan yerde parçalanmış olan Kürdistan'ın birleştirilmesi talebinin programa alınıp alınmamasını tartışmaktadır. Doğru olarak da (1972'de) bu talebin programa alınmamasını savunmuştur. Çünkü İ. Kaypakkaya yoldaşın çıkış noktası ULUSAL değil, SİNİFAL dır. İ. yoldaş milli mesele, Kürdistan'ın bütünü için (en iyi, en doğru çözüme ulaştırılırsa) tarihi haksızlığın değerinin kalmayacağını savunurken; İ. Beşikçi, sanki İ. yoldaş sorunu, sadece Türkiye-Kuzey Kürdistan sınırları içerisinde ele almış gibi aktarmaktadır. Irak ve İran Komünist partilerinin görevini ortaya koyduğu yeri hiçbir işaret koymadan yok etmektedir. İ. Kaypakkaya, Kürdistan'ın birleştirilmesi sorununu, doğru olarak Kürt ulusunun kendisinin özgürce tayin edeceği bir sorun olarak ele almış; bu özgürce tayinin, ancak devrimler sonucu olabileceğini doğru olarak tesbit etmiştir. Bunun tersine İ. Beşikçi "Kürt gibi düşünme" gerekçesi ile Kürtler adına konuşmaktadır.

O şöyle demektedir: "Kürtler böyle düşünemezler". Hatırlatmakta yarar var. İbrahim Yoldaş, Türk olduğu için değil, KOMÜNİST olduğu için böyle düşünmüştür. Beşikçi'nin buradaki tavrı; nesnel olarak Kürt ulusunun kaderinin, Kürtler tarafından değil de, "Kürt gibi düşünen Türk devrimcileri" tarafından tayin edilmesi anlamına gelmektedir. Bu tavır, açıktır ki, Marksizm-Leninizm- Mao Zedung Düşüncesi değildir. İ.Beşikçi, tavrını sadece Kürtler adına konuşmakla sınırlamıyor. O, İbrahim yoldaşın getirdiği çözümün ne olduğunu göz ardı ederek şöyle diyor:

"(En doğru) denen çözümlerin kürtler için çözüm olmadığını bilincine varmak durumundadırlar."

(Serxwebun, sayı 105, sayfa 23)

"En doğru" çözümün ne olduğu konusunda anlaşabilmek için, doğaldır ki, tartışan tarafların M-L,MZ Düşüncesi'ne dayanarak tavrını ortaya koyma kaygısı olmalıdır. Bilimsellik bunu gerektirir. İ.Beşikçi'nin Kürt ulusal sorununun çözümü için doğru görmediği çözüm, İbrahim yoldaşın ve onun gerçek savunucuları olan bizlerin ML, Mao Zedung Düşüncesine dayanarak ortaya koyduğumuz çözümdür. Bu çözümü ister İ. Beşikçi yanlış bulsun, isterse "Kürtler" yanlış bulsun; söz bu konusu çözümün M-L bir çözüm olduğunu dışlamaz. Esas sorun, Kürt ulusunun gerçekten kurtuluşunu sağlayacak bu çözümü, Kürt ulusundan proletaryaya ve emekçi katmanlarına kavratma sorunudur. İ.Beşikçi bu tavrı ile Kürt ulusunun kurtuluşu sorununa çözüm değil, çözümsüzlük getirmektedir. Ulusal sorunu koyma adına, sınıfsal sorunu

ortadan kaldırmaktadır. Çağımızda (Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı) proleter devrime bağlı olarak ele alınmayan, proletaryanın önderliğinde gerçekleşmeyen "ulusal devrim" gerçek çözüme ulaşamaz. Bunu böyle ortaya koymayanlar, ezilen ulusların dostu olamazlar. İ.Beşikçi'nin İbrahim yoldaşa yönelttiği eleştirinin, yani İbrahim yoldaşın "bir Kürt gibi" düşünmemesinin temeli olarak ortaya koyduğu düşünce ise şöyledir:

"Bu konuda İbrahim Kaypakkaya yalnız değildir. Mihri Belli, Mahir Çayan, M.Ali Aybar, Deniz Gezmiş, Hikmet Kıvılcımlı, Doğan Avcıoğlu, Behice Boran gibi Türk solunun önde gelen önderlerinin düşünceleri de aşağı yukarı bu doğrultudadır. Burada Kemalist ideolojinin Türk solu üzerindeki etkisi tartışılmaz derecede açıktır. Ve bu etkiden kurtulmak sanıldığı kadar kolay değildir. Örneğin İ.Kaypakkaya bu görüşlerini Mihri Belli'nin milli meseleyle ilgili yazısını eleştirirken dile getirmektedir. Mihri Belli'yi Kemalist olmakla suçlayan İbrahim Kaypakkaya'nın kendisi de Kemalizmin oluşturduğu çelik çerçeveyi parçalamamaktadır, düşüncesini özgürleştirememektedir. Öyleyse, Kürt devrimcileri de, olaylara KÜRT olarak yaklaşmanın yolunu yordamını öğrenmek, bu konudaki yeteneklerini geliştirmek durumundadırlar."

(Serxwebun, sayı 105, sayfa 23)

BEŞİKÇİ:

"Doğu isyanlarında emperyalizmin birinci derecede rol oynadığı şüphesizdir (...) Bir kısım aşiretleri kendi emelleri uğruna tahrik etti. Bu tahrikler özellikle hilafetin kaldırılmasından sonra hız kazanmıştır. Örneğin, 1925'te Şeyh Sait isyanı patlak verdiği günlerde, İngiliz silah fabrikalarından Şeyh Sait'e çeşitli katalogların gelmesi (...) çalışmaları doğrulmaktadır. Şeyh Sait hareketinin ulusal bir niteliği sanıldığı kadar önemli değildir."

"Türk Solu" içinde Kemalizmin çerçevesini nerdeyse, yalnızca kendisinin aştığını göstermek kaygısı ile yapılan bu karşılaştırma ve tespitler, İbrahim yoldaşın tavrını açıkça çarpıtıp tespitlerdir. Önce, Beşikçi'ye göre İbrahim Yoldaş, "bu görüşlerini, Mihri Belli'nin milli mesele ile ilgili yazısını eleştirirken dile getirmektedir. Gerçekte yalnızca bu iddia bile İ.Beşikçi'nin üzerinde konuştuğu konuda ispatlanmaz iddialar ileri sürdüğünü kanıtlamaya yeter. Çünkü gerçek durum iddiadaki gibi değildir. İbrahim yoldaş bu görüşleri, açıkça TİİKP'nin (Şafak revizyonistlerinin) program taslağına karşı mücadele içerisinde ortaya koymaktadır. Bir çarpıtma başka

İBRAHİM KAYPAKKAYA:

"İngiliz emperyalizminin, Şeyh Said hareketinde parmağı olduğunu iddia ederek, Türk Hükümetinin UKKTH'ni çiğnemesini kitle katliamlarına girişmesini vs. haklı ve ilerici göstermeye çalışanlar; bir kere daha tekrarlayalım, iflah olmaz Türk şovenistleridir. Bugün Amerikancı faşist generaller çetesinin en köpekçe savunucusu (...) Metin TOKER'in de "İngiliz emperyalizmi parmağına sarılması ibret vericidir."

çarpıtmayı doğurmaktadır. Bu çarpıtmayı ortaya koymak için fazla bir çaba da gerekmiyor. Biz İbrahim'in kendisinin neyi tartıştığını aktaralım:

"... Milli meselede sıkıyönetim öncesi (26 NİSAN 1971 öncesi-BN) izlenen çizgi üzerinde durmuyoruz. Çünkü o dönemde koyu bir Türk milliyetçiliğinin Mihricilikten miras azgın bir hakim ulus milliyetçiliğinin hüküm sürdüğü, hareketle ilgisi olan hemen herkesin mâlumudur. Şimdi milliyetçiliğin daha ince ve aldatıcı biçimleri geliştirilmiştir ki, bugün mücadele edilmesi ve çürütülmesi gereken bunlardır."

(B.Yazılar, Sayfa 192)

İşte gerçek durum budur. Bütün bu çarpıtmalara temel olan şey, Beşikçi'nin bilgisizliği midir? Ben böyle düşünmüyorum!

Önce İ.Beşikçi'ye sormak gerekir; İbrahim yoldaş sözü geçen diğer "Türk Solu"nun önde gelen önderlerinin tavırları ile aynı doğrultuda ise, neden ondan da alıntı yaparak onun tavrını ortaya koymadı.

Bu sorunun cevabını ben vereyim. İbrahim yoldaş Kemalizmin Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da "sosyalizm", "devrimcilik" vb. olarak kabul edildiği bir

ortamda, Kemalizmin faşizm olduğunu ortaya koymuş, tersini savunan tüm oportünist revizyonistlere karşı mücadele etmiştir. İşte Kemalizm konusunda şayet alıntı ile İbrahim yoldaşın tavrı ortaya konulursa, İ.Beşikçi'nin "çok değerli buluşu (!)"nın değeri ve önemi ortadan kalkar. Bu yüzden İbrahim yoldaşın tavrı yok gösterilmiştir. Böyle bir tavır, "bilim" adına ortaya çıkan kişilere hiç mi hiç yakışmamaktadır. Şimdi de gelelim Kemalizm konusunda İbrahim yoldaş ile İ.BEŞİKÇİ'nin ne dediklerinin karşılaştırılmasına... Bu karşılaştırma, Beşikçi'nin kendi yazdığı kitaptaki alıntılar ile İbrahim yoldaşın takındığı tavırlar arasında bir karşılaştırma ola-

caktır. Bunda amacımız; Beşikçi'nin "diğerleri" diye nitelendirildiği kesimden kendisinin hiçte ayrı düşünmediği ve İ.Kaypakkaya yoldaş ile tam bir tezatlık içinde olduğu gerçeğini ortaya koymaktır:

Beşikçi'nin "Doğu Anadolu Düzeni" adlı kitabı şöyle diyor:

"Gerek 1. Dünya Savaşı'nda, gerekse Ulusal Kurtuluş Savaşı'nda Batı emperyalizmin en önemli aksiyonlarından biri Ermenistan ve Kürdistan hayallerinin gerçekleşmesinden biriydi." (Age. sf. 280)

Ve, "İngilizler, Doğu Anadolu'da kendi çıkarlarını, öteki emperyalist devletler aleyhine geliştirebilmek için fırsatlar kolluyorlardı. Bu fırsatların en önemlileri Kürt aşiretlerindeki potansiyellerden ve yine aşiretler arasındaki mezhep çatışmalarından yararlanarak meydana getirilecek karışıklıklardı." (Age. sf.281)

Devamla; "Bir kısım aşiretleri kendi emelleri uğruna tahrik etti. Nitekim 10 Ağustos 1920'de imzalanan Sevre Anlaşması'nda bağımsız Kürdistan kurulması fikri açıkça ortaya atılıyordu." (Age. sf. 282)

Devam ediyoruz: "Doğu insanlarında emperyalizmin birinci derecede rol oynadığı şüphesizdir.İngiliz emperyalizminin 1.Dünya Savaşı'nda ve Kurtuluş Savaşı'nda Orta-doğu'daki tahrikleri ve özellikle (bağımsız Kürdistan) kurulması yolundaki tahrikleri Cumhuriyet kurulduktan sonra da devam etmiştir.Bu tahrikler özellikle hilafetin kaldırılmasından sonra hız kazanmıştır.Örneğin, 1925'te

Kemalist zulüm , Dersim'li Kürt köylüleri prangaya vuruyor..

Şeyh Sait isyanının patlak verdiği günlerde İngiliz silah fabrikalarından Şeyh Sait'e çeşitli silah kataloglarının gelmesi emperyalizmin bu konudaki çalışmalarını doğrulamaktadır.(Age. sf. 308)

Ve yine;"Şurası bir gerçektir ki,Şeyh Sait hareketinin ulusal niteliği sanıldığı kadar önemli değildir."(Age. sf. 312)

Dahası;"Emperyalizmin Ortadoğu'daki tahriki her zaman vardır.Örneğin 2. Dünya Savaşı sonunda Batı İran'da kurulan Mahabat Kürt Cumhuriyeti emperyalizmin eseri olduğu gibi yıkılışı da onun eseridir."(Age. sf. 313)

Bütün bunları söyleyen bir "Kürt" bilim adamı. Ama bu 'Kürt' şovenizmin zezem suyundan içmiş.Bilmem fazla

söze gerek var mı? Bilim adına hareket ile bir büyük önderi olmadık yüzle eleştirinin geçmişteki söylediklerine dönüp bakmaması kadar utanç verici bir şey var mı? Bu teoriler,Kemalizm,Kurtuluş Savaşçılık vb. kokmuyor da ne yapıyor? Beşikçi, tarihi yargılarken bilimin erdemliliğine sadık kalmalıydı.

Şimdi gelelim,İ.Beşikçi ile "diğerleri" diye nitelendirdiği kesim ile aynı kulvarcılığına.Aralarında bir 'nokta' farkı bile yok... Önce M.Belli'den başlayalım:

"...1919-1923 döneminde temel şiar, ancak, 'misak-i milli sınırları içerisinde tam bağımsız bir Türk devleti' şiarı olabilirdi...Emperyalizm çağında ilk başarılı milli bağımsızlık savaşını yönetmiş olan Kemalistlerin devrimci şiar meselesindeki tutumları işte böyle bir tutumdur."

(Aktaran İ. Beşikçi, Bilim, Resmi İdeoloji, Devlet, Demokrasi ve Kürt Sorunu, sayfa 27) Mahir Çayan ise şöyle der:

"Kemalizm, emperyalizmin işgali altındaki bir ülkenin devrimci milliyetçilerinin bir milli kurtuluş bayrağıdır. Kemalizmin özü, emperyalizme karşı tavrıdır. Kemalizm, küçük burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavrıdır.Bu yüzden Kemalizm soldur, milli kurtuluşçuluktur.

Kemalizm devrimci milliyetçilerin emperyalizme karşı aldıkları politik tutumdur."

(agk, sayfa 27-28)

M.Ali Aybar'ın tavrını da aktarıp, İbrahim yoldaşın tavrına geçelim.

"İkinci milli kurtuluş için yürütülen mücadele ile bütünleşmiş olan Türkiye sosyalizmi, milli bağımsızlığa kısıkançlıkla bağlıdır. Yani Türkiye'nin milleti ve ülkesi ile bütünlüğünü ve bağımsız varlığını korur. Egemenlik haklarına dokundurmaz, iç işlerine kimseyi karıştırmaz." (agk, sayfa 25)

Bunların hepsini aktaran Beşikçi'dir. Bunların Kemalizm hayranlığı ve misak-i milli sınırlarının savunucusu olduğu gayet açık ve nettir. Ama Kemalizmi faşizm olarak değerlendiren mahkum eden İbrahim yoldaşın bunlarla en ufak bir benzerliği var mı? Biz yok olduğunu söylüyoruz. Aşağıda İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu görüşleri koyacağız:

"Kemalizm demek, fanatik bir anti-komünizm demektir..."

"Kemalizm demek, işçi ve köylü yığınlarının,şehir küçük burjuvazisinin ve küçük memurların sınıf mücadelesinin kanla ve zorbalıkla bastırılması demektir"

"Kemalizm demek, her türlü ilerici ve demokratik düşüncenin zincire vurulması demektir" (BY. sayfa 177)

"Kemalizm demek, her

13 Şubat 1925 Şeyhî Sait ve arkadaşları -Piran-DERSİM

alanda Türk şovenizminin kışkırtılması, azınlık milliyetlere amansız bir milli baskının uygulanması, zorla Türkleştirme ve kitle katliamı de mektir" (BY. sayfa 178)

"Kemalist diktatörlük, sözde demokratik, gerçekte ise askeri faşist bir diktatörlüktür." (BY. sayfa 141)

İbrahim yoldaştan bu ve benzeri tespitler daha da sıralanabilir. Fakat ben, bunların bu düzeydeki karşılaştırmasını bile İbrahim yoldaşın diğerlerinden NİTEL bir farklılığının olduğunu göstermeye yeterli olduğu düşüncesindeyim. Ben, Beşikçi'nin İbrahim yoldaşın "benzeri" olarak gösterdiği o kişiler şahsındaki örgütler hakkında İbrahim yoldaşın kendi değerlendirmesini de ortaya koyup başka bir noktaya geçeyim.

"...Şimdi iyi biliyoruz ki, bizim Kemalizm kosundaki yargılarımız, Çetin Altan,

D.Avcıoğlu, İlhan Selçuk'tan tutun da TİP, Mihri Belli, H.Kıvılcımlı, TKP, THKP, THKC, THKO ve Şafak revizyonistlerine kadar bütün burjuva ve küçük burjuva örgüt ve akımlarını öfke ile ayağa fırlatacaktır." (BY, sayfa 176)

Bir bilim adamı için kötü bir durumda olsa olgular böyledir. Eğer İbrahim yoldaşın Kemalizm üzerine düşüncelerinden Beşikçi'nin haberi yoksa ben hatırlatayım. Belki tavrını düzeltmesi için yararlı olur. Üstelik bu tavır yeni de değildir. Yazılışı Ocak 1972'dir. Bütün bunlar bu dönemde ortaya konmuştur. O dönem Kemalizm ve ulusal sorun konusunda İ. Beşikçi'nin tavrı ne idi? Bir karşılaştırsın...

Ortaya koyduğum bu tavlardan sonra İ. Beşikçi şu görüşü savunabilmiştir.

"Şu da söylenebilir: Türk devrimcilerinin olaylara bakışında bilimsel bir bakış açısı yoktur. Kürt devrimcileri ise olaylara bilimsel

bir yöntemle bakmak zorunda dırlar..." (Serxwebun 105, sayfa 23)

Böyle bir değerlendirme her iki yönden de yanlış bir değerlendirmedir.

(Fakat, "Türk devrimcilerinin" içinde kendisini de sayıyorsa, kendisi için -kendi alanı dışına çıktığı oranda- doğru bir tespittir. Gerçekten de bilimsel bakış açısı böyle olamaz...)

İbrahim yoldaşa yönelen bu eleştiriyi ortaya koyduktan sonra, "Kürt gibi düşünen" Beşikçi'nin bir kaç düşüncesine değineyim.

1- İ. Beşikçi, 1960'lı ve 1970'li yıllar için sınırlamasız olarak, şöyle bir tespit yapmaktadır. "... Öte yandan Türk solu, o yıllarda Vietnam'dan, Filistin'e, Nikaragua'dan Angola'ya kadar her halkın her ulusunu bağımsız devlet kurma hakkını savunuyordu. Kürtlerin ise, bağımsız devlet kurma hakkı şöyle dursun, kürtçeden sözetmeleri, Kürtçe konuşmaları bile yadırganıyordu..."

(Serxwebun, sayı 105. sayfa 24)

Böyle bir genel değerlendirme yine yanlış olan bir değerlendirmedir. Hele İbrahim yoldaş bağlamında ise, bu değerlendirme büyük bir çarpıtmadır. İbrahim Yoldaş Kürt ulusunun kendi kaderini tayin, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunmuştur. Mücadelenin sivri ucunu doğru olarak hakim ulus şovenizmi olan Türk şovenizmine yöneltmiş ve aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da doğru bir temelde mücadele yürütmüştür. Yapılan bu tespit, İbrahim yoldaşın "Türk Solu" içinde aynı nitelikte gören İ. Beşikçi'nin gerçekleri inkar et-

tiğini açıkça gösteren bir tespittir.

2- Görüldüğü gibi Kürtlerin Kürtçe yazmamalarının Kürtçe dergiler yayınlamayamamalarının nedeni, Türkçeye duyulan dostluktan değil, Kürtçe bilmemekten ileri geliyor... Bunu elbette, Kürtlerin büyük bir ayıbı olarak değerlendirmek gerekir. Fakat, Kürtler bu ayıplarını kolay kolay itiraf edemiyorlar.

(Serxwebun, sayı 105, sayfa 22)

İ.Beşikçi'den devam edelim. Biz Türkçeyi kullanmaya bir müddet daha devam edeceğiz. Kendi devletimizi kurduğumuz zaman Kürtçeye gerekli ağırlığı vereceğiz. Hatta devletimizi kurduktan sonra bile, işlerimizi bir müddet Türkçe'yle sürdürebiliriz...

(Serxwebun, sayı 105, sayfa 22)

Öyle değil İ.Beşikçi, öyle değil. Bu konuda yanlış pozisyondasınız. Sonuç itibarı ile Kürt ulusunun Kürtçeyi kullanma olanakları zorla gaspedilmiştir. Kemalizmin sınırlarını aşmak istiyorsanız, asıl mücadeleyi yöneltmemiz gereken hedef, bu baskı, zulüm ve bunların uygulayıcısı faşist Türk devleti olmalıdır. Ama siz "kürtlerin dostu" olmak isterken bu konuda çok yanlış düşünceler savunuyorsunuz. "Demokrat" insanlara böyle bir tavır uygun bir tavır değildir. İ.Beşikçi'den devam edelim:

"... Bu koşullarda Kürtlere düşen görev, elbette Kürdistan'a ilişkin araştırmaları ısrarlı ve kararlı bir şekilde yapmaktır. Bilimin kime ihtiyacı varsa o üretir. Kürtlerin bilime ihtiyacı çok büyüktür.

Öyleyse, Kürdistana has bilgileri Kürtler üretecektir." (Serxwebun, sayı 105, sayfa 23)

Yine yanıyorsunuz! Bilime ihtiyacı olan sadece Kürtler değildir, bütün ezilen sınıf ve ulusların bilime gereksinimleri vardır. Ama herhangi bir bilime değil, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi Bilimine. Bu bilim yaratılacak bir bilim değil; zaten yaratılmış, kavranılması, savunulması ve diyalektiğin ışığında geliştirilmesi gereken bir bilimdir. Ve görünen odur ki, İ.Beşikçi'nin bilimselliğinin "püf noktası" tam da bunu kavrayamamakta yatmaktadır. O, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'nin işçi sınıfı ve ezilen halkları kurtulaşa götüren yolu aydınlatan biricik BİLİM olduğunu, işçi sınıfının ve ezilen tüm yığınların öncelikle bu BİLİM'e gereksinimi olduğunu kavrayamamıştır.

İ.Beşikçi'den devam edelim. "Kürtlerde eksik olanın Marksist-Leninist, tavır ve davranış olmadığını bir kere daha belirtmekte yarar vardır. Kürtlerde eksik olan milli duygulardır. (Serxwebun, sayı 105)

Bu gerçeklere gözlerinin kapamanın yanında, burjuva düşüncesi olan milliyetçiliğin proletaryanın bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ne tercih edilmesinin açık ilanınıdır.

Bizim dileğimiz, onun bu "çelik çerçeveyi" parçalayıp dünyayı değiştirmenin biricik bilimine, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesine doğru ilerlemesidir.

Kürtlerin milli duyguya ve

"BİLİME" ihtiyaçları yoktur. Kürtlerin Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi'ne ihtiyacı vardır. Ve kavranılması gereken BİLİM'de budur. İbrahim yoldaş bunun Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da nasıl pratiğe geçileceğini 1972'de doğru olarak ortaya koymuştur. Görev, onun doğrularına bilim dışı eleştiriler getirmek değil, doğru düşüncelerine sahip çıkıp bunları geliştirmek ve onun eserlerinden kesinlikle ödün vermemektir.

İbrahim yoldaşın çizdiği kıvılcıkta çelik adımlarla ilerlemektir. Sonuç olarak, İbrahim yoldaştan bir alıntıyla yazımızı noktalayalım.

"Bazı silahlar vardır ki, onu elinde tutanlar, kendilerini yaralarlar... İşte Kemalizm böyle bir silahtır! Şafak revizyonistleri böyle bir silah elimize almak istemediğimiz için bizi diledikleri gibi suçlayabilirler. Ama biz de, onların sağa sola reklam ettikleri bu silahın gerçek mahiyetini yığınlar ve devrimci kadrolara anlatmaktan geri durmayacağız."

İBRAHİM ÇELİK

İbrahim Kaypakkaya Ülkelerin Değil, İlkelerin Peşindedir!

Aylık Yayınlanan Özgürlük Dünyası Dergisi'nin Temmuz 91 Sayısında Türkiye Solunun 1920'lerden itibaren günümüze kadar uzanan bir "değerlendirmesi" yapılmıştır.

Türkiye devrimci hareketinde ideolojik ve siyasi bakımdan devrimden çıkarı olan çeşitli sınıfların temsilciliğine tekabül eden bu örgütlerin yanı sıra, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kömünist önderi ve devrimin kurmay örgütünün yaratıcısı İbrahim Kaypakkaya yoldaş için de, "diğerlerine kıyasla Marksizmden daha fazla etkilenen Kaypakkaya, Mao'cu fikirleri kaba bir tarzda Türkiye koşullarına indirgemiş, proletaryanın önderliğini reddetmiş, yığınların iradesi yerine kendi iradesini geçirmiştir. vb..." (Özgürlük Dünyası sayı 21 sayfa 48) "değerlendirme"sini yapmış bulunuyor.

Herşeyden önce şunu belirtelim; Özgürlük Dünyası yayın hayatına başladığından bugüne kadar, İ. Kaypakkaya'nın genel siyasi çizgisini, kapsamlı bir biçimde eleştiren hiç bir yazı yayınlamamıştır. Şimdiye değin satır aralarında İ. Kaypakkaya'nın görüşlerini karalamaktan öteye gidememiştir. Getirdikleri savların hiç birinin maddi temelini koymadılar, koymadılar. Küçük-burjuva bakış açılarıyla da koyabilecek durumları yoktur.

KAYPAKKAYA TÜRKİYE PROLETARYASININ VE EZİLEN HALKLARIN ÖNDERİ- DİR

Kaypakkaya; Türkiye Komünist Hareketinin içine düştüğü 50 yıllık o sıkıntılı suskunluğu yırtıp atan, geçmiş Marsizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimi temelinde doğru biçimde değerlendiren revizyonizm ve reformizme karşı ideolojik- siyasal alanda yürütmüş olduğu etkin ve kararlı mücadelesi ile Türkiye proleteryanının ve ezilen halkların ölümsüz önderidir.

Kaypakkaya, Türkiye Devrimci Hareketini kendi kuyruğuna takan, Türkiye Gençliğinin ve aydınlarının devrimci-demokrat ruhunu karartarak onları kendine secde eder hale getiren Kemalizme karşı - 50 yıllık suskunluktan sonra açılmış güçlü bir ateşti. Bu ateş Kemalizmin işbirlikçi sınıf karakterini değişik yönleriyle açığa çıkardı. Onun, işçi ve komünist harekete karşı ikiye bölme, kurnaz, komplocu yüzünü teşhir etti. Kemalizmin her türlü muhalefete, özellikle de Kürt ulusu başta olmak üzere diğer ezilen milliyetlere karşı akıl almaz zorbalığına dikkat çekti. Anti-işgalci karakterine işaret ederken, onun bağımsızlığı değil, "yarı-sömürge bağımsızlığını" temsil ettiğini ortaya koydu. Kaypakkaya bu yönüyle Türkiye Devriminin önündeki çok

önemli bir politik ve ideolojik engeli aşmış oldu.

KAYPAKKAYA, LENİNİZ- MİN ULUSAL SORUNA İLİŞKİN CAN ALICI İLKELERİNİ, YARATICI BİR BİÇİMDE ÜLKE GERÇEĞİNE UYGULADI

Kaypakkaya'nın ulusal sorun konusundaki görüşleri, dönemin tüm sosyal-soven, oportünist görüşlerinin yerle bir edilmesi demektir. Kürt ve Türk proleteryanının yeni ve güçlü bir silaha, ulusal sorunun gordion düğümünü çözebilecek, ezen ve ezilen ulus sovenizmini can evinden vurabilecek biricik silaha kavuşması demektir. Bu, Türkiye Devriminin temel bir sorununun ilk kez bu derece parlak ve kapsamlı bir şekilde açıklığa kavuşması demektir. Bu, sözde Türkiye Komünistlerinin, devrimci-demokrat aydınların, ulusal soruna ilişkin 50 yıllık suskunluklarına, ihanetlerine indirilmiş güçlü bir darbe demektir.

Kaypakkaya, Cumhuriyet tarihinin ilk kez özlü ve parlak bir çözümlemesini yaptı. Buna bağlı olarak, Türkiye Devriminin niteliğini ve izleyeceği yolu, yalın ve duru bir biçimde ortaya koydu. Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm hazinesine yaptığı katkıları ile silahlanarak, modern revizyo-

Lenin'in düşünceleri, O'nu iyi kavrayanların yolunu ışıltıyor.

nizmle arasına kalın bir çizgi çekmiş ve halk savaşı teori ve taktiklerinin ülkemiz somut gerçekliğiyle bütünleşmesini sağlamıştır. Parti, ordu, ittifaklar, cephe vb. önemli sorunları kendinden önceki oportünist-revizyonist görüşlere saldırı temelinde açıklığa kavuşturdu. Leninist çalışma yöntemlerini ve kitle çizgisini silahlı mücadelenin devrim ruhu ve zeminini haline getirdi. O'nun çalışma biçimi, kadrolar, örgütlenme ve mücadele sorununa ilişkin görüşlerini okuyanlar bu görüşlerin dokusunun güçlü Leninist bir öğeyle bezendiğini görürler.

Kaypakkaya; faşizm ve faşizme karşı mücadele sorununda, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını çözümüyle yönteminde, proletarya enternasyonaliz-

mi ve proletarya dikta-törlüğü altında devrimin sürdürülmesi sorununda; dünya komünist hareketinin sınanmış ilkelerini, deneyimlerini ülkedeki ilkelere ve deneyimlerini ülkedeki sınıf müca-delesinin toprağına indirdi.

"İnsanlık gelecekte bir komünizm panteonu kurduğunda hiç kuşku yok ki, bu panteonun eskiden adına Türkiye denen kesiminde, genç ve ateşli bir komünist önderin, bir inanç ve direniş simgesini, defne çelengi içindeki başına, ışıklanmış, kasketli başına yer verilecektir."

Evet; Özgürlük Dünyası yazarları;

yukarıda başlıklar halinde anlatılanlar İbrahim KAYPAKKA-YA'nın Türkiye Komünist Hareketine kazandırdığı çok değerli öğretilerdir. Onun gözler önüne serdiği Türkiye gerçekleriydi. O inancını yüreği ve bilinci ile birleştirip bu zoru başardı. Onun ortaya koyduğu Marksist-Leninist yolda yürümek inanç ister, yürek ister, bilinç ister. İnancını yüreği ve bilinci ile birleştirenler bu komünist yolda mücadele eder. Ama bunu yapamayanlar, satır aralarında asılsız savlar ileri sürerek onu karalar. Karalar çünkü "altın çağ"a komünizme giden yol, sayısız zorluklarla dolu çetin bir yoldur. Bu yolda savaşanlar, ölenler, dönenler ve kaçanlar da olacaktır. Biz komünizme giden yolda savaşarak

ölenler olacağız.

Şimdi Kaypakkaya hakkında yapılan, "onlara göre eleştiri olan" karalamalara dönelim.

"ÖZGÜRLÜKÇÜLER" ML-MZD BİLİMİNİ İYİ KAVRAYAMIYORLAR...

"Özgürlükçüler"in, İbrahim Kaypakkaya'nın Maocu düşünceleri kaba bir biçimde Türkiye koşullarına indirgediğini, proletaryanın önderliğini reddettiğini, yığınların iradesi yerine, kendi öznel iradesini geçirdiği yollu iddialarına cevabımız şudur:

Feodalizmin özellikleriyle, kapitalizmin özelliklerinin yüzlerce çeşidinin iç içe geçtiği, ödenmemiş artı emeğin doğrudan üreticiden gaspedilmiş biçiminin, yarı-feodal biçimde temel niteliğini sorgilediği ülkemiz toplumu, aynı zamanda, bir çok emperyalistin ortaklaşa sömürü ve talanıya karşı karşıya olduğu için yarı sömürgeci de. Böyle bir toplum piramidi üzerinde yükselen anti-emperyalist, anti-feodal çelişmeler, önümüze şu önemli saptamayı koyar: Ülkemiz devriminin niteliği YENİ DEMOKRATİK DEVRİMDİR. Bu devrimin stratejik erimi, emperyalizm, feodalizm ve komprodor-kapitalizmi yıkmak ve DEMOKRATİK HALK İKTİDARINI kurarak, YENİ DEMOKRATİK TÜRKİYE'yi yaratmaktır.

ÜLKE KOŞULLARI GEREĞİ DEVRİMİMİZ İKİ AŞAMALIDIR

Siyasi ekonomik ve kültürel gelişmesi eşit olmayan, yarı sömürge, yarı feodal, sosyo-ekonomik statüdeki ülkemiz toplumunun niteliği devrimi-

mizin iki aşamaya bölünmesi gerektiği sonucunu doğurur. Birinci aşama, yarı sömürge, yarı feodal toplumumuzu bağımsız, demokratik, özgür bir toplum haline getirme, ikinci aşama ise, Marx'ın "devrimin sürekliliği" savaş narası eşliğinde, devrimi ilerletmek ve sosyalist bir toplum kurmaktadır. Şimdiki adımımız, YENİ DEMOKRATİK DEVRİM dir. Yarı-feodal, yarı-sömürge karakterdeki ülkemizde devrimimiz ilk adımı sırasında toplumsal niteliği açısından asıl olarak hâlâ burjuva demokratik karakterdedir. Ve "burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum ve kapitalist bir devlet kurmak amacıyla burjuvazinin önderlik ettiği eski tipte bir devrim" olmamasına karşın kapitalizmin gelişmesi için yolu açmaktadır. Bu birinci adımda devrim; proletaryanın öncülüğünde bütün devrimci sınıf ve tabakaların katıldığı yeni bir demokratik toplumu kuracak olan yeni tipte bir devrimdir. Yeni Demokratik bir Devrimdir.

Bu devrim "kapitalizmin temellerini etkilemeyecektir." Tam ve tutarlı demokrasi eşliğinde köylülerin yararına köklü bir toprak dağıtımı, yalnızca kırsal bölgelerde değil fabrikalardan da "asya tipi kölelik" kalıntılarının tümünü söküp atacaktır. Ama ne var ki, devrim adımı niteliği henüz, "bir burjuva devrim;

burjuva, yani kapitalist toplumsal ve ekonomik sistem çerçevesinin dışına çıkmayan bir devrimdir." Toplumsal niteliği ve ekonomik özü açısından ilk adımda, henüz yeni tipte, karakterde, demokratik karakterde olmasın; henüz proleter sosyalist karakterli olmamasına karşın, proletaryanın ideolojik, politik, örgütsel önderliği altında, proleter-sosyalist dünya devriminin bir parçası ve bağlaşığıdır.

(Kültür Devrimi) MLMZD Dünya proletaryasının kurtuluşuna yol gösteriyor.

"ÖZGÜRLÜKÇÜLER" LENİNİST ÇÖZÜMLEMEYİ İYİ KAVRAMALI

Rusya'da toplumsal ve ekonomik özü dolayısıyla burjuva nitelikte olan devrimin ilk adımın proletarya için önemini vurgulayan Lenin şöyle der: "burjuva devrim, kapitalist gelişmenin gereksinmelerini ifade eder ve kapitalizmin temellerini yıkmaktan çok uzaktır, tersi

yönde bir etki yapar. Bu temelleri genişletir ve derinleştirir." Devamla şöyle der; "Rusya gibi ülkelerde işçi sınıfı, kapitalizmin yetersiz gelişmesinden çektiği sıkıntıyı, kapitalizmden çekmez. Bundan dolayı işçi sınıfı kapitalizmin en geniş, en özgür ve en hızlı bir biçimde gelişmesiyle en kesin bir biçimde ilgilenir. Kapitalizmin geniş, özgür ve hızlı gelişmesini engelleyen eski düzenin bütün kalıntılarının ortadan kaldırılması, işçi sınıfının kesin olarak yararınadır. Burjuva devrim, geçmişin kalıntılarını (yalnızca otokrasiyi değil, monarşiyi de içeren) feodal kalıntıları, en kararlı bir biçimde süpürüp atan ve kapitalizmin en geniş en özgür biçimde ve en hızlı bir güvence altına alan bir altüst oluşun ta kendisidir."

Demek ki proletarya önderliğindeki yeni demokratik devrim, uluslararası burjuvaziye yöneltilmiş devrim, köylülüğü demokratlaştırma, üretici güçlerin önündeki köstekleri temizleme,

toprak ağalarının topraklarına zor-alım uygulama, topraksız ve az topraklı köylüye toprak dağıtma gibi bir yolla ilerlerken toplumsal ve ekonomik özü açısından hâlâ burjuva niteliği ile özgün-lüğünü ortaya koyar. Genel olarak kapitalizmi ortadan kaldırmaz ve ulusal kapitalizme dokunmaz. Bu devrimin ucunun yöneldiği kapitalizm, emperyalizme sırtını

dayanmış olan; Stalin'in sözleriyle mali sermaye ile iç pazar arasında aracı rolü gören, Mao'nun sözleriyle de emperyalizm tarafından yetiştirilen beslenen ve onun toplumsal dayanağı olarak işlev gören komprador-kapitalizmdir. Devrimimiz, "siyasi olarak, devrimci sınıfların; emperyalistlerin, hainlerin ve gericilerin üzerindeki ortak diktatörlüğü için mücadele eder... İktisadi olarak emperyalistlerin, hainlerin ve gericilerin bütün büyük girişimlerinin ve sermayesinin ulusallaştırılması ve toprak ağalarının elindeki topraklarını köylülere dağıtılmasını hedef alır." Ne varki böyle bir devrim yani "bu Yeni Demokratik Devrim", "Özel kapitalist girişimleri genel olarak korur ve zengin köylü ekonomisini tasfiye etmez. Böylelikle bu Yeni Demokratik Devrim bir yandan kapitalizmin gelişmesine izin verirken, diğer yandan sosyalizm için gerekli ön şartları da yaratır." Dolayısıyla demokratik halk devrimimiz, yarı-sömürge, yarı-feodal toplumun ortadan kaldırılmasından sosyalist toplumu kurmaya doğru bir rotada yol alacaktır.

● Bu devrim, henüz tüm üretim araçlarının özel mülkiyetine el koymak gibi bir yolda yürümekte ve henüz sosyalist karakteriyle özgünlü-ğünü ortaya koyamamaktadır.

"DEMOKRATİK DEVRİM, NİTELİĞİ BAKIMINDAN BURJUVADIR"

● Lenin'in sözleriyle "Demokratik devrim, niteliği bakımından burjuvadır. Genel bir yeniden dağıtım, ya da "toprak ve özgürlük" sloganıdır ve bilinçsiz, ama yine de aydınlık ve mutluluk tutkusu içerisinde

olan köylü yığınların bu en yaygın sloganı bir burjuva sloganıdır. Ama biz Marksistler, proletarya ve köylülük için gerçek özgürlüğe giden yolun, burjuva özgürlüğü ve burjuva ilerlemesinin yolundan başka bir yol olmadığını ve olamayacağını bilmeliyiz. Unutmamalıyız ki, bugün sosyalizmi yakınlıklaştırmada, eksiksiz siyasal özgürlükten, demokratik bir cumhuriyetten, proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokratik diktatörlüğünden başka bir araç yoktur ve olmaz da."

● Lenin'in Rusya'nın toplumsal pratiğinden devrimle formüle ettiği bu yargıları, milyonların, onmilyonların Çin pratiğinde, daha da geliştiren Mao, yıllar sonra şöyle açıklayacaktır:

* "Yeni demokratik devrim, Çin'de emperyalistlerin ve gericilerin egemenliğini devirmesi fakat kapitalizmin anti-emperyalist ve anti-feodal mücadeleye katkıda bulunabilen hiçbir kesimi yok etmemesi bakımından sosyalist devrimden farklıdır."

YENİ DEMOKRATİK DEVRİM SOSYALİZME GEÇİŞ İÇİN HER TÜRLÜ ÖN KOŞULU YARATIR

● Proletaryanın öncülüğünde Yeni Demokratik Devrimimiz, dışta bağımsız ve tam anlamıyla ulusal kurtuluşa ulaşmak için emperyalizmin yıkılmasını; içte de, şehirlerde komprador sınıfının iktidar ve nüfuzunun etkisinin yok edilmesini, köylerdeki feodal ilişkilerin ortadan kaldırılmasını sağlamak" gibi bir karaktere bürünmek zorundadır.

● Sosyalizme geçişin maddi, kültürel vb. ön koşullarını yaratabilmek, devrimimizin ikinci aşamasına maddi zemin hazırlamak için devrimimiz birinci aşamada bu eşikten geçmek zorundadır. Yeni demokratik devrim, sosyalizme ulaşmak için kuvvet toplama, ona gerekli zemini hazırlamadır. Bu devrim genel olarak kapitalizmi ve özel mülkiyetin (anti-emperyalist, anti-feodal mücadeleye katkıda bulunan) kaldırılması değil, onun korunması gibi bir yolda yürüyecektir. Bu devrimin ilk aşamasının kaçınılmaz niteliğidir. "Toprak İşleyenindir" demek, toprağı feodal sömürücülerden köylülere devretmek, feodal toprak ağalarının özel mülkiyetini, köylülerin özel mülkiyetine dönüştürmek ve onları feodal toprak ilişkilerinden koparmak ve böylece bir tarım ülkesinin bir sanayi ülkesine dönüşmesini olanaklı kılmak demektir."

● Devrimimiz ulusal bir devrimdir. Çünkü, emperyalizm ve uşaklarına karşı ülkenin bağımsızlığı için savaşıyor; demokratiktir çünkü; köylü yığınlarını feodal baskı ve sömüründen kurtarıp, toprak sorununu çözmek için savaşıyor ve geniş halk kitlelerini faşizmin zulmünden kurtararak, halk kitlelerinin demokratik haklar elde etmesini amaçlıyor. Yeni Demokratik Devrim, proletarya önderliğinde geniş emekçi yığınların anti-emperyalist, anti-feodal devrimidir. Bu devrimin kendine özgü niteliğini belirleyen en önemli özellik ve özellikle de her türden oportünist ve revizyonist çevrelerce çarpıtılan ve karartılan can alıcı noktası, silahlı mücadelenin devrimin temel biçimi olması özelliğidir. Bu Yeni Demokratik

Devrimin, ülkemiz vb. ülkeler açısından TEMEL BİR ÖZELLİĞİDİR.

● Mao bu durumu şöyle formüle eder: "Çin'de silahlı mücadele özünde köylü savaşıdır ve partinin köylülükle olan ilişkileri ile köylü savaşıyla olan yakın ilişkisi farklı şeyler değildir." Devamla "Silahlı mücadele devrimin temel biçimidir." Şu sözler de Mao'nundur: "Partimiz devrimci silahlı mücadele sorununu doğru bir şekilde ele aldığımda gelişme, sağlanma, ve bolşevikleşme yolunda doğru bir adım atmış olur."

YENİ DEMOKRATİK DEVRİMİN SINIFSAK ÖNDERLİĞİ PROLETARYANIN ELİNDEDİR

● Yeni demokratik devrimin sınıfsal önderliği eski tip burjuva devrimlerde olduğu gibi burjuvazinin elinde değil, proletaryanın elindedir. Bu demektir ki, bu devrimde, gövdeyi oluşturan köylülüğün omuzları üzerinde taşıdığı kafa proletaryanın kafasıdır. Onun ideolojik, politik, örgütsel önderliğidir. Ve bu devrim "sosyalist devrim için gerekli hazırlıktır, sosyalist devrim ise devrimin kaçınılmaz bir sonucudur."

● Yeni Demokratik Devrim niteliği gereği bir köylü devrimidir. Mao, "köylülerin gücü Çin devriminin temel gücüdür." Stalin "ulusal sorun özünde bir köylü sorundur" derken yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki bu özgün durumu dile getiriyorlardı. Çin devriminin özünde köylü devrimi olduğu Mao tarafından sürekli belirtilerek, devrimin bu özgün yanı ortaya konmuştur. Ülke

nüfusumuzun yarısını köylülerin oluşturdu-ğu, ulusal sorunun çözümsüzce orta yerde sesinin tonunu perde perde durmaksızın yükselttiği düşünülürse, köylülerimizin devrimimizdeki rol ve önemi kolaylıkla anlaşılabilir. Köylülük sorununa bir aydan küçümsemesi, bir Troçkizm hastalığıyla ya da onu TEMEL GÜÇ olmaktan çıkaran Leninizm sapkınlıklarına karşın.

● Bu sorunda Troçkizm raylarına çökenler bu gerçeği

kavrama yeteneğini gösteremezler. Zira kuramsal işçilik onların muzdarip olduğu hastalıktır. Tıpkı öncülerini Troçki gibi- İşte, ardılları öncüllerini izliyor!

● Devrim ordumuzun bu gövdesini göremeyenler, demokratik devrimin özünün top- rak devrimi olduğu Leninist yargısını göremeyenler ya da bu niteliği karartanlardır.

● Çin, Hindistan, İran, Tür-

kiye v.b. ülkelerdeki devrimin niteliği ve perspektifine açıklık getiren "KOMÜNİST ENTER-NASYONAL PROGRAMI" şöyle seslenecektir:

● "Bu ülkelerde, feodalizme ve kapitalizm öncesi sömürü biçimlerine karşı mücadele verilmesi, sürekli olarak köylü toprak devriminin gerçekleştirilmeye çalışması ve yabancı emperyalizme karşı ve ulusal bağımsızlık için mücadele edilmesi belirleyici bir önem taşır."

● Komüntern programı üzerine konuşmalarında Stalin, POLONYA'yı proletarya diktatörlüğüne doğru gelişmenin ikinci tipine değil de "Polonya'nın ilk tipteki ülkelerden sayılması gerektiğini söyleyenlere şöyle seslenir:

● "Yoldaşlar, bu yanlıştır. Devrimin zaferinin derhal proletarya diktatörlüğüne götürüleceği, gelişmiş kapitalist ülkelerden başka kapitalizmin az geliştiği, feodal kalıntıların bulunduğu ve anti-feodal tipte özel bir tarım sorunu olan ülkeler de (Polonya, Romanya) vardır. Buralarda küçük burjuvazi; özellikle köylülük devrimci bir patlama durumunda mutlaka önemli bir söz söyleyecektir. Bu ülkelerde devrimin zaferinin proletarya diktatörlüğüne götürmesi için belli ara aşamalardan, diyelim ki proletarya ve köylülüğün diktatörlüğünden geçmek gerekebilir, mutlaka gerekecektir. Biz de aynı şekilde, Troçki gibi Şubat devriminden önce köylülüğün ciddi bir öneminin olmadığını günün sloganının "Yıkılsın Çarlık, İşçi Hükümeti Kurulusun" sloganı olduğunu iddia edenler vardı. Bildiğiniz gibi Lenin bu tür bir sloganla kendi arasında kesin bir sınır çizdi, küçük burjuvazi-

nin, özellikle köylülüğün rolünün ve özgül ağırlığının küçümse-nmesine karşı tavrı aldı."

● Demek ki köylülüğün devrimdeki rolü ve vazgeçilmez önemi belirleyici bir niteliklidir. Bu niteliği, köylülüğün devrimdeki temel güç, olgusunu reddedenler Troçkizmin eteklerine çulu sermek zorunda kalacaklardır. Zira bu özgün niteliği reddedenler, silahlı mücadelenin, bizimki gibi ülkelerde, proletarya önderliğinde bir köylü, toprak devrimi olduğu, gerçeğini göremez ve buna uygun silahlanamazlar.

İşte yukarıda söylenenler tam da Türkiye gerçekleridir ve İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın genel siyasi çizgisi bu gerçeklerden hiçte farklı değildir.

● Sizlere son olarak şunları söylüyoruz: Eğer gerçekten Türkiye halkının devrimci mücadelesinde dürüst iseniz, ideoloji ve siyasetinize inancınız ve güvenciniz tam ise gelin "doğru siyasetinizle"(!) İbrahim KAYPAKKAYA'nın genel siyasi çizgisini ML temelde mahkum edin. Marksist-Leninist olan bir çizginin Marksist-Leninist temelde nasıl mahkum edildiğini bizlere gösterin. Bizler de Marksizm-Leninizm'in ilkeli eleştiri-özeleştirme mekanizmasını işletelim. Eğer bunu yapamıyorsanız ilkeli eleştiri özeleştirme mekanizmasını siz işletin.

● Kaypakkaya hangi çözümlemesinde proletaryanın önderliğini reddetmiş, hangi çözümlemesinde Maocu fikirleri (ki zaten bu tanımlama yanlıştır. Mao Zedung Düşüncesi

Marksizm-Leninizm'den ayrı değildir) kaba bir tarzda ele alıp şabloncu bir biçimde Türkiye koşullarına indirgemıştır.

İBRAHİM KAYPAKKAYA ÜLKELERİN DEĞİL - ÜLKELERİN PEŞİNDEDİR

● Hayır sayın Özgürlükçüler, şablonculuk sizlere özgü bir olgudur. Kaypakkaya ülkelerin değil ilkelerin peşindedir. Ülkelerin peşinden koşmak, dogmatik tarzda sarılmak sizin pratiğinizde herkes tarafından açık ve net bir biçimde görülmüştür.

● Önderimiz İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları, Mustafa Suphi yoldaştan devrildikleri Türkiye proletaryasının kızıl bayrağını, komünist yolda can bedeli taşıyıp bizlere devretmişlerdir. Devrildiğimiz proletaryanın kızıl bayrağını savaşıarak, kanlarımızla daha da kızılaştırıp komünizmin kilometre taşlarından ilki olan Demokratik Halk İktidarının burçlarına dikeceğiz. Proletaryanın kızıl bayrağının üzerine tünemiş revizyonist-reformist-oportunist beyaz lekeleri kanlarımızla sileceğiz Şiarımız;

Halk İçin, Halkla Birlikte,
Halk Savaşı!...

ÜLKEMDE

-2-
bırak bu suskunluğu
karar verilmişse savaşa
ölümler sadece bir sınamadır
sabır bunu da çözer
günler bunu da

bir kuş zamanının
kırlangıç tüylü saatinde
soluklu bir lâle, kuytu bir gök
üç dolun zaman, açık sarı hâle
üç gece yarısı, "dört ölüm" pusuda
beş mevsim ve altı mayıs
ve onsekiz diyar-ı bekir
ve sen ey!..
yeşil gözlü direnişin küçük bacısı
ülkemin saçları seninle böldü turna
tellerini
sancılı göçlerin yıldırım çığlığına

-3-
bu bakışlar
halkların nevrozları yakışlarıdır
halaylarla atlayıp geçerler
üstünden
demirci kawa'nın isyanıyla
mazluma destan olmuş ateşlerin

delâl
halklar birbiriyle
sevişemedi daha ülkemde
pembe ipek örtüler
ve doyumsuz şafaklar hazırlamak
gerek...

SAVAŞLAR ŞÖLEN İSTİYOR!..

İ.Hakkı Adalı Kemal Soğukpınar Fevzi Yalçın, Reha Şen

Tuzla'da katledilişlerinin 3. yılında çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kızıl karanfillerini ve devrim yolunda toprağa düşerek ölümsüzleşen tüm devrimcileri saygıyla anıyoruz.

Arkadaşları adına Cemal SAİM

Üniversitelerde Devlet Terörü

Üniversitelerde Devlet Terörünü Meşrulaştırmaya Çalışan Faşist Cinayet Şebekelerinin katlettiği mücadelelerin Direniş Simgesi S.Şahin ölümsüzdür.

Egemen sınıflar ötedenberi uygulayageldikleri cinayet ve katliamlarına "anti-terör" yasaıyla hukuki statü kazandırıp yerinde infazlar serisini dahah sistematik ve kapsamlı bir biçimde uyguluyorlar.

Yıllardır Kürdistan'da açık olarak uygulanan devlet terörü anti-terör yasaıyla birlikte Türkiye kesitinde de aleni bir biçimde uygulamaya sokuldu. Son birkaç ay içerisinde Anti-terör yasasına dayanılarak Türkiye ve Kürdistan'da işlenen cinayet ve infazları anımsarsak eli kanlı ölüm mangalarının nedenli fütürsüz ve pervasızca hareket ettiklerini açık bir biçimde görürüz.

19 Mayıs gecesi İstanbul Hasan Paşa'da İsmail Oral ve Hatice Dilek, Kanarya'da İ.Ü. Edebiyat Fakültesi öğrencisi Murteza Kaya, 12 Temmuz'da yine İstanbul ve Ankara'da Niyazi Aydın, İbrahim Erdoğan ve on arkadaşının, Diyarbakır'da HEP il başkanı Vedat Aydın'ın katledilmesi, Tunceli Mazgirt'te İ.T.Ü. öğrencisi Naki Gökso'nun hunharca katle-

dilmesi ve daha onlarca cinayeti Anti-terör yasasının uygulamaları olarak görürüz.

"Yargılamadan infaz" biçimine bürünen anti-terör yasası cinayetleri toplumun emekçi sınıf ve katmanlarının tümüne yönelmiş durumdadır. Cinayetler zincirinin en son halkası üniversitelere kadar uzanarak 3 Eylül 1991 günü siyasi polis tarafından Mimar Sinan Üniversitesinin Fındıklı kampüsünde yapılan saldırı sonucu aynı üniversitenin öğrencisi Seher Şahin 3. kattan aşağı atılarak infaz edilmiştir. Suçu üniversiteye yeni gelen öğrencilere kayıt işlemle-rinde yardımcı olmak amacıyla bir grup arkadaşıyla birlikte Rehberlik ve Dayanışma masası açmaktır. Yani suçu tek tip şekillenmeye karşı çıkan, YÖK'e, Mütevelli heyetlerine, paralı eğitim ve özel statüye hayır demenin onurunu taşıyan, demokratik üniversite mücadelesinin bilinciyle ön saflarda olan devrimci-demokratik bir genç olmaktadır.

10 Eylül Salı günü Seher'in cenazesi 1500-2000 kişinin katılımıyla Silivrikapı mezarlığında toprağa verildi. Mezarlık çevresinde geniş güvenlik önlemleri

alan cinayet şebekelerinin eşliğinde Kozlu camiinden Silivrikapı mezarlığına doğru "Seher'in katillerinden hesap soracağız", "Seher Şahin ölümsüzdür" pankartları açılarak yürüyüşe geçildi. Korfezin önünde analar başalarına bağladıkları siyah üzerine kırmızı band ile kitlenin çöküşünü arttırarak kinini bir kat daha biletti. Yürüyüş esnasında "Devrim şehitleri ölüm-süzdür", "Seher'in katillerinden hesap soracağız", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek" sloganları çöküşü ve gür bir şekilde atılarak, saygı duruşu ve devrim andı içen kitleler marşlar söyleyerek dağıldı. Polisin müdahalede bulunmaya cesaret edemediği cenaze töreni toplumsal duyarlılığın yalnız ölümlerde değil, daha öncesinde de mücadele içerisinde sahip çıkmamız ve ortak bir siyasi platformda birleştirmemiz gereken bir öge olması ge-

rekliliğini bizlere öğretmiştir. Evet, Seher Şahin'in üniversitelilere kadar gelinek katledilmesi bize şunu açık ve net bir şekilde göstermektedir: Devletin de terör fırtınası dalga dalga genişleyerek, daha da azgınlaşarak yayılmaktadır. Bu katliamlar zinciri bulunduğumuz her alanda kitlesel, örgütlü dalga kıran vazifesi görecek olan direniş mevzileri yaratmakta yani kitlelerin kahredici gücünü bir potada birleştirerek faşist diktatörlüğün karşısına çıkarmaktan geçer. Bunun için en önemli sorumluluk öncelikle devrimcilere hele hele radikal devrimcilere düşmektedir. Unutmayalım ki anti-terör yasasının asıl işlevi devlet terörünü her alan

da meşrulaştırarak radikal devrimci mücadeleyi kitlelerden izole etmeyi pasifist, uzlaşmacı, revizyonist unsurları düzenin yedek lastiği haline getirmeyi amaçlamaktadır.

Bütün bu olgular ışığında durmaksızın enerjimizin en üst sınırını zorlayarak birleşik devrimci kampanyalar örgütlemeliyiz. Kesintisiz ajitasyon ve propogandayla kitleleri saflarımıza, faşist diktatörlüğü de teşhir ve tecrite seferber etmeliyiz.

"Hasanpaşa Operasyonu" Mahkemesi

"Beni Ancak Enternasyonal Proletarya Yargılar, Siz Değil!"

Barbara Anna KİSTLER
Hasanpaşa katliamının ardından "İsviçre'li Gazeteci" olarak tutuklanan Enternasyonal devrimci Barbara Anna KİSTLER'den Mahkeme Heyetine:

"BENİ ANCAK ENTERNASYONAL PROLETARYA YARGILAR, SİZ DEĞİL!"

19 Mayıs 1991 akşamı İsmail ORAL'ın evinde polis tarafından gözaltına alınarak 15 gün fiili ve psikolojik işkenceye tabi tutulan "İsviçre Vatandaşı" Barbara Anna KİSTLER 16 Eylül '91 Günü ilk kez çıktığı mahkemede gazetecilerin yoğun ilgisiyle karşılaştı.

Yabancı basın ajansları

ve İsviçre Konsolosluğundan görevlilerin de izlediği mahkemeye, günlük basın mensuplarının olağan olmayan ilgilerinin nedeni, mahkemenin ertesi günü Güneş gazetesinde dışında hiç bir Gazetenin bu mahkemeye ilişkin haber vermemesinden anlaşılmuştur. Evet Barbara Anna KİSTLER Mahkemede burju-

Barbara Anna Kistler "Sonuç olarak Emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadele de halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyurum."

uygun olarak, mücadelenin boyutlandığı ülkelerin ML hareketlerine destek vermeyi Enternasyonal bir görev olarak görüyorum. "Komünizm öldü" çılgınlıklarının atıldığı şu süreçte bu görev bir kat daha artmıştır."

Rusya'da son darbeyle dünya kamuoyunu işgal eden olayları da irdeleyen Barbara Anna KİSTLER 80'li yıllarda hantallaşan bürokrat burjuva iktidarın burjuvazinin gereksinmelerine yanıt verememesi bürokrat burjuvaziyi yeni arayışlara itmiş, prestoika (yeniden yapılanma) ve Açıklık (glasnost) politikalarına karşın halkın yükselen mücadelesi ulusal bağımsızlık istemlerini ve işçi sınıfının yaşaml düzeyini iyileştirmeye teka-bül eden isteklerin karşılanamaması ve Bürokrat burjuva klikle, sırtını ABD'ye yaslayan serbest rekabetçi klik arasındaki gizli çatışma Bürokrat burjuva kanadı darbe yapmaya götürmüştür dedi.

"Bazı küçük burjuva hareketler bu darbeyi "sosyalizme geri dönüşü" ne yorumladılar. Bu zavallıların hali gerçekten daha kötüydü. Devrimi bir avuç madalyalı generale bırakan, onlardan medet bekleyenler bir kez daha gördüler ki, devrim kitlelerin eseridir. Devrimi kitlelere mal edemeyenler, devrimi gerçekleştirme yeteneğine de sahip değildiler. Bir avuç "öncü"ün gerçekleştireceği devrim de bir avuç "öncü"ye hizmet edecektir." diyen KİSTLER: "ABD'nin "yeni dünya düze-

va basın umduğu; gözyaşı döken yabancı "zavallı kadın" görünümünde değil, Markizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesini savunan, uluslararası işçi sınıfı davasına yaptığı katkılardan onur duyduğunu haykıran, burjuva basının katliam sahibi cellatlarla işbirliğini ve suç ortaklığını yargılayan kararlı bir devrimci olarak mahkeme salonunda var oluyordu. Böyle olunca da, burjuva basın için bir haber değeri taşııyordu! Poliste tek bir kelime söyleyerek ve savcıda dahi "susma hakkımı kullanıyorum" tavrını sürdürerek öncelikle burjuva basın için bir sır küpü olan Barbara'nın sustuğu süreç boyunca burjuva basını hayal ürünü haberciliği bu sorguda teşhir ediliyordu.

"Hasanpaşa operasyonu süresince ve sonrası burjuva basını, polisle işbirliği içerisinde, bir yanda İsmail ORAL ve Hacı DİLEK'in

infazını meşrulaştırmaya çalışırken, diğer yandan kişiliğime yönelik temelsiz iddialarda bulunmuştur. Burjuva basınının yalan üzerine kurulu haberlerini çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı ve dünya halkları çok iyi biliyor. Ama yine de Türkiye halkının ve dünya kamuoyunu bilgilendirme gereği duyuyorum." diyerek savunmasına başlayan Barbara Anna Kistler kendi durumunu şöyle açıklıyordu:

"Komünist olma çabasında olan bir devrimciyim. İşçi sınıfı bilimi olan Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi bilimine inanırım. Dünyada kurulu sömürü düzeninin ancak ve ancak proletarya önderliğinde dünya halklarının emperyalizme, Sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı verdiği haklı ve meşru mücadeleden geçtiğine inanır ve savunurum. Emperyalist zincirin en ince halkasından koparılması gerçeğine

ni" şiarı altında dünya halklarını daha çok köleleştirmek ve dünyanın rakipsiz tek hakimi olmak çabasının sevinç çıgıllarıyla dünya halklarına empoze edilme çabalarına karşın, "Dünyanın en ücra köşelerinde dahi yükselen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadeleleri emperyalistlerin sevinç çıgıllıklarına devrimci, baş kaldırııcı cevaplar vermektedir...."

" Devrim Rüzgarının bugün ortadoğu ve Latin ülkelerinde estiğini" söyleyen KISTLER "özellikle Peru komünist ve Partisi Türkiye'de TKP/ML Önderliğinde yükselen sosyal kurtuluş mücadelesinin ezilen dünya halklarına umut verdiğini belirtirken, sorgusunu şöyle sürdürdü.

" TKP/ML her şeyden önce bilimsel olarak doğrudur. ML-MZD bilimi ile donanmıştır. Çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının öncü müfrezesidir. O her ML parti gibi nesnel gerçeklere dayanan, tarihsel ve toplumsal gelişmenin durdurulmaz akışının yatağı olma özelliğini taşıyor. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını gerçek kurtuluşa götürecektir tek ML partidir. Yükselttiği kızıl sancak, lekesizdir. Enternasyonalist görevlerinin bilincinde ve gücü oranında bunu yerine getirmeye çalışan bir partidir.

Kurulu sömürü düzenin koruyucu kurumlarından biri olana mahkemeniz veya mahkemeleriniz "mevcut anayasal düzeni yıkıp, yerine ML bir düzen kurma"

gibi gerekçelerle yüzlerce TKP/ML üyesine binlerce devrimciye idam, müebbet ve çeşitli hapis cezaları verdi. Peki mevcut düzenin kime hizmet ettiğini, ML tarafından bu düzenin yıkılarak yerine getirmeye çalıştığı düzenin kime hizmet ettiğini, sözde adına hareket ettiğiniz, ezilen Türkiye halkına açıkladınız mı? Bunu açıklayabilme yürekliliğini gösterebildiniz mi? Elbetteki hayır. Çünkü sizin göreviniz kuru sömürü düzenini maskelemek ve demokratik bir görüntü vermektir. Ama özellikle terör yasasıyla birlikte maskenin altındaki kara yüz hiç bir gizliliğe gerek duyulmadan tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Hasanpaşa'da bir çatışma görüntüsü altında katledilen İsmail ORAL ve Hatice DİLEK, Diyarbakır'da Vedat AYDIN, İstanbul'da 12 Devrimci-Sol savaşçısı, Murteza KAYA ve onlarca devrimci Devlet terörünün vahşiliğini ve perveasızlığını gözler önüne sermektedir.

"Dünyada ve Türkiye'de halka karşı uygulanan bu baskı, zulüm ve sömürü biz devrimcilere ve komünistlere dünyanın her köşesinde emperyalizme karşı proletaryanın kızıl bayrağını yükseltmemiz gerektiğini gösteriyor. Emperyalistlerin merkezi silahlı gücüne karşı halkların silahlı gücünü oluşturmak gerekli ve zorunludur. Dünyanın her köşesindeki devrimciler ve komünistler bu sorumluluğu

yüreğinde hissetmeli ve bunu oluşturmak tüm gücü ile çalışmalıdırlar. Komünistlere karşı yürütülen savaş, tüm dünya halklarına karşı yürütülen savaştır. Tüm dünya komünistleri ve devrimcileri bu anlayışla hareket etmeli, mücadelenin yükseldiği ülke devrimcilerine enternasyonal dayanışma temelinde yardım etmelidir.

Enternasyonal görevlerinin bilincinden hareketle, ML bir çizgiye sahip olduğuna inandığım TKP/ML'yle enternasyonal bir dayanışma içerisine girdim. TKP/ML'ye yardımlarım tercüme düzeyinde olmuştur. TKP/ML üyesi değilim. TKP/ML ile tanışmam Avrupa'da tanıdığım bir TKP/ML taraftarı sayesinde olmuştur. Bu arkadaşın ismini açıklama gereği duymuyorum.

İsmail Oral ve Hatice Dilek'in polis ve burjuva basın tarafından çatışarak öldü yolundaki, suç ortaklığına ilişkin de açılmalarda bulunan Barbara : " Bu konuda iki noktaya değinmek istiyorum. Beylerbeyindeki evde ele geçirilen iki klanşnikof marka silah dosyada bir silahmış gibi gösterildi. Büyük bir ihtimalle diğer silah Hasanpaşa'da İsmail Oral'ın "kullandığı" söylenen silah olarak gösterildi. Bu silah katledilen iki insanı "çatışarak öldü" süsü verilmek için kullanıldı.

İkinci olarak: Polis İsmail Oral'ın on dakika önce

evden telefon ettiğini söyleyerek telefonu dinlediğini belli etti. Bu İsmail Oral'ın istendiğinde sağ yakalanabileceğinin kanıtı iken, İsmail'i açıkça katlettiler. Şimdiye kadar mahkemenize sunulan deliller, zaten bunun açıkça bir katliam olduğunu göstermiş olmasına rağmen, katiller hakkında herhangi bir soruşturmanın açılmaması, katillerin açıkça korunduğunu göstermektedir." dedi.

"Sonuç olarak Emperyalizme, faşizme ve tüm dünya gericiliğine karşı mücadelede halkların devrim davasına yardımcı olabildiysem bundan ancak gurur duyuyorum.

Bu nedenden dolayı beni yargılamak size düşmez, beni yargılayacak tek güç Enternasyonal Proletaryadır.

Yaşasın Marksizm-Leninizm Mao Zedung Düşüncesi!..

Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi !..

Sloganlarıyla sorgusunu tamamlayan Barbara Anna KISTLER için mahkeme tutukluluğuna devam kararı veriyordu.

Küçükçekmece Belediyesi İşçileri Kararlı

İstanbul K.Çekmece Belediyesi'nde her ay olduğu gibi bu ayda maaşlar ve ikramiyeler zamanında ödenmedi. 1 Mart 1990'da imzalanan T.İ.S.'ne göre, "işçilerin maaşı her ayın 14'ünde ödenir" denmektedir. Ancak K.Çekmece Belediyesi anlaşmanın bu maddesini her ay ihlal etmekte, maaşların ödenmesini günlerce geciktirerek, ve ikramiyeleri de ödemeyerek işçileri zor duruma sokmaktadır. Bunun gibi daha birçok sözleşme maddelerine uyulmuyor.

14 Eylül'den beri maaşlarını alamayan K.Çekmece Belediyesi'nin bütün birimlerindeki işçiler, 23 Eylül '91'de Belediye Başkanlığı binasına gelerek veznede maaş kuyruğuna girdiler. Başkanın da kendileri ile görüşmeyi kabul etmemesi üzerine işçiler, Belediye Başkanlığı binasının bahçesinde topluca oturma eylemi başlattılar. Eylemin 3. gününde bahçede oturan işçilerin ellerinde "Toplu İş Sözleşmesinde verdiğiniz sözleri tutun.", "Hak verilmez, alınır", "İşlemek, özgürlük", "Emek en yüce değerdir", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız", "İşten atılma tehditlerine son" yazılı dövizler bulunmaktaydı.

Eylemin 3. günü, öğle sa-

atlerinde Belediye iş genel teşkilatlandırma sekreteri Hüseyin ÖZKAN ise belediyeye işçisinin sorunlarına sahip çıkmak onları bu haklı direnişinden dolayı desteklemek yerine: "Vatansever Türk işçisinin bu zorlukların da altından kalkacağını"! belirterek birçok işçiyi şaşkınlığa uğrattı. Konuşmasının başında belirttiği gibi kendisinden başka kimseye de söz hakkı vermiyerek "demokrasi konusundaki anlayışında işçinin demokrasisine benzemediğini göstermiş oldu.

Bir süre sonra da Bem-Sen Sekreteri kısa bir konuşma yaparak işçilere; "Direniş geleneklerinizi kendi mücadelemizde ışık olarak alıyoruz. Mücadelelerinizi destekliyoruz. Haklıyız-Kazanacağız" diyerek destek verdiklerini belirtti.

Kendileriyle konuştuğumuz işçiler, hemen her ay bu eylemlerin olduğunu, çünkü işverenin her ay toplu sözleşmeyi ihlal ettiğini belirtiyorlar. "İşveren eğer bizden iş barışı istiyorsa, görevlerin yerine getirilmesini istiyorsa, ekonomik ve demokratik haklarımızı güvence altına alan Toplu İş Sözleşmesi'ne uymalıdır. Aksi halde eylemlerimiz sürecek."

diyorlar. Bunun yanında geçici işçi sorununa da değinen işçiler, Bakanlıktan yeterli kadro gelmediği için, ihtiyaç olan işçilerin büyük kısmını geçici (kadrosuz) işçiler olduğunu söylüyorlar. Kadrosuz işçiler ile ilk zamanlar 6 aylık sözleşme imzalanırken bu, zamanla keyfi bir şekilde 3 aya, daha sonra da 1 aya düşürülmüştür. Kadrosuz işçiler, kadrolu işçilere göre daha olumsuz koşullar içindeler. Sözleşmeleri bittiği zaman işten atılma durumu ile karşılaşıyorlar. Ayrıca belli bir süre kadrolu işçilerin yararlandığı Toplu İş Sözleşmesi haklarından da yararlanamıyorlar. Belediye bünyesindeki 1400 işçiden, 900'ün üzerinde işçi kadrosuz olarak çalıştırılmaktadır.

Belediye yönetiminin ayrıca, işçilerin Ekonomik-Demokratik Hakları için sürdürdüğü mücadelesini bölmek ve etkisizleştirmek amacıyla sürgünlere de başvurduğunu söylüyorlar. Ör-

Belediye işçileri omuz omuza, bir ağızdan sloganlarla haykırarak hakları için yürüyorlar.

neğin; Merkezdeki bir işçiyi hiçbir neden göstermeden eline bir belge vererek Belediye'nin başka bir birimine gönderip, sözde tayin (işçilerin deyişiyle sürgün) ediyormuş. O birimde de ihtiyaç olmadığı için, sürgün edilen işçi bir süre hiçbir şey yapmadan oraya gidip gelmek zorunda bırakılıyormuş. Daha sonra da çalışmadığı gerekçesiyle işten çıkarılmaya çalışılıyormuş. "Amaç, mücadeleciler sınıf bilinçli işçileri işten uzaklaştırıp, yerine

torpilli, kendi elemanlarını almak" diyor işçiler.

K.Çekmece Belediye İşçileri, mücadele sonucu elde ettikleri ve Toplu İş Sözleşmesiyle resmileşen Ekonomik-Demokratik haklarının verilinceye kadar, eylemlerini çeşitli boyutlarda sürdüreceklerini belirttiler.

Kazlıçesme'de Direniş Sürüyor

Kazlıçesme'de 29 Ağustos'tan beri devam eden bir direniş var. Bu direniş, yıllarca bütün haklardan yoksun olarak sömürülen, örgütlenme ve birlikte hareket etme bilinciyle mücadeleye

yönelen, bu yüzden de patronların keyfini kaçırarak işten atılan işçilerin direnişidir.

Kazlıçesme Kemaller-Deri'de çalışan işçiler, 29 Ağustos'ta işten atılmış-

lardır. Hem de hiç bir hakları (tazminat, haftalık ücret, ikramiye vb.) verilmeden ve hiçbir gerekçe gösterilmeden... Ancak işçiler bunu öylece kabullenip susmamışlar. O günden beri her gün iş yerine gelerek kapıda otur-

ma eylemi yapmaya başla-
mışlar. Konuştuğumuz işçi-
ler süreci şöyle anlatıyorlar:
"Biz uzun süredir Kazlıçeş-
me'de yapılan direnişler ve
toplu sözleşmeler dönemin-
de sendika içerisinde yer al-
mıyorduk. Patronun 'Biz bir
aileyiz, niye birbirimize düş-
man olalım; sizin sendikali
olmanıza gerek yok, ben
bütün haklarınızı size vere-
ceğim, yeter ki hep birlikte
olalım' yollu vaatlerine al-
dandık. Hatta 1989 yılında
toplucu sendikadan istifade
ettik ve işe yeni girmiş gibi
işlem yaptırıldı. Bütün bun-
ların patronun aldatmacası
olduğunu son gelişmeler
bize öğretti. Geçen süreç içe-
risinde, Kazlıçeşme'de bulu-
nan diğer Deri işçileri, müca-
dele ederek sahip oldukları
Toplu İş Sözleşmesinde yer
alan haklarını alırken. Bizim
durumumuz hep kötüleşti.
En son patronun aldatmaları
karşısında sesimizi yükseltti-
ğimizde, bir sabah işten atıl-
dığımızı öğrendik. Atılma-
mızın sebebi tekrar
sendikaya başvurmak ve
sendikali olmaktı. Hatamızın
farkına varıp, örgütlülü-
ğe doğru yeniden adım at-
mamız işten atılmamıza
neden oldu."

Deri İşçileri 1989-90 yıllarındaki mücadeleleri ve kararlılıkları sonucunda birçok kazanım elde etmişlerdi. Bu durumdan hoşnut olmayan patronlar, işyerlerini Tuzla'ya taşıma, kapatma bahanesiyle sendikali işçileri işten atma, daha sonra işyerini açarak sendikasız işçi

alıp, hem durumu kurtarma, hem de aktif olarak mücadele eden sendikayı etkisizleştirmeye çalışma yoluna gittiler. Büyük çapta işten atmalar sonucunda, örgütsüz kalan işçiler üzerinde azgın bir sömürü uygulamaktadır. Bu süreçte işçiler, keyfi işten atmalara karşı haklarını arama mücadelesini yeniden yükselttiler. Bahar ve yaz aylarında sendikasının aktif tavrı ve işçilerin kararlılıklarıyla dayanışma sağlanmış ve önemli kazanımlar elde edilmiştir. Birçok işyerinde işçiler sendikaya üyelik için başvurmuştur. Sendikanın Bakanlık tarafından işlemlerinin geciktirilmesi, dayanışmayı zayıflatamamıştır. DER-KON Deri fabrikasında yapılan 25 günlük direniş sonucunda, işveren sözleşmeye oturmak zorunda kalmıştır.

Genelde Kazlıçeşme işçilerinin dayanışmasıyla 3

Eylül 1991'de toplu sözleşmeler olumlu yönde imzalanmıştır. Bu süreçte örgütlülüğe yönelik KEMALLER DERİ'de 33 kişi, YÜKSELLER DERİ'de 7 kişi işten atılmıştır. Buna karşı topluca direnişe geçen işçiler, YÜKSELLER DERİ'de 3 gün sonra işverene geri adım atarak, atılan 7 işçinin tekrar işe alınması sağlanmıştır. Ancak, KEMALLER DERİ'e atılan işçilerle dayanışma içinde olan, geri kalan 43 kişi de işten atılmıştır. Atılma gerekçesi olarak, 17. madde gösterilmiştir. İşverenin, tespit için iş yerine getirdiği Noter, bütün işçilerin adını alarak patronun lehine, 17. maddeden zabıt tutmuştur. Öyle ki bu zabıtta adı geçen işçilerin kimisi o dönem yıllık iznini kullanmak için memleketinde, kimisi de her şeyden habersiz çalışmaktadır. Hatta Tuzla'daki fabrikada bekçilik yapan kişide ayelhine zabıt tutulanlardandır. Noter bu zabıtı

İşverenin çeşitli oyunlarına karşı deri işçileri direnişin silahlarıyla

nasıl ve neye göre tutmuş-
tur? Tabii ki hiçbir veri yok-
tur elinde. İşverenin isteğine
uygun zabıt tutan Noterin,
bunu ne karşılığında yaptığı
da malum. Ayrıca güvenlik
güçlerini de yanına alan pat-
ron, 25 Eylül günü "Mafya-
dan" olduğunu söyleyen
adamlar tutarak, işçileri si-
lahla tehdit ettirerek direnişi
kırmaya çalışmıştır. Bütün
bunlar KEMALLER DERİ'de
işçilerin kararlılığını engelle-
yemiyor. Geçmiş direniş tec-
rübeleri ve örgütlü mücade-
lelerin başarıya ulaştığı
bilinciyle 76 işçi direnişe
devam ediyor. Haber hazırlanırken 29. gününde olan di-
reniş, fabrika önündeki oturma eylemi ile sürmekteydi. İşverenin depodaki malları çıkarmasını da engelleyen işçiler, "Dindar"lık örtüsü altına gizlenerek, insanları sömürüsünü katmerleştiren patron "Hacı" Adnan KEMAL'in alçakça itiraflara giriştiğini, bu iddialarını doğru olmadığını söylüyorlar. Patronun "size çarmlıha gerdireceğim", "hepiniz sokak militanlarıdır" sözlerine karşılık, haklarını arayan herkesin böyle karalandığını, her türlü polis-mafya, işveren-noter işbirliğine rağmen; işçilerin birliğinin daha güçlü olduğu inancıyla direneceklerini ve kazanacaklarını söylüyorlar.

Deri-İş Sendikası yetkilileri de, yıkım, taşınma bahneleriyle işçilerin örgütsüz bırakılmaya çalışıldığını; sendikanın etki alanının daraltılıp, yok edilmeye çalışıl-

dığını; sendikanın etki alanının daraltılıp, yok edilmeye çalışıldığını söylüyorlar. Fabrikaların çevre illere dağılması nedeniyle, bu bölgelerdeki (Tuzla, Çorlu-Bursa, Uşak, Gönen) sendika faaliyetinin ve örgütlenmenin güçlendirilmesi gerektiğini söylüyorlar. Çünkü bu bölgeler, örgütlenme olmadığı için asgari ücretle ve sendikasızsız işsiz çalıştırmaya elverişli olması nedeniyle işverenler tarafından tercih ediliyormuş. İşveren, kazanılmış hakları yok etmek için, taşınarak diğer bölge-

lerdeki örgütlü mücadelenin zayıflığını kendi yararına kullanıyor.

Deri işçileri, mücadelenin getirdiği deneyimlerle hatalarını görüyor ve gerçek örgütlülüğün-kazanmanın yolunun direnmekten, mücadele etmektir ve sınıf sendikasını yaratmaya çalışmaktan geçtiği bilinciyle, atıkları adımlarla diğer sınıf kardeşlerine örnek oluyorlar.

Coca Cola'da

İşveren Ve Faşist Sendika İşbirliğine Son!

Ankara Bürosu

Coca Cola'nın Ankara fabrikasında "mevsimlik işçi" statüsünde çalıştırılan işçiler yaz mevsiminin bitmesi bahane edilerek işten çıkarıldılar. 500'ün üzerindeki işçinin çalıştığı fabrikada 15 tane kadrolu kadın işçi bulunuyor. Coca Cola şirketi bu yıl mevsimlik işçileri tırpalanmaya 30 işçiyi çıkararak başladı.

Coca Cola Ankara fabrikasındaki Hak-İş'e bağlı Tek Gıda İş Sendikasının işçi temsilcisi Muammer

Aşgıt'in işveren temsilciliği yapması işçilerin sendikaya bakış açısını değiştirdi. Coca Cola'da işçilerine sendikaya üye olmasıyla başlayarak dönen dolapları işçiler şöyle anlatıyor: "İşe alınan her işçiye idarede Hak-İş'e bağlı Tek Gıda İş sendikasına üye olursa, sosyal yardımlardan yararlanacağı ve her ay 100 bin lira ek ödeme yapılacağı söylenir. Ücreti düşük olan işçi bu yolla sendikaya üye olur. Ne hikmetse her seçimde temsilci seçilen Muammer Aşgıt, emekliliği

dolmuş, sendikadan, sendika temsilciliğinden, dolaşısıyla işçi temsilciliğinden haberi olmayan, işçilere vereceği sendikal bilinç şöyle dursun, fırsat buldukça onları tehdit eden, muhbirleyen, çıkarı için her türlü işi yapan, lümpen birisidir. İşçiler özellikle kadın işçiler Muammer Aşgıt'in kişiliğini iyi tanıdıkları için bir şey sormaktan dahi korkmakta ve böylece temsilci "bey" in işi iyice kolaylaşmaktadır. Sendika üyesi işçilerin sendika şubesine uğrama, haklarını sorma, sorunlarını iletme yollu girişimlerini bizzat işverene muhbirlemektedir. Bunun en ilginç kanıtı, sendikaya eleştiri getiren kadrolu bir işçiyi işçi temsilcisinin işten çıkartmasıdır."

İşletme, Ambar ve kazan dairesi şeklinde üç bölüme ayrılan fabrikada işçilerin birbiriyle görüşmeleri yasaklanmış durumda. İşletme bölümünde memurlara ayrıcalıklı davranıldığı işçiler tarafından ifade ediliyor. Fabrikada azgın sömürünün devamını sağlamak için yazılı olmayan yasaklar gündemdedir. Bu yasakları işçiler şu şekilde sıralıyor: "Fabrika içerisinde kadın ve erkek işçilerin konuşması yasak. Coca Cola içmek işçilere resmen yasak. kadınlar için 15 dakika olan lavabo saati keyfi uygulamalarla 10 dakikaya düşürülmüştür, bu uygula-

ma ceza yolu olarak konmuştur. Yeni işletme müdürü Amerikalı Alp Amasya tarafından 8 saat içerisinde oturmama, kesinlikle konuşmama ve yine meşrubat içme yasakları getirildi. Fabrikada sürekli amir değişimi uygulanmakta, amirlere sonsuz yetki verilmekte ve bu bir yaptırım aracı olarak kullanılmaktadır. Her ayın ilk çarşambaş sözde özel yemek çıkar. Memurlarla işçilerin birlikte oturması için masalar yan yana konur. Cola işçisi ayda bir insan sınıfına konur. Oysa normal zamanlarda işçilerle memurların beraber oturması yasaktır. Yemekhanenin içindeki memurlara ayrılan son derece lüks bölüme işçilerin girmesi yasaktır. Kadın işçilere haftada 2-3 kez baskı toplantıları yapılıyor. Kadın işçilere ayrıca her gün yeni yasaklar getiriliyor. Özel yaşamlarına dahi karışılıyor. Yeni yasaklara uymayan işçiler işten atılma yollu tehditlere uğramaktadır."

İşveren sendika üyelerinin toplu sözleşmeden doğan haklarını keyfi yollarla kısıtlamaktadır. Kadrolu işçilere 2 takım iş elbisesi verilirken, kadrosuzlara verilmemekte, kadrolulara çift gömlek, kadrosuzlara tek verilmektedir. Altı ayda bir verilen çift havlu kadrosuzlara tek verilmektedir. Yakıt parası,

bayram harçlığı çıkışa bırakılmakta, kadrolularınki sözleşmede geçen zamanda ödenmektedir.

Fabrikanın harcamalarıyla, fabrika bahçesinde idari personel, mesai saatinde amerikanvari havuz başı kokteyleri düzenleyip çilinginca eğlenmekte, viskiler şaraplar dökmektedir.

Bordrosunu bile hesaplayamayan işçilerin ücretlerinde her ay usulsüz kesintiler yapılmaktadır. Mesailerin 90 saate kadar kesilmesi, pazar mesailerinin usulen 3 yevmiye olması gerekirken bazen 2 bazen hiç verilmemesi, bayram mesailerinin zamsız veya söylenilen yüzdenin çok altında verilmesi şeklinde sıralanıyor.

Mesai ücretleri 90 saate kadar kesilen işçiler işçi temsilcisiyle yaptıkları görüşmede, işçi temsilcisi tarafından ima yollu tehditlerle karşılaşmışlardır. Ayrıca mevsimlik işçiler işten çıkarılırken sözleşmenin 13. maddesi a bendi gereği işi 6 aydan az sürmüş işçiler çıkarılmadan 2 hafta önce haberdar edilmemiş, hiç bir sendikal hak gözetilmemiştir.

Umut Dağlarda İşçiler Dağda

Karakaya Maden İşletmelerinde İşçi sınıfının hiç yabancı olmadığı olaylar yaşandı, işçiler üretimden gelen güçlerini kullanarak Türkiye Maden İş Sendikası'na üye oldular. Ve Karakaya İşvereni Hakkı Köse'de üzerine düşeni yapıp işçileri ocağın kovdu... Sonra beklenmedik gelişmeler oldu, 350 işçi madenden 2 km. uzaklıktaki DİRENİŞ TEPEŞİ olarak adlandırdıkları dağ başına kamp kurdular.

Dağa çıkma eylemi gerek devrimci demokrat çevrelerde gerekse burjuva basınında genişçe yankı uyandırdı.

DİRENİŞ TEPEŞİ'ndeki işçileri ziyaret eden bir sendikacı arkadaşımızın izlenimlerini okurlarımıza sunuyoruz:

"Karakaya maden ocağı işçileriyle dayanışmak amacıyla Ankara'dan bir grup sendikacı direnişin 70. günü Çorum'a gittik. Birbiri üstüne diklenmiş dağlardan ve keskin virajlı yollardan geçerek kamp yerine vardık. Dördü dışında tümü Zonguldak'lı olan işçilerin çoğu (üç yaşlı işçi dışında) genç insanlardı. İşçiler bizi coşkuyla karşıladılar.

Karakaya'da 350 kişiyle başlayan direniş 323 kişiyle sürüyor. 163 işçi geçici olarak Zonguldak'a ailelerinin yanı-

na gitmişler ve bugünlerde dönmeleri bekleniyordu. İşçiler üyesi oldukları Türkiye Maden İş Sendikası'na çok kızıyorlar. Sen-dikanın sınıfın çok gerisinde pasif ve uzlaşmacı kaldığını düşünüyorlar. Sendika, işçilerin dağa çıkmasını engellemeye çalışmış. Sendika başkanı Hasan Hüseyin Kayabaş'ın "tazminatlarınızı alın gidin, burada beklemenize gerek yok" sözü hala işçilerin belleğinde. Sendika dağdaki işçilerin sorunlarıyla da ilgilenmiyor, sendika aidatı vermiyor. Sadece yiyecek yardımı yapmakla yetiniyor. Direniş tepesine etkin katkıyı Çorum İnsan Hakları Derneği ve Türkiye Maden İş Sorgun Şubesi yapıyor.

Karakaya'da sendikalaşma faaliyeti başlayınca ya işçilerin içinden ya da sendikadan kaynaklı bir ihbar sonucu işveren durumu öğreniyor. Direnişçi işçiler olay sonrası tazminatını alıp giden bir işçinin ihbar ettiğinden kuşkuluyor Kurban Bayramı tatilinden dönen işçileri çevresine toplayan işveren "sizin önderleriniz kimse çıksın ortaya!" diyor. Yanıt olarak 350 işçi öne çıkıyor. Bu tavır karşısında çılgına dönen Hakkı Köse "S... olun gidin" diyerek işçileri ma-

denden kovuyor. Aynı günün gecesi Hakkı Köse'nin kardeşi de işçilere hakaret edip tehditler savurarak sağa sola rastgele silah sıkıyor. Seken kurşunlardan işçinin biri yaralanıyor. İşçiler can güvenliklerinin kalmadığını düşünerek jandarmayı çağırıyorlar ve işverenden davacı oluyorlar. O gün konuştuğumuz işçiler en büyük hatalarının işyerine düzenin bekçisi jandarmayı çağırarak ve Paşabahçeli kardeşleri gibi yapmayıp işyerini terketmek olduğunu söylüyorlar.

1985'te Karakaya'da Türkiye Maden İş Sendikası gene faaliyet gösteriyordu. İşveren Hakkı Köse, sendikalaşmayı başlatmak için şimdi Direniş Tepesinde konaklayan Zonguldaklı işçileri gruplar halinde işe almış, böylece yeni gelen işçiler sayesinde sendika yetkisiz bırakılmış. Direnişçiler "o zaman biz sendikaya üye olmadığımız için hatalıydık, ama sendikanın da bize ulaşmak için hiçbir çabası olmadı" diyorlar.

İşçiler bugünlerde Toplu Sözleşme Görüşmelerin de başlanacağına dair ortalıkta söylentiler olduğunu Hakkı Köse'ye hiç güvenmediklerini belirtiyorlar. Hakkı Köse'nin dağa çıkmalarından sonra da kendilerini rahat bi-

rakmadığını, Direniş Tepesi yakınlarındaki köyün muhtarına, işçilerin Direniş tepesinden attırması için bir otomobil ve para teklif ettiğini, ama muhtarın kabul etmediğini söylüyorlar. İşveren çevre köylerden yeni işçi toplamaya da uğraşmış, ama köylüler atılan işçiler alınmadan çalışmayacaklarını söylemişler. Köylülerin bu türden dolaylı katkılarından başka Bayat halkının direnişçilere pek yardımcı olmamış.

Biz kamptan ayrılırken işçiler duyarlı devrimci demokrat çevrelere sorunlarını iletmemiz istediler: İşçiler naylondan uydurma çadırlarda 8-9 kişi kaldıklarını ve çadırların boyu alçak olduğu için çadıra iki büklüm çömelerek girdiklerini, uyku tutumları olmadığı için kuru yerde yattıklarını anlatıyorlar. Ayrıca yıkanmak için banyo yapacak yerleri de yok, yıkanmak için ilçeye iniyorlar. Doktorun yazdığı ilaçları edinmekte zorlanıyorlar. Geceleri oldukça soğuyan tepede kalın giysilere ihtiyaçları var."

Okurlarımızı Karakaya İşçileriyle dayanışmaya çağırıyoruz. "Karakaya Maden İşçileri ile Dayanışma Komitesi" tarafından Yapı Kredi Bankası Çorum Şubesi'nde açılan 22666-2 nolu hesaba yatırabilecekleri gibi, diğer yardımları ise Çorum İnsan Hakları Derneği'ne gönderebilirsiniz.

DIAM İşçileri de Direniş Saflarında

Pendik Kaynarca'da kıymetli taşlar sanayinde (DIAM) çalışan 40 işçi Çimse-İş çatısı altında örgütlenmek ve sendikalaşmak üzere başlattıkları çabanın farkedilmesi üzerine işten çıkarılmışlar. Bunun üzerine işçiler sabah işyerine gelerek bir basın açıklaması ile direnişi başlattılar.

DIAM işçileri sendikalaşma süreci ve işverenin insanlık dışı uygulamalarını da şöyle anlatıyorlar: «Bizlerin sigorta dışında hiçbir sosyal hakkımız yok. 1991 Şubat ayında 100'ün üzerinde işçi çalışıyordu burada. Ve 20 kişi sigortasızdı. İşveren bizlere vaadettiği ikramiyeleri ödemeyince güvenimiz kalmadı ve ekonomik-demokratik haklarımızı alabilmek için sendikalaşmaya karar verdik. İşveren o kadar keyfi davranıyordu ki, işten atılırız korkusuyla, viziteye çıktığımızda ne kadar hasta olsak da, doktor ısrar etse de istirahat raporu alamıyorduk. Hatta viziteye çıkıp çıkmayacağımıza işveren kendisi ateşimizi ölçerek karar veriyordu. Bu uygulamalar sonucu sendikalaşma çalışmalarını başlatınca bir arkadaşımızı işten çıkardı. Bunu protesto amacıyla işi bırakma eylemi yaptık ama işveren notere zabıt tutturarak birkaç arkadaşı daha işten çıkardı. Bugüne kadar 5'er ve 10'ar kişilik gruplar halinde sürekli işçi çıkarıp işçi alıyor-

du. Haklarımızı işverene karşı koruyacak hiçbir örgütlülüğümüz olmadığı için biz de Çimse-İş Sendikası'na üye olma kararı aldık. Başvurumuzu yaptık. Ancak tam sendikaya "yetki devri" olacağı sırada başvuruyu yapan arkadaşlar toplam 40 kişi işten çıkarıldı. Yaşı tutmadığı için sendikaya üye olamayan arkadaşların bir kısmı da çalışmaya devam ediyor. Biz işe geri alınmaya kadar, işyeri önündeki direnişimizi sürdürüreceğiz.»

Emine Gök adlı 50 yaşlarındaki bir işçi de şunları anlatıyor: «Ben iki yıldır burada çalışıyorum. 4 ay sigortasız çalıştırıldım. Mutfakta yerleri silerken gözüne çamaşır suyu kaçtı ve kör olma tehlikesi ile karşı karşıya kaldım. İşveren kendisi beni tedavi için doktora gönderdi. Ancak daha sonra tedavi masafını maaşımdan kesti. Ben de sendikalı olmak isteyince diğer arkadaşlar gibi işten atıldım. Ama burada çektiklerimi ben bilirim. Sosyal haklarımla birlikte işe tekrar alınmaya kadar burada arkadaşlarımla birlikte direneceğim. Bize yaptıklarını işverenin yanına bırakmayacağız.»

Diğer işçileri sınıf kardeşlerinden alacakları destekle direnişlerini daha kararlı bir şekilde sürdürecekler.

Tutsaklara Karşı Uygulanan İşkence ve Terör Devam Ediyor

Faşizm "en yeni" zulmünü Malatya cezaevinde sergiliyor.

Olan biteni tutsaklardan dinleyelim.

12 Eylül askeri faşizminin biz tutsaklar üzerinde estirdiği terör ve yüzkıztarıcı tutumu hem halkımız hem de dünya kamuoyu çok yakından bilmektedir. Türkiye'nin gerçekleri sürdüğü müddetçe yönetime karşı olan halk muhalefeti de sürecektir. Bu arada elbette cezaevleri de boş kalmayacaktır. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün cezaevlerine yönelik özel politikaları yetmiyormuş gibi şimdi de "Anti-terör" yani devlet terör yasasını daha da meşru bir zeminde saldırı yapabilmeleri için yasa üzerine yasa çıkartmak-tadırlar. Son çıkartılan "terör" yasasıyla birlikte biz cezaevlerindeki devrimciler üzerindeki baskılar yoğunlaştırılmak istenmektedir.

Bugün, sürekli "demokrasiye geçtik" teraneleri yapanlar, çağ atlatanlar, halkımıza ve kamuoyuna insan hak ve özgürlük-lerinden bahsederek vaaz verenler yalan ve demogoji yapıyorlar. Gerçekler hiçbir şekilde karartılamaz, gizlenemez. Devletin uyguladığı terör, Kürdistan'ın dağların-

da, şehirlerin varoşlarında, işkencehane-lerde ve cezaevlerinde sür-mektedir. Kıscası hayatın her alanında uygulanmaktadır.

Cezaevlerinde bulunan biz devrimcilerin yaşamına yönelik saldırılar hiçbir zaman ortadan kalkmadı. Yeni sorunlara yeni sorunlar eklendi. Bundan sonrada bunların kalkması, sorunların yok edilmesi devletin varlığıyla çelişeceği için ortadan kalkmayacaktır.

Bizler Malatya cezaevinde bulunan tutsaklar yargılanmak üzere Malatya DGM'sine gidip gelmek durumundayız. Doğal olarak en uygun ortamda savunmamızı yapma hakkına sahibiz. Yasal olarak da yargılanma sürecinde bulunduğumuzdan bu hak yani uygun ortam sağlanması yasalarca tanınmıştır. Birakalım uygun ortamın sağlanmasını, mahkemeye gidiş-gelişlerde can güvenliğimiz dahi yok. Sözüm ona bizlerin güvenliğinden sorumlu bulunan dış güvenlik askerleri, bizlere şiddeti uygulayanların ta kendileridir. Dış güvenlikten sorumlu subay ve askerler burada resmen terör estirmektedirler. Son 4-5 aydır mahkemelere gidip gelmek durumunda olan ar-

kadaşlarımız geri dönüşlerinde kan revan içinde getirildiler. Yirmiye yakın arkadaşımız muhtelif yerlerinden dipçik ve copla yaralandılar. Bir arkadaşımızın dipçikle kaşı patlatıldı, keza yine başka bir arkadaşımızın dipçik darbeleri sonucu protez olan gözü parçalandı. Dipçik darbesi veya cop darbesi protez olan göze değil de sağlam olanına da isabet edebilirdi. Burada kafa, ayak ve kollarından yaralananlardan bahsetmiyoruz dahi, böylesi işkencelere maruz kalan arkadaşlarımızın doktor raporları cezaevinde mevcuttur.

Cezaevi idarecilerine temsilcilerimiz bu sorunları defalarca dile getirmelerine rağmen hiçbir sonuç alınmamıştır. Bu konuda çeşitli mercilere de başvurularımız olmuştur bu tür sorunlar devam ettikçe ve olumsuz gelişmeler sürerse doğal olarak bunun sorumlusu bizler olmayacağız, aksine duyar-sız kalanlar sorumlu olacaktır.

Mahkeme mahalinde de bulunduğumuz ortam çağ dışıdır. Sabah erkenden mahkemeye götürülen arkadaşlarımız, küçük ve daracık bir hücrede akşama kadar bekletilmektedirler. Durum

böyle olunca doğal olarak yemek, içmek ve tuvalet gibi sorunlarımız olacaktır. Yeme, içme ihtiyaçlarımız karşılanmadığı gibi insanlar tuvalete dahi götürülüyorlar. Tuvalete gitmek isteyenler kelepçelerle götürülüp, orada dahi kelepçeleri çıkartılmamaktadır. Bu tutum insanlık dışı bir tutumdur, insanlara işkence etmektir. Avukatlarımızla mahkeme sonrası veya öncesi görüşmemiz en doğal ve gerekli ihtiyacımız iken her türlü sorun yaratılarak görüşmemiz engellenmektedir. Buradaki tutum ve amaç çok açıktır, bizlerin ceza almalarına yardım etmek ve savunmamızı engellemektir. Bugüne kadar mahkemeye rahatlıkla kalem-kağıt vb. götürülürken, yine keyfi bir tutumla askerlerce yasak konulmuştur. Askerler bizlerin kağıt ve kalemini yasaklamakla yükümlü olamazlar, onların görevi dış güvenliği sağlamaktır. Yoksa mahkeme de siyasi savunma yapıp yapmayışımız bu askerleri ilgilendirmez ve siyasi savunma sonrasında bizlere saldırma hakkını kendinde göremez, bu otomatikman savunmamıza yönelik bir saldırdır. Eğer siyasi savunmamızda suç unsuru varsa veya yoksa bu mahkemeyi ilgilendirir.

Burada yaşadıklarımız elbette askerlerle de sınırlı değildir. Birçok taleplerimiz için açlık grevleri yapmış ve en insani ihtiyaçlarımızın karşılanmasını istemiştik.

Sonuç olarak cezaevi idaresinden taleplerimizin çoğunun karşılanacağına dair söz almıştık. Yaşanan ve gelinen süreç arasında cezaevi idaresi yavaş yavaş bazı haklarımızın yeniden gasp etmiş ve bu gaspetme mantığını sürdürmektedir. Açık Grevin de anlaşmalarımız üzerine görüş yerlerimizin daha uygun hale getirilmesi ve cam bölmelerin kaldırılması veya camlara delik delinmesi kabul edilmesine karşın hiçbir pratik adım atılmamıştır. Bugüne kadar içeri alınan sebze türü şeyler, cezaevi idaresinin keyfi bir tutumuyla yasaklanmıştır. Bu politikalar sürdürdüğü müddetçe sorunların çıkması kaçınılmaz hale gelmektedir. Zaten beslenme olarak hiçbir olanağa sahip bulunmuyoruz. Bununla birlikte bizlere ayrılan iâşe bedelleri yetmemektedir. Ayrıca iâşe bedellerinin nasıl kullanıldığı ise şüphelidir. Çünkü sabahları kokmuş zeytin ve çayla, öğlenleri bulgur pilavı, pişmemiş nohut vb. ile, akşamları ise çorba-bulgur veya ayran turşuyla beslenme politikası sürdürül-mektedir. Kokmuş zeytin-turşu-pilav ile kim nasıl ve nereye kadar beslenir ve yaşayabilir. Tutuklular olarak bizler doğal olarak bundan hoşnut değiliz ve iâşe bedellerinin nasıl kullanıldığını bilme hakkına sahibiz. Burada söz konusu olan bizlerin yaşamı ve sağlığıdır bu tür politikalar geçmişte çok açık biçimde hayata geçirilmişti, o zamanlar bizleri fiziki, psikolojik olarak yok

etme çabası güdenler bugün ise hem psikolojik ve hem de adım adım yok etme mantığı gütmektedirler. İâşe paralarının tarafımıza verilmesi talebimiz idarece geri çevrilmiştir. Bizler, iâşe paraları verilmek istenmiyorsa, mutlak denetiminin tarafımıza verilmesini istediğimizde ise buda reddedilmektedir, demek ki bu durumdan rahatsız olanlar çıkarlarının kaybedilmesinden korkmaktadırlar. İâşe paraları tarafımıza verilse idarenin beslenme politikasının üç katı kalitede beslenme yaratabileceğimiz bir gerçektir ve bunu idareye de anlattık, onlarda bilmektedirler.

Sonuç olarak, bizler bu tür politikaları kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz de ve bizlere karşı hem cezaevi idaresince geliştirilen yaklaşım ve yasağı zihniyetleri, politikaları ve hem de dış güvenlikle sorumlu askerleri kamuoyuna teşhir etmekten çekinmeyeceğiz ve insanca yaşam mücadelemizi her zorluğa karşın sürdüreceğiz.

**Malatya cezaevi
TKP/ML, TDKP, PKK,
Devrimci Sol, THKP/C-Acil,
KAWA, KUK Davası tut-
sakları.**

KORAL'DA OLAY

YENİ SEZONDA ZAM YOK

Enternasyonal Konuşmalar	V.I. Lenin	9450
Bürokrasi ve Sosyalist Demokrasi	Mehmet Gündüz	15750
Yunan İç Savaşında Direnen Kadınlar	Eleni Fourtouni	9450
I. Doğu Halkları Kurultayı	Belgeler	15750
İşçi Sınıfı Eylemlerinin Meşruluğu	Hacay Yılmaz	5250
Sosyalizmin Krizine Marksist Yanıt	Makaleler	9450
Uluslararası Ekonomide İkinci Kriz	Ernest Mandel	20000
Birlik mi? Rekompozisyon mu?	E.Aydınöglu-S.Eralp-D.Küçükaydın	15000
Mervani Kürtleri Tarihi	İbn'ül-Ezrak	15000
Mehabad Kürt Cumhuriyeti	W. Aegleton	18000
Çin Mao'dan Tiananmen Meydanına	Charlie Hore	9000
Parti Okulu	İhsan Kutlu	17500
İttihat Terakki ve Kürtler	Naci Kutlay	11000
Yıkık Evde Düş	Nejat Elibol	14000
Dili Yasak Şiirler	Latif Özdemir	8000
Kelebek Kanadında Özgürlük	Günay Aslan	8000
Marksizmin Bir Karikatürü ve		
Emperyalist Ekonomizm	V.I. Lenin	10000
Fransız Belgeleriyle Sevr-Lozan-Musul		
Üçgeninde Kürdistan	Hasan Yıldız	14000
Gülü Kim Kopardı	Muharrem Yerli	15000
Sözcüklerin Dili Tutulunca	Mustafa Aslan	5000
Bırna Reş	Musa Anter	7500
Yunus Emre ve Hümanizm	Hüseyin Bal	12000
Çıroken Kurdan	Selahattin Mihotulf	15000
Kürt Kökeni Büyük Boylar	Welatê Torî-NêrgizaTorî	17000
Arya Uygarlıklarından Kürtlere	Selahattin Mihotulf	
Küçük Umutlar	Ali Arslan	12000
Kımıl	Musa Anter	7500

KORAL YAYINLARI
Nakilbent Sokak No. 49/1 Sultanahmet-İst.
Tel : 517 31 35

Filipinler'de Devrimci Savaşın Son Durumu

* Bu yazı yazarımız Haydar Ali Dönmez'in, Filipin Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne bağlı Asya Pasifik Bölge Parti Komitesi üyesi MOİSES ile 1989 yılında Filipinler'de devrimci savaş ve partinin genel anlayışı üzerine yaptığı söyleyişinin ana hatlarıyla değerlendirilmiş biçimidir.

Haydar Ali DÖNMEZ

Filipin Komünist Partisi'nin bugünkü genel askeri stratejisi, ta eskiden beri savuna geldiği Halk Savaşı stratejisidir. Parti bu stratejiyi üç ana aşamaya ayırıyor: Savunma, denge ve saldırı. Tabii bunlar stratejik aşamalardır. Parti, stratejik savunma aşamasını da ayrıca üç taktik evreye ayırıyor: Hazırlanıp güç toparlama, ileri alt evre ve karşı saldırı evresi. Birinci evrenin üzerinde durmamıza gerek yoktur. Parti ikinci evrenin yani ileri alt evrenin karakteristiklerini şöyle saptıyor:

İleri alt evrede, gerilla savaşı ülke çapında geliştirilip yaygınlaştırılıyor. Ve şu şiarla hareket ediliyor: "Gerilla savaşını yaygınlaştırarak politik temeli güçlendir, şehirlerde kitle gösterileri düzenle!" Tabii bu evre aynı zamanda yoğunlaşma evresidir. Yani bölgelerin ilerletilmesi, kaliteleştirilmesi, pekiştirilmesidir. Parti bu evrenin temel görevlerini başarıyla gerçekleştirdi. Ama bu bir hayli çetin oldu. Filipinler,

birbirlerinden kopuk adalar topluluğu olduğu için, Parti önce en önemli adaları, buralarda da en stratejik alanları saptayarak güçlerini buralarda yoğunlaştırdı ve buralardan iç içe, derece derece dalgalı bir ilerleyişle yayıldı. Saldırıda korkmadan ileri atılma, yayılmada ölçülü olma tak-tiğini sabırla uygulamasını bildi.

Şimdi Parti bu evrenin sonlarını yaşıyor. Saptadıkları bölgelerde yoğunlaşmaya 1969'da başlamışlar. Yeni Halk Ordusu'yla girmişler savaşa. Parti bu ordudan ayrı değil, tamda bu ordunun içinde bir çekirdek olarak yer almış. Savaşın ve örgütlenmenin boyutları geliştikçe ayrışma giderek belirginleşmiş. Artık sonuna geldikleri bu ileri alt evrede savaş güçleri şöyledir: Gerilla bölgelerinde yaygın gerilla kampanyaları oluşturulmuş durumdadır. Her "kampanya" üç takımdan oluşuyor. Yani onların "kampanya" dediği şey bölük oluyor. Yeni Halk Ordusu'na bağlı birkaç "batalyon" var bugün. Her "batalyon" üçyüz kişiden oluşuyor. Yani

gövdeleri şöyle sıralayabiliriz: Bir yığın bağımsız takım, onlarca "kampanya" (bölük) ve otuzun üzerinde batalyon. Sayı olarak Yeni Halk Ordusu'nun toplam gücü şöyledir: Gerilla+milis= 30 bin. Bunun yirmibini milistir. Onbin gerillanın bin tanesi ise şehir partizanıdır. Manilla başta olmak üzere çeşitli kentlerde, kitle temeli avantajına dayanarak yerleşmiştir.

PARTİ-ORDU İLİŞKİSİ

Parti ordudan ayrılmış ama bir kanadıyla da ordu içinde örgütlenmiştir. Her mangada partinin bir politik rehberi vardır. Her takımda bir siyasi eğitmen, her "kampanya" da ise bir "politik ofiser" i bulunuyor. Parti Komitesi ve Komiser ise "batalyonlar"da bulunuyor. Bu ağ, ordu içinde parti politikasını ve parti ruhunu geliştirip güçlendirmeye çalışıyor. Her parti ile onun kumanda ettiği halk ordusu arasında çelişki vardır. Bu çelişkinin çatışmaya ve ayrılığa dönüşmemesi için

partinin ilk önce kendi politikasını ve kendi ruhunu orduya özümletmesi, ordudan öğrenmesi, orduya özveriyle önderlik etmesi ve orduyu geniş yığınlarla kaynaştırması gerekiyor. FKP bunu önemli ölçüde gerçekleştirmiş.

Bugün Filipinlerde bölgelerin durumu ise şöyledir:

Kızıl siyasi iktidarlar yoktur. Parti, henüz bu aşamaya gelinmediğini savunuyor. Bununla birlikte, geçici devrimci hükümetlerin ve köy konseylerinin olduğu gerilla üs bölgeleri var. Her üs bölgesinin çevresinde ise genellikle beş gerilla bölgesi yer alıyor. Üs bölgesi, bu bölgelerle çevrilen pekiştirilmiş bir bölge olarak belirleniyor. Üs bölgesinin yaşama şansı, kendisini çevreleyen gerilla bölgelerindeki güçlü kitle temeline ve başarılı savaşlara bağlı oluyor. Pekiştirilmiş alanlar, yani üs bölgeleri bugün daha da artmıştır. Üs alanlarının geliştirilmesi sorununda, Çin'deki gibi düşünmüyorlar. Bunun nedenini değişik koşullara, özellikle de Filipinler'in bü-tünlüklü olmamasına bağlıyorlar. Şimdi gerilla bölgelerinde, otuz köyden oluşan gerilla cephelerinin kurulup yaygınlaşmasına daha büyük önem veriyorlar.

Askeri sorunlara değinmişken son olarak donatım ve savaşma yeteneğine ilişkin bazı noktaları belirtelim. Yeni Halk Ordusu genel olarak bir düşman "platon" unu (30-40 kişi) bir vuruşta yok etme gücüne ve yeteneğine sahiptir. Bunun için düşman, taktiğini değiştirdi. Şimdi onun üzerine üç batalyonla (900 kişi) gitmek zorunda kalıyor. Elektrikli mayın savaşını başarıyla

yaygınlaştıran Yeni Halk Ordusu (YHO), bugün artık seri halinde elektronikli mayınlar üretiyor. Elektronik cihaza geçişle birlikte savaşın havası da değişti. YHO bir yıl önce, yürekli bir saldırı başlattı. Bu saldırı da beyaz ordunun toplam zırhlı güçlerinin üçte birini yok etti. YHO, telsiz ve radyolu haberleşme sistemini başarıyla geliştirerek, istihbaratta derinleşerek kayıplarını önemli ölçüde azalttı, koordineyi güçlendirdi. Şu anda parti ile ordu arasındaki koordine, bilgisayarlı, ileri bir haberleşme ağıyla sağlanıyor. YHO, düşmandan önemli ölçüde tüfek ve havan topu ele geçirmiş olmasına karşın, ağır silah sıkıntısı çekiyor. Süper korunaklı karakolları yok edecek ağır silahlara, arpicilere, roket lanşerlere vs. gereksinimi var. Tankları hâlâ mayınlarla yok ediyorlar.

Parti donatım için baskılara önem veriyor. Bazı bölgelerde donatım için ayaklanmalar düzenleme uğraşısı içindedir. Geçen yılda şehirlerde partizan savaşının yoğunlaştırılması kararını aldı. Yoketme ve donatım gereksinimini birlikte halletmek amacıyla aldı bu kararı.

Bugün FKP, ilk aşamanın son evresine, yani karşı saldırı evresine hazırlanıyor. Parti bunu "oynak savaş evresi" olarak adlandırıyor. Yoketme savaş ve batalyon evresi olarak da adlandırıyor aynı evreyi. Bu evreye geçmek için gerilla savaşını yoğunlaştırıyor. Ve bu evreye bu yıl içinde geçmeyi tasarlıyor. Şehirlerde geniş kitle hareketleri düzenlemek için kolları sıvıyor.

PARTİNİN BUGÜNKÜ DURUMU, YAN ÖRGÜTLERİ, SEÇİM VE İTTİFAKLAR POLİTİKASI

Gelelim Partinin bugünkü durumuna, yan örgütlerine, seçim ve ittifaklar politikasına: Bugün Partinin üye sayısı 34 binin üzerindedir. Parti, ülke çapında otoritesi olan Ulusal Demokratik Cephe'ye önderlik ediyor. Bu cephenin bir milyon kadar etkin üyesi vardır. Toplam sempatzanı 10 ile 12 milyon arasında değişiyor. 73 ilin 60 ında çalışma yürütüyor bu cephe. 1500 kasabadan 900'e yakın bir bölümünde örgütlenmiş durumdadır. 40 bin köyün 12 bin köyünde de örgütü var. Cephe örgütleri resmen illegal olmasına karşın, kitleye dayandığı için yarı-legal görünümündedir. İleri bölgelerde ise zaten "legal" dir. Cephe örgütlenmediği yerlerde, etkinliklerini yörenin legal örgütleri aracılığıyla sürdürüyor. Cephenin saflarında "Sanayiciler Hücresi", 4 bin üyeli "Ulusal Kurtuluş İçin Hıristiyan Örgütü" bilim adamları ve her sınıftan kişi ve gruplar yer alıyor. Cephe üyelerinin çoğunluğunu Filipin Komünist Partisi (FKP) örgütlemiştir ve tüm cephe üyeleri, şu veya bu biçimde silahlı mücadeleyi desteklemektedir. FKP, bundan daha geniş bir cephe oluşturma stratejisi izliyor. Bunun için sosyal demokratların ileri kesimlerini, Moro İslamik Hareket'i saflarına alma çabasını yoğunlaştırıyor. Ayrıca Akino Kampı'nın içerisindeki bazı muhalif güçlerle de iş birliğini sürdürüyor. Tarım Reformu İçin Halk Kongresi adlı örgüt, Akino Kampı içinde, Akino'yu gerçek bir tarım reformuna yanaşmadığı için eleştiriyor.

FKP, bu çelişkiden yararlanarak bu örgütle de ilişkiye geçiyor. Baş düşmanı elden geldiğince soyutlama ve parçalama taktiğini kararlılıkla uygulamak zorunda olduğunu söylüyor.

Parti köylerde üç temel örgüt oluşturuyor. Kitle örgütü, kadın kitle örgütü, gençlik örgütü. Örgütleyici komite bu örgütleri oluşturur oluşturmaz, kendisini feshediyor ve yerini, kitlelerin tabandan demokratik bir tarzda seçtiği konseye bırakıyor. Köylerde kurulan bu örgütler içinde de, örgütlenme, eğitim, savunma, sağlık, yeni yaşam için ekonomi komiteleri oluşturuyor seçimle. Tabi bu kitle örgütlerinin oluşturulmasından önce aynı anda veya sonra, Ulusal Demokratik Cephe'nin köy konseyleri oluşturuluyor. Bu konseyler partiden, kitle örgütü komitelerinden, milisten, bağlaşıklardan, ara güçlerden birer temsilci alınıyor. Bu konseyler, etkinlik alanlarında, alternatif birer yerel hükümet organları olarak çalışıyorlar. Bu konseylerin üzerinde de, kasabalar düzeyinde, geçici devrimci hükümetler kuruluyor. Ulusal Demokratik Cephe'nin üyesi, ete kemiğe bürünmüş ifadesi olarak otoritesini sürdürüyor. Bunların yerine parti komitelerini geçirmek, bunlara parti olarak müdahale etmek Ulusal Demokratik

Cephe'yi dinamitlemek anlamına geliyor. Parti egemenliğinin garantisi, partinin geniş ittifaklar siyaseti, demokratik yöntemi, kendi gücü ve elindeki ordusunun gücüdür. Bu bakımdan konseyler özgürce, bağımsız bir insiyatifle çalışıyorlar.

FKP'NİN SEÇİMLERE BAKIŞ AÇISI

Parti bugün yerel seçimlere ve legal olarak çalışan Halk Partisi aracılığıyla da parlamento seçimlerine katılıyor. Kendisiyle uzun süre konuştuğum, Parti Pasifik Komitesi üyesi MOISES, "boykot taktiğini çok uzun süre uyguladığımız için, silahlı mücadele ile seçime katılmayı aynı anda uygulamaya da bağdaştırma taktiğinde zorlandık, zaman zaman da tökezledik. Ama seçimlere katılmanın propaganda ve genişleme açısından büyük yararlarını gördük ve göreceğiz." diye konuşuyor.

Yeni Halk Ordusu Gerillaları

FKP'nin seçimlerde uyguladığı strateji, Le Duan'ın Vietnam'da uyguladığı terör dengesi stratejisidir. Bu stratejiye göre temel amaç, düşman güçlerinin bir bölümünün, il ve bölgesel iktidar güçlerinin, tarafsızlaştırılması, duraksamaya sokulması, zayıflatılmasıdır. Düşman baskısını denetleyebildiği yerlerde, ya da etkin olduğu bölgelerde seçime izin veriyor. Özellikle muhalif yöresel düşman bloklarının olduğu yerde uyguluyor bu politikayı. Tabi seçime katılma pası alabilmek için bazı koşullar ileri sürüyor. İlk olarak, belli bir ücret ödeyeceksin; ikinci olarak, ABD-Akino rejiminin topyekun savaş politikasını destekleyeceksin; üçüncü olarak, özel katil çetelerinin oluşmasına karşı olacaksın; dördüncü olarak, eğer halka karşı suç işlemişsen ama ölümü hakketmemişsen, işlediğin suç için ayrıca bir tazminat ödeyeceksin vs. vs...

Ulusal Demokratik Cephe, Güney Luzon'da, güvenlik kartı verip de tarafsızlaştırdığı kesimin % 90'ından çok yüklü miktarda silah ve para elde etti. Siyasi ödünler kopardı. Özel ordulu bazı toprak ağalarının özel ordusu içinde gidip politik eğitim verebildi bu politikayla. Bu ağaların bir bölümünü

tarafsızlaştırabilirdi. Tabii bunun yanında Halk Partisi ve Cephe Seçimlere katıldı. Bir çok bölge ve kasabada, kaymakamlık, valilik ve belediye başkanlığı makamlarına kendi adamlarını seçtirdi. Parlamente'ye adam soktu. 87 Mayıs'ta yapılan seçimlerin deneyimi, FKP için özellikle öğretici oldu.

FİLİPİNLER'DE DÜŞMANIN DURUMU

FKP'nin hesaplaştığı düşmanın bugünkü durumuna gelince...

Sırtını ABD emperyalizmine dayayan Filipin Komprador-Feodal devletinin taktik olarak gücü dikkati çekiyor. Bu devlete bugün Akino Kampı egemendir. Bu kamp tamamen Amerikancıdır ve bu kamp içinde Avrupa'nın ciddi bir gücü yoktur. Kamp içindeki en güçlü parti, Korezon Akino'nun kardeşinin PDP'sidir. 200 üyeli bugünkü meclisin 150 üyesi bu partiye aittir. Aynı kamp içinde LP, NUCD ve diğer Amerikancı gruplar yer almaktadır. Akino Kampıyla çatışan diğer Komprador-Feodal kamp, LDP'den oluşuyor ve başkanı, Cumhurbaşkanı yardımcısı Lauvel'dir. Başkan yardımcısı ise Senatör Enrile'dir. Bunlar, Markos'ularla eski Akino'cuları, Akino Kampına karşı yanlarına çekerek bir Ulusal Hareket Birliği oluşturmaya çalışıyorlar. Ramoz ise hiçbir kampa girmiyor kamplar arasında kamplar içindeki çelişkiler şiddetlidir. FKP bu çelişkilerden kendi lehine ustaca yararlanmak istiyor.

FKP'İN DÜNYAYA VE DİĞER SORUNLARA İLİŞKİN DEĞERLENDİRMELERİ

Bunları belirttikten sonra gelelim bugünkü FKP'nin dünyaya ve diğer sorunlara bakışına.

FKP dünyada bugün esas akımın devrim olduğunu savunuyor. Savaş etkenlerinin zayıfladığını ve savaşın önünde şu önemli engellerin yer aldığını ileri sürüyor: 1- SSCB-ABD yakınlaşması ve belirli noktalarda anlaşma, 2- ABD'nin bağımsızlık savaşları ve devrimci savaşlarla uğraşması, 3- Barış hareketlerinin güçlenmesi, 4- ABD ile Batı arasındaki derin çatlaklıklar ve her ikisinin de ekonomik krizi. Bu sorunu bugün parti kendi içinde tartışmakta.

FKP, Glasnost'tan önce, Rus Sosyal-Emperyalizmine, sosyal-emperyalist demeyi bırakmış, bu ülkenin temelde sosyalist ve hegemonyacı bir ülke olduğunu ileri sürmeye başlamıştır. Bugün bu saptamayı değiştirmiş değil. Ama bu konuda parti içinde iki kanadın tartışması vardır. Partinin önemli bir kanadı SSCB'nin sosyal-emperyalist olduğunu savunuyor. Aynı şekilde Çin konusunda da bir tartışma vardır. Bilindiği gibi FKP, Çin'e de sosyalist diyor. Ancak FKP, geçmişte Deng'in, Markos'un "Yeşil Tarım Devrimi" ne ve FKP'ye karşı takındığı tavıra ateş püskürüyor. Deng Markos'u desteklemiş, FKP'yi eleştirmişti. FKP diplomatik ilişkilerin, halkların haklı mücadelesi aleyhine kullanılmasını affetmiyor, tavrına bakılırsa.

FKP VE MAO-ZEDUNG DÜŞÜNCESİ

FKP bugünde, taa eskiden olduğu gibi, Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ibaresini kullanıyor. Mao'dan öğrendiğini, Mao'nun özellikle yarı-sömürgeler için vazgeçilmez olduğunu savunuyor. Ama Mao'yu yeniden değerlendirmek için parti içinde tartışmaya açmaktan da geri durmuyor. Bu tavır kuşkusuz, onun Mao'ya eskisi gibi bakmadığının, Mao'yu bazı noktalarda eleştireceğinin işaretidir. Rusya'yı ve Çin'i sosyalist gören Ho Şi Minh vari bir yaklaşımın işaretidir. Daha şimdiden parti içinde, Merkez Komite'ye, Mao Zedung düşüncesi ibaresinin Marksizm-Leninizm ibaresini eklenmemesini, bunun düşürülmesi önerileri gelmeye başlamıştır. Bugün, "Mao'dan öğrendik, Mao temelimiz oldu" diyor FKP. Bakalım tartışma sonuçlanınca ne diyecek. Büyük parti, büyük devlet şovenizmine karşı olduğunu sık sık söyleyen bu partinin, geçmişte büyük partilerin baskısına uğrayıp uğramadığını pek bilmiyoruz.

FKP, bugün Stalin'e herhangi bir eleştiri yöneltmiyor. MOISES, "Kamplarımızda eğitim seminerlerimizde Stalin'den çok şeyler öğreniyoruz" diye konuşuyor.

ÇINKANŞAN'A YENİDEN TIRMANIRKEN

-Şui Tiao Keh Tou'nun müziğiyle
1965 Mayıs

Uzun zamandır bulutlara erişmekti emelim
İşte yine uzaklardan
Şu bizim uğrak yeri Çinkanşan'a tırmanmaya geldim.
Geçmişin sahneleri dönüşüyor artık,
Heryerde Asma kuşları şarkı söylüyor, serçeler sığıyor
Dereler şırıldıyor,
Ve yollar hep göğe doğru.
Huangyançieh'i bir geçtin mi
Artık gözetilecek başka bir tehlike yok.

Nerde insan varsa, orda
Rüzgar ve şimşek karıştırıyor ortalığı,
Bayraklar ve pankartlar dalga dalga.
Otuz-sekiz yıl uçtu gitti
Bir göz açıp kapayınca kadar.
Dokuz Cennet yüksekliğindeki ay'ı kucaklamaya
Beş Deniz derinliğindeki kaplumbağaları yakalamaya
Gücümüz var:
Ve utkulu türküler ve kahkahalarla döneceğiz seferlerimizden.
Hiçbir şey zor değildir bu dünyada,
Eğer dorukları fethetme cesaretin varsa.

-Mao Zedung-

Nerede o tunç bakışlı sevdalıları dağlarımızın,
Nerede o rüzgâr, o şafak; güneşe vinlayan mermi
Ölümüne çatışmalar beyaz melek kanatlarında...
Dirilmeliyiz!.. Özgürlüğün tanrılarını görmek için
Güzelliğin, ayışığının tanrıçalarını
Sınıfsız toplumunda diyalektiğin
Bir yerde kahramanları, yaralı bildirilerin
Yağız alınlarında ebrulanmış kan desenleri
Bir yerde buğday tenler, sarı başak demetleri Munzur'a varmış
Kızanlığınız, yarenliğiniz, cerenliğiniz; pusuların koynunda
Ey!.. Savaş gecelerinin üşümüş yoldaşları
Azığındaki aşları halkıyla paylaşmış ve bu yüzden aç
Bu yüzden sevinçli düşler, nöbet sonralarında
Hepiniz sonsuzsunuz kır geceleri
Çünkü burada,
Buradasınız tunç bakışlarınızla
Dostlarınızın gözlerinde kinle gürleyen yıldırım
Kıvılcım kıvılcım tutuşan ateşsiniz yüreklerde
Haykırın haykırın şarkı olur sesiniz
Sarsan adımlarınızla dünyaya deprem
1917'de EKİM'de, 49'da ÇİN'desiniz.
GÜNEŞE VINLAYAN MERMİLERİN İÇİNDESİNİZ!..

Eylül-Ekim Aylarında
Devrim Yolunda Ölümsüzleşenleri Saygıyla Anıyoruz.

"Ve utkulu türküler
Ve kahkahalarla döneceğiz seferlerimizden
Hiç bir şey zor değildir bu dünyada
Eğer dorukları fethetme cesaretin varsa "

Mao Zedung

**Dünya Proletaryasının ve Ezilen Halkların
Büyük Önderi Mao Zedung
Ölümünün 15. Yıl Dönümünde
Yolumuzu Aydınlatmaya Devam Ediyor !**